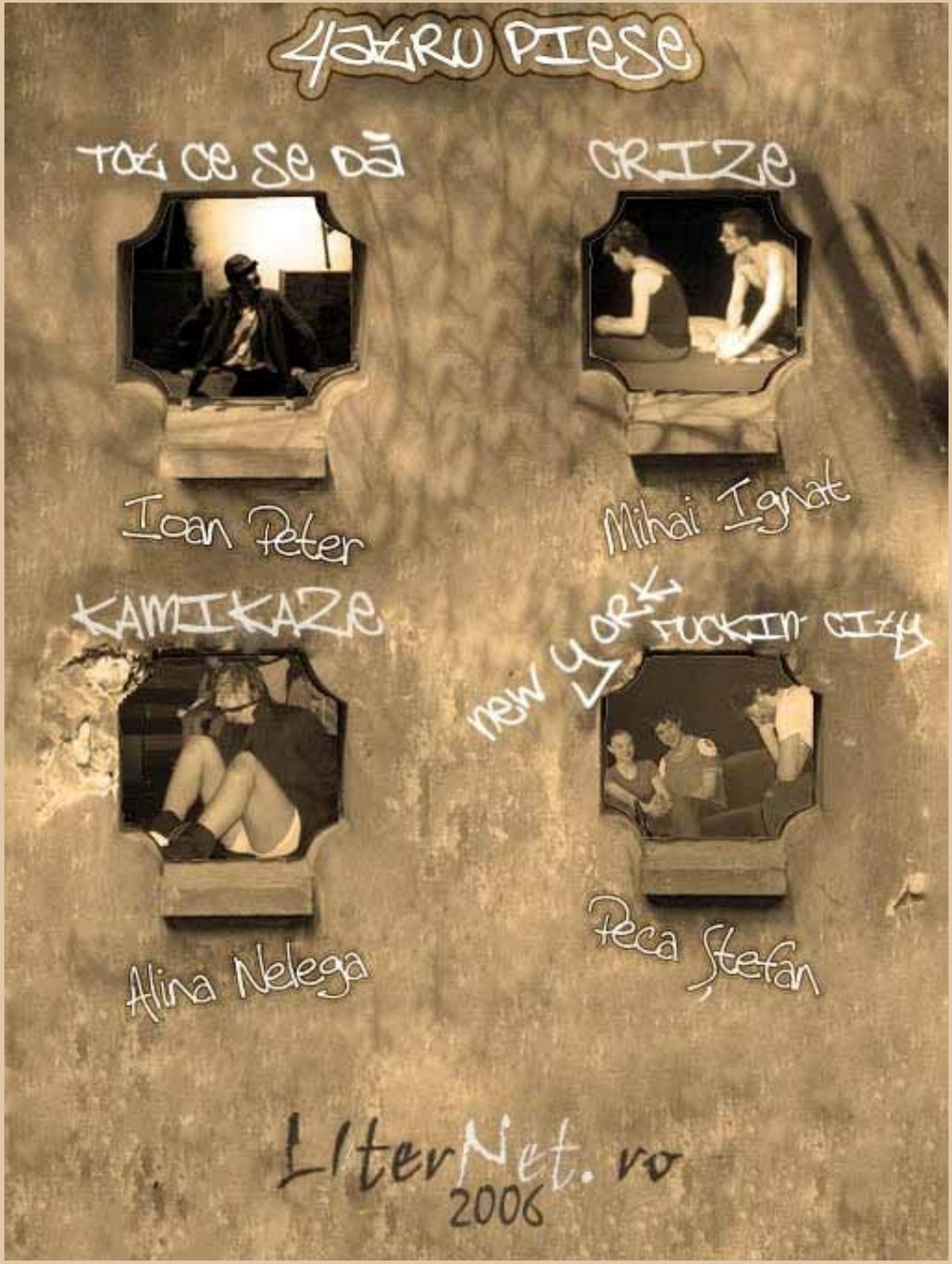
4 SCURTE PIESE
TOT CE SE DĂ
Ioan Peter
CRIZE
Mihai Ignat
KAMIKAZE
Alina Nelega
NEW YORK FUCKIN' CITY
Petca Ștefan
LiterNet.ro
2006

Redactor şi editor format .pdf Acrobat Reader: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Corectură: Mihaela Arion

Texte: © 2006 Ioan Peter, Mihai Ignat, Alina Nelega, Peca Ştefan
Toate drepturile rezervate autorilor.
Reproducere a sub orice formă şi / sau reprezentare a parţială sau integrală a acestor texte nu este permisă, conform legii, fără acordul autorilor lor.
Coperta şi prelucrări imagini: © 2006 Dragoş Oltean.

Fotografii © 2006 Violaine Demaupeau (Tot ce se dă), Mihai Ignat, Iulia Popovici (Crize), Octavian Fedorovici, Cristian Bojan (Kamikaze), Peca Ştefan (New York [Fuckin' City]).

Piese publicate în parteneriat cu revista „Observator Cultural", ca parte a programului „Texte de teatru nou" iniţiat de aceasta.

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea. pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-66-2

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro office@literNet.ro

Ioan Peter
Tot ce se dă 3
Mihai Ignat
Crize 75
Alina Nelega
Kamikaze 135
Peca Ştefan
New York [Fuckin' City]..... 155

Ioan
Peter

Tot ce se dă*

* Premiera spectacolului a avut loc pe 7 decembrie 2005, la Studioul Euphorion al Teatrului Naţional din

Cluj,

şi pe 13 ianuarie 2006 la Sala Studio a Teatrului de Stat din Arad, fiind o coproducţie a acestuia cu Teatrul Imposibil din Cluj şi Casa de Cultură din Arad. Personajele:Matei Rotaru (Unul), Cătălin Herlo (Altul), Emanuel Petran (Altul), Ionuţ Caras (Sebastian). Scenografia: Violaine Demaupeau. Regia: m. chris. nedeea.

Personaje:

UNUL
ALTUL

CELĂLALT

SEBASTIAN

Un peron

O gară lîngă frontiera de vest. Unul, Altul, Celălalt aşezaţi pe patru valize de lemn.

UNUL: Ce facem?
ALTUL: Cum adică?
UNUL: Acum. Ce facem acum?
ALTUL: Acum?
UNUL: Da. Atunci?
ALTUL: Atunci…
UNUL: Atunci ce facem?
CELĂLALT: A zis că vine? Cînd vine? Ce facem atunci? Dar acum? (Gest) Asta facem acum.

Liniște.

că vine aici? ALTUL: Aici?
Nu.
UNUL: N-a zis nimic?
ALTUL: Nu cred.
UNUL: Nu crezi sau nu-ţi aminteşti?!
ALTUL: Nu ştiu.

Pauză.

UNUL: Şi atunci? ALTUL:

CELĂLALT (cîntă): „E noapte în Madagascar
Şi toată jungla face
nani
S-au liniştit hipopotamii
Sub raza lunii de
cleştar.“

Pauză.

CELĂLALT: Nu-ar f

i trebuit să apară? ALTUL: Nu ştiu.
CELĂLALT: Asta doar dacă, din întîmplare, ar fi spus că vine încoace. ALTUL: Nu ştiu să fi spus.

Pauză.

CELĂLALT: E tîrziu.
ALTUL: Pare că e tîrziu.
CELĂLALT: Îţi spun eu că e tîrziu. O simt. ALTUL: Bine. E tîrziu.
CELĂLALT: Să zicem că apare acum, aici. Cum îl recunoaştem? ALTUL: Am zis eu că vine aici?
CELĂLALT: Nu, dar mă gîndeam... Las-o moartă, nu mă gîndeam la nimic. Oricum, totul mi se pare ciudat.
ALTUL: Poate.
CELĂLALT: Ce anume?

ALTUL: Poate să pară ciudat.
CELĂLALT: Tu ai un tic: spui foarte des „poate“. ALTUL: Da.

Pauză.

UNUL: Mai stau douăzeci de minute şi, dacă nu apare, mă car la unitate.
CELĂLALT: Tu chiar vrei să te angajezi în armată?
UNUL: Nu ştiu ce vreau şi ce nu vreau. Totul e aiurea. M-am săturat să dau interviuri pe la mahări de căcat, să mă ţină două luni de probă şi apoi să-mi dea papucii.
ALTUL: Şi crezi că armata te va face fericit?
UNUL: Ce are armata, frate? De ce-i aşa de rău în armată? ALTUL: Eşti aproape convins.
CELĂLALT: Ce facem noi aici?
ALTUL: Conversaţie în stand-by. CELĂLALT: Poftim?
ALTUL: Mîncăm căcat. Face fiecare ce doreşte. Dacă vine sau dacă nu vine, eu m-am cărat afară. Clar? Nu aveţi decît să vă duceţi în armată sau unde vă taie capul. Mă fut.

Pauză.

CELĂLALT (către Unul): Tu de ce ai două valize?
UNUL: Aşa a vrut mama. Una de iarnă şi alta de vară. CELĂLALT: Te duci la schi, la plajă...

UNUL: Ei, curu’.
CELĂLALT: Spune-mi, ai tăi ştiu că te angajezi soldat? UNUL: Da. E mai bine pentru ei.
CELĂLALT: Minte vrăbioiul, minte.

punde.

ALTUL: Alo... Vă aşteptam. E-n regulă, nu vă faceţi probleme. Suntem trei aşa cum ne-am înţeles... În gară. Nu mai veniţi cu trenul?... Înţeleg. Bine. La revedere. (către Unul şi Celălalt) Urgent în maşină. Nu mai vine cu trenul, a luat avionul. Cînd ajungem în Londra, îi dăm bip. Hai!

Valizele se transfoɯă în maşină.

În vamă

UNUL: Ce bine că s-au aranjat toate.
CELĂLALT: În sfîrşit se întîmplă ceva. „Acţiune, naţiune!“
ALTUL: Şi mă tot futeai la cap cu armata aia. UNUL: A trecut. Mă ierţi?

Apare o bornă de frontieră.

ALTUL: Pregătiţi paşapoartele.

Pauză.

UNUL: Ce naiba? După cîte ştiu eu nu mai există frontiere. Ce vor ăştia de la noi?

ALTUL: Habar n-am.

CELĂLALT: Nu mai am răbdare. Vreau la Londra. Ştiaţi că aerul londonez miroase-a violete?

ALTUL: Am trecut de-atîtea ori pe-aici şi nu m-a întrebat nimeni de sănătate. Ce i-o fi apucat? (către Celălalt): Hai jos să fumăm.

Coboară şi se aşează în lumina farurilor.

CELĂLALT (încet): Poţi să-mi spui cu ce se ocupă omul nostru? Poate greşesc, dar aşa sunt eu. Mă simt mult mai bine dacă ştiu cu cine am de-a face.

Pauză.

ALTUL: Îţi spun, dacă asta te ajută. Tipul care ne-a ales conduce o mare afacere culturală. CELĂLALT: Aşa ca Soros?

ALTUL: Cam aşa ceva. Doar că afacerea asta e puţin mai complicată, mai selectă. Are clienţi puţini, dar foarte bogaţi. Cum să-ţi spun ca să înţelegi mai bine?... Uite, să zicem că un mare mahăr are o cină cu o lady pe iaht. Pe la miezul nopţii, domniţei i se face de artă. Se gîndeşte ea, că între două feluri de mîncare, ar merge o „Măiastră“ a lui Brîncuşi. Mahărul sună pe cineva, acesta, la rîndul lui, dă şi el un telefon şi, în cel mult două ore, cucoana îmbrăţişează statueta. CELĂLALT: Tare de tot.

UNUL (de sus) : Apoi şi-o trag cu „Măiastra“ lîngă ei. Iar a doua zi, la intrarea în nu-ştiu-ce-mare-muzeu din New York, sute de oameni se calcă în picioare, pe un soare ucigător, ca să poată vedea capodopera. Fugi mă de-aici, că nu te cred!

ALTUL: Află că mahării adevăraţi nu sunt ca ai noştri. Numai la noi fiecare cină sfîrşeşte în pat. Parcă suntem o naţiune bolnavă, pe cuvîntul meu. Tu nu vezi că aproape fiecare reclamă are trimitere la cîte-un număr? Dacă vrei să ştii, ăia şi-o trag ziua. E mult mai bine ziua. Noaptea e pentru altceva. Poate pentru emoţii plăcute provocate de contactul discret cu o operă de artă. UNUL: Nu te cred.

CELĂLALT: Taci odată. A făcut afaceri cu românii?

ALTUL: A fost ceva. Mi se pare că el a cumpărat caseta cu procesul şi împuşcarea celor doi, tablouri, chestii de-astea.

UNUL: Fă-mă şi pe mine să înţeleg. Să zicem că un mare mahăr american, şeful unei companii petroliere, după o zi încărcată de muncă în care a mai provocat un mic conflict prin ţările arabe,
vine acasă stors, se retrage pe micuţul lui iaht şi comandă „Car cu boi“ sau „Cosaşi odihnindu-se“. Marfa soseşte. Se face comod, îşi ia berea sau şpriţul, le priveşte şi plînge.

ALTUL: Exact.

UNUL: Sau duduia de care vorbeai adineauri: are chef fata să se plimbe într-o noapte prin curtea mănăstirii Putna. Zis şi făcut. Un telefon, şi se trezesc bieţii călugări în toiul nopţii cu mici excavatoare, motoraşe, elicoptere şi ia mănăstirea de unde nu-i: „Ne cerem scuze, v-o înapoiem mîine dimineaţă cu pădure cu tot“.

ALTUL: Eu vorbeam de obiecte mici, care pot fi transportate uşor. (către Celălalt) Fă-l să tacă! CELĂLALT (către Unul) : Tu chiar nu poţi să taci? Vrei să te ajut? Zii, vrei să te ajut?

Pauză.

CELĂLALT: O fi iarăşi ceva tare pentru România. De asta ne-a ales.

Pauză.

ALTUL: Zicea că, în România, merg foarte bine arătările. A comandat cineva, atunci, imediat după Revoluție, fantoma tatălui lui Hamlet şi-a trecut foarte bine. S-a văzut. CELĂLALT: Hamlet... Hamlet... Mi se pare cunoscut. De unde ştiu eu de ăsta?
ALTUL: La eclipsă s-a cerut chiar fantoma lui Hamlet, care a trecut şi mai bine. La noi s-a văzut bine de tot şi asta. De obicei, se arată foarte greu. Ciudăţenii; ştii şi tu cum sunt ăştia cu bani... CELĂLALT: Nu prea e de bine cînd se arată morţii.
ALTUL: Treaba lor.
UNUL: Eu dacă beau vreo opt beri dau mîna cu toţi domnitorii. Şi dacă mai rad două sute de votcă încep să zăresc şi-o parte din turci.
CELĂLALT: Mai du-te-n mă-ta!

Pauză.

CELĂLALT: Ce face ăsta, frate? Nu mai am răbdare.

Intră în scenă Vameşul.

CELĂLALT: Tu nu vezi ce ritm are ameţitul?
ALTUL: Hai în maşină. Nu le place dacă te văd pe lîngă. Pregătiţi paşapoartele. CELĂLALT: Imbecili...

UNUL: Pe mă-sa...

Sebastian

VAMEŞUL (se uită către Celălalt) : Cine mă face imbecil? Cine? (către Unul) Cine mă trimite la mămica?
CELĂLALT: Noi între noi. E un joc.
UNUL: „Mă iartă, tu eşti gentilom, deci iartă; cei de faţă ştiu toţi şi cred c-ai auzit şi tu că sufăr de-o amarnică tristeţe, nebunie-a fost din partea mea tot ce ţi-a rănit onoarea şi simţirea.“

Vameşul înţepeneşte

CELĂLALT (încet): Tu ai înnebunit de tot?
ALTUL: Vrei să ne ţină aici pînă crăpăm? Ne-aşteaptă ăla.

Vameşul se apropie de Altul. Îl priveşte lung în ochi, apoi se îndepărtează.

ALTUL:Nu eşti întreg la minte!
UNUL: Ce-aveţi cu mine? Am spus vorbe frumoase. Sunt din „Hamlet“. Nu ziceaţi voi c-o să lucrăm cu Hamlet?
CELĂLALT: Taci, frate!
ALTUL: Uşor, nu vă mai agitaţi.

Vameşul se apropie.

VAMEŞUL : Paşapoartele, vă rog. (Le verifică actele) Unde călătoresc domnii?

ALTUL: În Anglia. Mergem să perfectăm un contract cu o firmă de...

VAMEŞUL: ... De?

ALTUL: ... O mare companie care se ocupă de...

CELĂLALT: ... Ceva nou pe piaţă: flux şi reflux ideatic, consultanţă la insolvenţă, sincretism conceptual... De astea.

Pauză. Vameşul înţepeneşte.

VAMEŞUL: Da. (Pauză). Am înţeles. Şi vreţi să vă cred. (Le dă paşapoartele)

CELĂLALT: Pe bune. Am cîştigat o selecţie organizată pentru recrutarea de noi reprezentanţi. Mergem să ne instruiască.

VAMEŞUL: Da. Actele sunt în regulă. Bine. Să ştiţi că jocul cu mama nu l-am uitat. (Înlătură bariera) Hai, mişcare! Cu toate că în Anglia n-o să vă prea meargă.

UNUL: „Şi în căderea unei vrăbii lucrează providenţa. Dacă se întîmplă acum nu se va întîmpla mai tîrziu. Dacă se va întîmpla mai tîrziu nu se întîmplă acum; totul e să fii pregătit. Ce-o fi să fie.“

VAMEŞUL (pune înapoi bariera): Jos! Nu mişcă nimeni! (Sună prin staţie sau telefon mobil) Alo, să trăiţi. Nu puteţi vorbi? Sunteţi ocupat? Mă scuzaţi, aştept. (Înţepeneşte)

ALTUL: Vezi ce-ai făcut? Îţi crăp capul!

CELĂLALT: Mă cac în gura aia a ta plină de vorbe frumoase. VAMEŞUL: Ciocu’ mic!

ALTUL (se apropie uşor de Vameşul): Aş putea îndrăzni să vă propun o mică atenţie? Un dar din partea noastră...

VAMEŞUL: Mie? CELĂLALT: E ziua dumneavoastră? Păi, de ce nu spuneţi aşa? (cîntă) Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, laaaaa muuuuuuulţi ani!!! ALTUL: Doar dacă nu vă deranjez?...

VAMEŞUL: Adică vrei să mă mituieşti? CELĂLALT: Nu, vai de mine.

ALTUL: Ne-aţi înţeles greşit.

VAMEŞUL: Şi camera ascunsă unde e? Sus mîinile! ALTUL (către Unul): Te omor!

CELĂLALT: Mai întîi să scăpăm de-aici şi apoi îl omori.

VAMEŞUL (se întoarce şi îl priveşte pe Unul): Gura! (Cîrîie staţia sau telefonul) Alo, să trăiţi. Acum puteţi vorbi? Bine. Am dat peste trei indivizi dubioşi. Cred că sunt drogaţi şi au maşina plină de marfă. Am fost agresat intelectual, au încercat să mă mituiască... Da. Să trăiţi. Acţionez ca de obicei. Nu!?... Conform ultimelor norme intrate recent în... Bine. Am înţeles. Să trăiţi! (Către cei trei) Jos pantalonii!

CELĂLALT: Protestez!

ALTUL: Mă simt frustrat. Nu vreau.

VAMEŞUL (se întoarce către Unul şi îi arde una cu bastonul din dotare): Gura! Ţi-arăt eu ţie frustrare! (Îi mai arde una cu bastonul) Dar cînd îmi vorbeşti tu mie de... din alea, eu cum să mă simt?

VAMEŞUL începe un control de depistare a substanţelor interzise. Îi caută pe fiecare, apoi trece şi amuşină fiecare compartiment al maşinii întocmai ca un cîine dresat în aceste tipuri de

misiuni. În tot acest timp, Celălalt se chinuie să-i descifreze numele de pe ecuson. Într-un final reuşeşte.

CELĂLALT: Sebastian! Tu eşti? Nu se poate?! Nu mă recunoşti? Hei, omule! Suntem rude. Mătuşa ta şi cu mătuşa mea sunt verişoare de gradul trei după tată. După bătrînul Seba. Nu-mi vine să cred. Vino să te îmbrăţişez. Omule. (îl ia în braţe, îl pupă) Hai, relaxează-te. Doamne, cum trece vremea. Dacă mi-ar fi spus cineva că te găsesc aici... Mai ştii? Veneam cu mătuşa la voi şi ne dădeaţi apă că era cald. Cîte nu făceam împreună pînă „şubredele“ depănau amintiri... (îl îmbrăţişează iar) Mai ştii, omule?

VAMEŞUL (după o vreme): Da. Ai o ţigară?

CELĂLALT: Ia, meştere!

Vameşul ia o ţigară şi îşi pune pachetul în buzunar.

VAMEŞUL: Un foc?

Celălalt îi întinde bricheta, Vameşul îşi aprinde ţigara şi îşi pune bricheta în buzunar.

CELĂLALT: Iar într-o vacanţă m-ai dus la o vecină de-a ta. Una roşcată, cu pistrui şi ochi mari, negri. Îţi aminteşti? Purta o salopetă meseriaşă de blugi şi cămaşă albă. Cum o chema? Neli? ... Nu. Mimi! Nu, mă, nu era Mimi. Futu-i, ce lapsus am!

VAMEŞUL: Vichi.

CELĂLALT: Aşa e. Vichi, ăsta-i numele ei. Ce mai face? VAMEŞUL: S-a cărat în State.

CELĂLALT: De mult?

VAMEŞUL: De vreo doi ani. Ai ei au murit. A rămas numai cu bunica. A mai stat o vreme acasă, apoi s-a cărat peste ocean. (Pauză) Te-a aşteptat.

CELĂLALT: N-ai numărul ei?

VAMEŞUL: Nu.

CELĂLALT: Dacă te-ntîlneşti cu ea roag-o să-ţi lase un număr de telefon, o adresă de email, ceva. Să-i spui că lucrez în Anglia şi mi-e bine. De-acum înainte o să trec destul de des pe aici.

VAMEŞUL: Dac-ai ştii cît a plîns după tine... Ce cauţi cu ăştia?

CELĂLALT: Tu crezi că eu aleg? Soarta. Ştii cum e, cu cine te potriveşti mai rar te nimereşti. Atracţia contrariilor...

Vameşul se încruntă.

CELĂLALT: Scuze.

VAMEŞUL: Mă iei tu pe mine cu „flux“ şi „reflux“?

Le face semn celor doi să lase mîinile jos.

CELĂLALT: Ce vină am eu, omule? Crezi că pe mine nu mă chinuie cu „denumiri“ de-astea? VAMEŞUL: Ai grijă de tine.

CELĂLALT (către Altul): Porneşte motorul!

Vameşul ridică bariera.

CELĂLALT: Hai odată!

ALTUL: Nu ştiu ce are. Nu vrea să pornească. CELĂLALT: Ce faci? Ai amorţit?

VAMEŞUL: Căraţi-vă odată!

Maşina nu vrea să pornească.

ALTUL: Nu vrea.
CELĂLALT: Las-o în morţii mă-sii aici! Dacă ne grăbim mai prindem trenul. Salut, Sebastian! VAMEŞUL: Da.

După plecarea lor, Sebastian aranjează valizele sub forma unor banchete de tren.

Spre tren

În timp ce mărşăluiesc.

UNUL: Tu chiar îl ştii? Ţi-e rudă?
CELĂLALT: Nu l-am văzut în viaţa mea. Ai auzit de noua artă, arta supravieţuirii? Tocmai ai urmărit o mică demonstraţie. De data asta te-am scos, dar dacă se mai întîmplă nu garantez că-mi iese.
UNUL: E tare. Mi se pare o nebunie. Poate stă şi acum şi se gîndeşte la copilăria voastră. CELĂLALT: Bagă la cap: supravieţuirea e totul!
ALTUL: Şi relaţiile...

CELĂLALT: Absolut.

Merg o vreme în linişte.

UNUL: Cum îl cheamă pe omu l nostru din Anglia?

ALTUL: Polonius.

UNUL: Ce nume, frate? De ce?

ALTUL: Şi-a început afacerile în Polonia. Transport de marfă între România şi Polonia. Zicea că nu vrea să uite de unde a plecat. De-aici vine pseudonimul Polonius. „Mister Polonius“, aşa îl ştiu toţi în Anglia.

Pauză.

ALTUL: Îmi spunea data trecută la telefon că în Anglia nu mai lucrează nimeni. Doar românii. Cică în toată Europa ar fi la fel.

UNUL: Şi englezii?

ALTUL: Sunt în insule. În vacanţă. De-acolo îşi conduc afacerile. Mulţi nici nu se mai întorc. CELĂLALT (cîntă): „E noapte în Madagascar
Şi toată jungla face nani
S-au liniştit hipopotamii
Sub raza lunii de cleştar.“

ALTUL: Englezi de-adevăratelea rar mai găseşti. Români sunt peste tot. Se apară, se înţeleg, se sprijină.

CELĂLALT: Mă bucură să aud asta. Mă bucură...

ALTUL: La ceilalţi le e ciudă pe noi. Mereu au cîte ceva împotriva noastră. Ne faultează şi ne pun beţe-n roate. Dar, în cele din urmă, toţi recunosc că suntem
tari. CELĂLALT: Mă bucur.
ALTUL: Am ajuns.

i! Mi-e sete.
ALTUL: Nu avem bilete. Sper că putem procura din tren. Nu mai vreau belele. CELĂLALT: Mi s-a uscat gura. (către Unul) Ai amuţit, vrăbioi?
UNUL: Sunt obosit.

Intră Controlorul.

CELĂLALT: Lăsaţi pe mine. (către Controlor) Bună seara. Nu vă supăraţi, noi... (Controlorul îl îmbrăţişează).. nu avem bilete. (Controlorul îl sărută zgomotos pe obraji) Aş dori să cumpărăm acum, dacă se poate... (Controlorul îi face masaj, apoi iese) Futu-i! Ce-i asta?
ALTUL: Îl cunoşti?
CELĂLALT: Nu.
UNUL: Hai, nu te mai preface. Eraţi foarte apropiaţi.
CELĂLALT (enervat): Dacă spun că nu-l cunosc, înseamnă că nu-l cunosc.

Reintră Controlorul cu o tavă îngrijită, pe care sunt aşezate boluri cu arahide, fistic şi scrumiere. Îl masează pe Altul şi iese.

CELĂLALT: Eu ştiu că normele de funcţionare a trenurilor internaţionale obligă pe toţi angajaţii să fie extrem de politicoşi. Totuşi, parcă e prea mult. Pfui! Crăp de sete.

Reintră Controlorulcu trei beri. Nimeni nu se atinge de ele.

CONTROLORUL: Încotro merg băieţii? Ei, ce-aţi rămas aşa? Şi eu sunt român (rîde). Lucrez pe internaţional de patru ani. Sunteţi cam speriaţi.

Începe să le facă manichiura.

ALTUL: Nu, ne făceam probleme, ne gîndeam...
CELĂLALT: ... N-am mai întîlnit asemenea condiţii în tren. Putem? (Controlorul îi face semn că „Da“) Hai noroc!
CONTROLORUL: De cînd n-aţi mai umblat voi cu trenurile internaţionale s-au schimbat multe. (trece la altcineva) Nu aveţi bilete? Nici o problemă, se rezolvă.
UNUL: Chiar suntem peste tot? (Controlorul ajungela Unul) De ce-mi faci masaj?
CONTROLORUL: Să te relaxezi, să fii mai puţin încordat, să suporţi mult mai bine neplăcerile călătoriei. Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră!
CELĂLALT (bea o bere dintr-o înghiţitură): Mă bucur că sunt şi de-ai noştri pe rutele internaţionale. Mă bucur.
CONTROLORUL: Tot mai mulţi. Tare bine ne avem. Ne ajutăm între noi. A ieşit şi o vorbă: să vă aveţi bine ca românii.
CELĂLALT: Se ajunge greu aici? (către Unul) Pot să beau şi berea ta? (Unul încuviinţează) Hai noroc!

CONTROLORUL: la ceva timp. Ai nevoie de master în căi de comunicaţie şi doctoratul la zi în infrastructu
ră. Apoi se face un stagiu de trei ani în oraşe din Europa, mari noduri de cale ferată. La noi au fost alese: Vereşti, Războieni şi Filiaşi.
CELĂLALT: Se cîştigă bine?
C
O
N

TROLORUL: Nu pot să spun.
UNUL: Zi, cum facem cu biletele?
CONTROLORUL: Stai liniştit, nu-ţi mai face atîtea griji.

Iese. Aduce un lighean cu apă călduţă şi prosoape curate.Le spală picioarele apoi le şterge bine.

CELĂLALT: Parcă e prea mult. (către Altul) Pot să beau şi berea ta? (Altul încuviinţează. O bea dintr-o răsuflare.
CONTROLORUL: Aşa ni se cere la regulament. Vă mai aduc o bere şi vă las. Mă mai aşteaptă şi alţii. Mai vreţi alune?
CELĂLALT: Da. Tot ce se dă. Mersi mult.
ALTUL: Mulţumim. Cred că nu mai e nevoie de bere. Nu mai vrem.
CONTROLORUL: Sigur?
ALTUL: Absolut. Zi, cum dăm de tine dacă se întîmplă ceva?
CONTROLORUL: Numele meu e Sebastian. Aveţi aici un număr de telefon, cel subliniat. Sunaţi oricînd aveţi nevoie. Acum încercaţi să mai aţipiţi. E ceva drum pînă la Londra. (iese)
CELĂLALT: Ce avea dacă mai luam o bere? Omul era tare drăguţ.
ALTUL: Ne faci de căcat: „Tot ce se dă...“. Ajunge. Dacă vrei sejur prin Europa de ce nu te cari cu o firmă de turism?! Ai uitat pentru ce suntem noi aici? CELĂLALT: Bine! Opreşte-te!

UNUL: Are dreptate. Numai „ţăr

anii“ beau bere.

CELĂLALT: Te-ai trezit, vrăbioi?

UNUL: Nu mai îmi spune aşa! Eu nu ţi-am zis nici într-un fel. CELĂLALT: Cum!? Adineaori m-ai făcut „ţăran“.

ALTUL: Terminaţi odată! Nici n-am plecat bine şi avem de-a face cu delimitări de personalitate. N-aţi auzit? Românii, în Europa, se sprijină, se au foarte bine unii cu alţii. (îi împacă) Şi venim noi cu căcaturile noastre. Hai, stingerea!

Pauză.

UNUL: Aş vrea să visez regina. CELĂLALT: Ce-ai tu cu regina?

UNUL: Îmi place foarte mult. Chiar mi-aş dori să ne întîlnim în Londra din întîmplare; să-mi zîmbească şi să mă întrebe dacă mă simt bine la ei. Iar eu să-i răspund: Foarte bine, ca întotdeauna. (după o pauză) Îmi cînţi cîntecul tău? Te rog.

CELĂLALT (cîntă): „E noapte în Madagascar

Şi toată jungla face nani
S-au liniştit hipopotamii
Sub raza lunii de cleştar.“

Schimbă poziţii „de dormit“ în tren. Unul cade mereu. Între aceste poziţii fiecare actor va rosti visul lui, ce ar dori el să i se întîmple bun cînd ajunge la Londra. Intră Controlorul.

CONTROLORUL: Hei, treziţi-vă! Vine supracontrolul! Sus, n-auziţi?! Dacă vă prind vă arestează, iar pe mine mă dau afară. Ce mai aşteptaţi? Săriţi!

În timp ce ei sar Controlorul aranjează valizele sub formă de dig.

CONTROLORUL: Nu vă fie frică, e apă. Hai, săriţi odată!

În apă

Toată scena se desfăşoară în spatele digului)

C
E
L
Ă
L

ALT: Mamă, ce rece e. Îngheaţă sîngele în mine.

UNUL: Unde suntem? Ce frig e!

CELĂLALT: Înoată, nu te lăsa!

UNUL: Ce rece e! Ce facem, murim aici? De ce mă-sa a zis că aranjează el? Puteam să luăm bilete. Ajutor! Murim aici ca nişte cîini.

CELĂLALT: Nu-i adevărat, nu te lăsa. Scăpăm noi de aici. Ţine aproape. Nu te îndepărta.

UNUL: Ajutor! Strigăm degeaba după ajutor că ăştia nu înţeleg nimic. Help me! Please, help me!

CELĂLALT: Nu mai striga, poate vine poliţia şi am căcat-o. Hai, respiră şi înoată! Ţine aproape! Nu te îndepărta! N-auzi?

ALTUL: Ce bine e cu ai tăi. Cobor în curte să fac cîţiva paşi prin iarbă şi apoi mă întorc. Încă puţin şi răsare soarele.

CELĂLALT: Halucinează. Îl pierdem. Nu-l lăsa să se scufunde. Urlă la el! Trage-l de păr! Fă ceva!

UNUL: Nu pot! Mi-e frig! Mi-e frică.

CELĂLALT: Nu te lăsa purtat de curent. Ţine aproape. Nu te lăsa! Gîndeşte-te la ceva frumos. Dacă te sperii eşti pe jumătate mort.
UNUL: Ascultă! Se aude un zgomot îndepărtat. Uite, lumini care se apropie!
CELĂLALT: Un vapor! Ne omoară, futu-i! Trage aer în piept şi hai să ne scufundăm. Hai odată, pînă nu trece cu elicea peste noi.

Vapor care trece,
apoi linişte)

CELĂLALT:

ecut. Am scăpat, futu-i, am scăpat. Hai, ţineţi aproape... UNUL: E şi mai întuneric. Şi frig, tot mai frig.

CELĂLALT: Nu te lăsa. Gîndeşte-te acasă, gîndeşte-te la ai tăi, o să-ţi dea putere. ALTUL: Unde sunt?

CELĂLALT: S-a trezit. E bine. Înoată, dă din mîini. Hai, inspiră! Expiră! ALTUL: Unde sunt? (urlă) Îmi spune cineva, unde sunt?

UNUL: Să zicem ceva de pe la noi. Să ne dea putere. TOŢI (hip-hop): „Seceta a ucis orice boare de vînt
Soarele s-a topit şi a curs pe pămînt A rămas cerul fierbinte şi gol Ciuturile scot din fîntînă nămol
Peste păduri tot mai des focuri, focuri
Dansează sălbatice, satanice jocuri.“

ATR

Digul

Celălalt se caţără încet pe dig, apoi Unul şi, în cele din urmă, Altul.

ALTUL: S-a dus.

UNUL: Ce rău e. Oare unde e suntem? Ce-o să ne facă acum? Ne arestează?! ALTUL: Mă doare capul. Cred că m-am lovit de ceva.
UNUL: Ai avut halucinaţii. Te credeai acasă şi vroiai să te plimbi prin curte. ALTUL: Desculţ?
UNUL: Nu ştiu. El a avut grijă de tine.

Pauză.

ALTUL: Oare pe unde naiba ne aflăm? Cum mai ajungem în Londra? Fără bani, fără telefoane, fără paşapoarte... Ne aşteaptă mister Polonius, ce-o să zică? Parcă-l şi aud: „Români, domnule. Uite că mai sunt şi români neserioşi.“. Ce de căcat mă simt.

Pauză.

ALTUL: Asta e simplu. Ridică-te, dă din mîini şi ţipă pînă te vede cineva. O să cheme poliţia, ne arestează şi ne ţin închişi pînă se adună popor de-o cursă, apoi ne înghesuie într-un avion şi ne trimit acasă. Acolo ne iau în primire ai noştri; salut, nu mai avem dreptul să călcăm în Anglia. UNUL: Noapte bună, regina mea...

Pauză.

CELĂLALT: Trăim. Bucuraţi-vă că trăim. E bine aşa.

Pauză.

CELĂLALT: Trebuie să plecăm pînă nu se face ziuă. Şutim ceva ţoale puse la uscat în vreo curte, ne îmbrăcăm şi încercăm să ajungem în cea mai apropiată gară. Acolo aşteptăm trenul în care lucrează Sebastian ăla şi-l rugăm să ne ducă acasă. E foarte important să nu dăm de bănuit. Cînd ajungem în ţară, luăm legătura cu domnul Polonius; îi spunem ce s-a întîmplat, pe bune. Dacă ţine, ne întoarcem.

UNUL: Fără mine.

CELĂLALT: Bine, fără tine. Nu uita că soarta ne-a unit şi ce ne este dat de trăit trebuie să trăim împreună. (Pauză) Încă ceva! Fără atîtea oftaturi, că mi se face greaţă. Hai!

Apare o sfoară cu rufe, cei trei se îmbracă, iar cînd se face lumină vedem pelerine de ploaie, blugi imenşi, cizme de cauciuc, colanţi, ca şi cum hainele ar fi din gospodăria unui imens agricultor englez.

Într-o gară din Anglia

UNUL: Mi-e foame rău.

ALTUL: Hai să nu vorbim între noi. Ne dăm de gol!

UNUL: Parcă spuneai că Anglia e plină de români. De ce să ne ascundem?

ta cu feţele astea plouate!

UNUL: Tu n-auzi că mi-e foame? Cum vrei să fiu senin? Hei, mare maestru al supravieţuirii, n-ai nici o soluţie?

CELĂLALT (în timp ce priveşte lung coşul de gunoi): Ar fi ceva.

UNUL: Să crăp de foame şi nu mănînc de acolo. Cum să mănînc gunoaie, frate?!

CELĂLALT: Atunci n-ai decît să crăpi de foame.

Vrea să se îndrepte către coşul de gunoi, dar atunci intră un domn englez care mănîncă un sandviş. Trage cu ochiul spre ei, mai ia o muşcătură şi îl aruncă, apoi iese. Celălalt se asigură că nu-l vede nimeni şi scoate mîncarea dintre alte obiecte aruncate în coş.

CELĂLALT: Oferta e generoasă. Doriţi?

ALTUL: Aruncă-l naibii! Cum poţi face asta? UNUL: Mi-e rău.

CELĂLALT: E foarte bun. Are şi ardei gras.

ALTUL: Aruncă-l odată! Cum poţi mînca porcăria aia?

CELĂLALT: N-a apucat să se contamineze şi, sincer, e gustos de-adevăratelea.

UNUL: Poate individul care a muşcat din el are ceva, vreo boală care se transmite şi te alegi cu tot felul de minuni. Poate mori naibii.

CELĂLALT: Să mor? Dacă nu mănînc, mor. Pentru a ajunge acasă am nevoie de putere, iar mîncarea înseamnă putere. (Termină satisfăcut, după care se duce la coş, caută un muc de ţigară şi îl aprinde) Să-mi fie de bine. Pînă mă invitaţi voi la restaurant mă mulţumesc cu-atît.

ALTUL: Ai dreptate. (Pauză) Ga

Pauză. Reintră domnul englez cu un corn cu ciocolată, gustă puţin, trage cu coada ochiului şi îl aruncă.

CELĂLALT: Avem şi desert? O nebunie. Azi e zi mare, frate. (Îl ia şi-l mănîncă) Dacă-mi aduce şi tort pot să vă spun că e ziua mea şi mi-o ţin; să-mi cîntaţi frumos „mulţi ani trăiască“ pe englezeşte, că pe româneşte ne dăm de gol. (Găseşte o cutie cu resturi de suc) Asta e. E mult mai bine acum. Încep să văd color. Mă năpădesc o mulţime de gînduri pozitive: inspiraţi, expiraţi, inspiraţi, expiraţi. (Pauză) Ce-i cu feţele astea plouate?

ALTUL: Vine.

Intră Controlorul şi începe încet să aranjeze valizele pentru tren.

CONTROLORUL: Băieţi, îmi pare rău că s-a întîmplat aşa. La naiba. Patru ani n-am avut nici un control, nu ştiu ce i-a apucat acum. A fost jale. Au arestat albanezi, bulgari şi-o grămadă de moldoveni. Nu vă supăraţi pe mine.

CELĂLALT: Lasă, amice, nu-ţi face probleme. Trăim, asta-i important.

ALTUL: Te rog mult să ne duci acasă. Nu mai avem bani, paşapoarte, nu mai avem telefoane. N-o să-ţi pară rău.

CONTROLORUL: Nu risc. Pe bune. Nu vă uitaţi aşa la mine! Am muncit mult pentru postul ăsta şi nu vreau să-i dau cu piciorul. (Cei trei îl privesc) Nu, nici vorbă.

CELĂLALT: Cînd ajungem acasă o să te plătim bine de tot.

CONTROLORUL: Aşa spun toţi. Pe urmă nu-i mai vezi. Nu te mai ştiu, nu te mai caută. Nici nu mai circulă cu trenul. Fac autostopul.

Pauză. Controlorul mai aranjează.

ALTUL: Am pe cineva acolo sus, la Ministerul Transporturilor. Ar fi o relaţie interesantă pentru
tine.
CELĂLALT: Cine, nea
Tavi? ALTUL: Aha.
CELĂLALT: E
tare.

Pauză
.

CONTROLORUL: Ce am eu cu ministerul? Sunt un tip care-şi face foarte bine treaba şi-atît. De ce să am nevoie de relaţii-n minister?

Pauză
.

CELĂLALT: Bine. Cum zici
tu.

Pauză
.

CONTROLORUL: Plecăm. Urcaţi odată! Să mai zică lumea că nu ne ajutăm între noi. Uite, vă ascund aici, dar să nu vorbiţi tare. O să mai trec din cînd în cînd să vă aduc apă. (Dă să plece dar se răzgîndeşte) Ce funcţie are Tavi ăsta al tău? Secretar de stat?!
CELĂLALT: Mai
mare.

Controlorul pleacă.

Înapoi

Valizele sunt în formă de cuşcă. Cei trei sunt aşezaţi astfel: Altul peste Celălalt, iar deasupra Unul.

UNUL: Ce poate fi mai tare decît un ministru secretar de stat?

CELĂLALT: Nu ştiu.

UNUL: Ministru plin.

ALTUL: Şi Tavi

ăsta, e ministru? CELĂLALT:
Aiurea. Nici nu există.
UNUL: Ne sufocăm aici. Cum rezistăm noi pînă acasă?
ALTUL: După ce că te-am lăsat deasupra, mai faci şi mofturi. UNUL: De ce mă protejaţi?
CELĂLALT: Aşa e-n ordinea lucrurilor. Mai întîi protejăm femeile însărcinate, apoi bolnavii şi-n cele din urmă copiii.
ALTUL: Mi-e sete.

Controlorul bate uşor în perete şi le dă o sticlă cu apă.

ALTUL: Mersi.
CELĂLALT: Ştiu cum facem. Cînd am plecat, tot oraşul era plin de afişe pe care scria „Crosul Europei: cîştigătorul primeşte viză pentru Anglia“. Dacă nu mă înşel, întrecerea asta e chiar mîine. Noi ne-am pierdut paşapoartele...
ALTUL: Nu paşapoartele sunt o problemă. Am pe cineva şi le putem face într-o zi.

CELĂLALT: Chiar dacă am face altele noi, nimeni nu ne mai dă viză pentru că suntem foarte aproape de cealaltă. Aşa că ne înscriem toţi trei în competiţie. Unul dintre noi trebuie să reuşească. Cîştigă viza, ne face chemare şi ne-ntoarcem în Anglia.

Crosul Europei

Cei trei alergînd.

UNUL: Ce aiurea. Trebuie să fii bătut în cap ca să alergi. Niciodată nu i-am înţeles pe ăştia care aleargă. A

LTUL: Da de unde? Chiar mi-era dor de puţină mişcare.
CELĂLALT: Şi mie îmi prinde bine.
UNUL: Mi-e rău de foame.
CELĂLALT: Ştii, cînd alergi pe distanţe mari e important să-ţi păstrezi un ritm al respiraţiei. Inspiri pe doi timpi şi expiri pe un timp. Sau inspiri lung şi expiri pe doi timpi. (Exemplifică) ALTUL: Ar trebui să facem asta mai des.
UNUL: Nu mai vreau.
CELĂLALT: Hai, nu te descuraja! ALTUL: Nu te lăsa!
CELĂLALT: Nu te opri. Dacă treci de prima parte a cursei restul e floare la ureche. Încet-încet lumea abandonează şi asta-ţi dă putere şi încredere în tine. (Inspiră pe doi timpi şi expiră pe unul)
ALTUL: Hai, băieţi! Hai, băieţi! Simt cum mi se umflă plămînii de aer proaspăt.
UNUL: Şi eu simt cum mi se umflă ochii şi mi se lipeşte bluza de şira spinării din pricina foamei.

ALTUL: Măcar taci, nu ne mai descuraja. Nu gîndeşti deloc pozitiv. Inspir. Expir. Inspir. Expir.

Pauză.

CELĂLALT: Mă-nţeapă apendicele. Gata. Eu mă opresc aici. Hai, băieţii! Hai, băieţii! Umăr la umăr!

Pauză.

ALTUL: Am un cîrcel. Renunţ. (către Unul) Nu te lăsa! Aşa! Bravo! Bine!

Unul aleargă de unul singur.

UNUL: Şi eu aş...

CELĂLALT: Nu se poate.

ALTUL: Ai rămas singurul care ne poate salva. CELĂLALT: Nu te lăsa!

ALTUL: Nu te opri. Aleargă!

CELĂLALT: Nu accelera!

ALTUL: Nu privi înapoi!
CELĂLALT: Aleargă strîns! ALTUL: Nu privi în lateral!
CELĂLALT: Ţine-o tot aşa, drept înainte! ALTUL: Ritmul e bun!

CELĂLALT: Nu uita de respiraţie!

ALTUL: Inspiră...

CELĂLALT: Expiră... ALTUL: Inspiră... CELĂLALT: Expiră... ALTUL: Unu... CELĂLALT: Doi... ALTUL: Unu... CELĂLALT: Doi... ALTUL: Eşti bun! CELĂLALT: Eşti puternic! ALTUL: Nu te lăsa! CELĂLALT: Atacă! ALTUL: Forţează! CELĂLALT: Poţi! Haide că poţi! ALTUL: Eşti tare! Nu uita, eşti cel mai tare! ALTUL şi CELĂLALT: Ai cîştigaaaaaat!

Şoferul de TIR

Unul iese extenuat în culise, foarte încet)

CELĂLALT: Nu uita să ne faci chemare. Are potenţial vrăbioiul. ALTUL: Nu-i mai spune aşa. Măcar azi, cînd e campion.

Pauză.

CELĂLALT: Nu-i mai spun deloc. L-am iertat. ALTUL: Nu uita de chemare…

Unul încuviinţează şi iese.

UNUL (din culise): Haideţi!

e): Haideţi! CELĂLALT: Ne-a chemat? ALTUL: Parcă am auzit ceva.
UNUL (din culise, mai tare): Haideţi!
CELĂLALT: Gata, avem chemare. Ce mai pierdem vremea pe-aici?
ALTUL: Luăm trenul?
CELĂLALT: Nu. Vrei să dăm iar de ameţitul ăla? Facem autostopul.

Pe toată scena cu Crosul Europei valizele se aranjează sub formă de cabină de TIR. Cei doi fac autostopul.

CELĂLALT: Uite-l că opreşte. Ce noroc avem. ALTUL: Hello...
CELĂLALT: Hello...
ŞOFERUL DE TIR: Salut. Hai urcaţi.

Pauză.

CELĂLALT: De unde ştiaţi că suntem români?

ŞOFERUL DE TIR: Cum să nu-i miros eu pe-ai mei? Mînca-v-ar tata. Îi zăresc de departe. Îmi zic: Hai să opresc. Doar trebuie să ne ajutăm între noi, nu!? Am întrebat: nu?

CELĂLALT: Da.

ŞOFERUL DE TIR: Aşa. Unde-unde? ALTUL: La Londra.

ŞOFERUL DE TIR: Ne poartă destinul încolo şi-ncoace printre himerele zădărniciei. (rîde) E tare, nu? Am întrebat: Nu?

ALTUL: Da.

Acum urmează un moment de improvizaţie. Şoferul de TIR va depăna o poveste cît durează momentul călătoriei, despre toţi şi toate sau despre nimic. Fără cap şi coadă. Cei doi se chinuie s-adoarmă, mai şi adorm, schimbă poziţiile între ei, dar de fiecare dată cînd mai cîte unul adoarme, Şoferul de TIR le cere aprobarea. Pentru ca momentul să fie cît mai viu, la fiecare spectacol povesteava fi alta.

ŞOFERUL DE TIR: Am ajuns. Mergeţi înainte pînă la scări, coborîţi şi o luaţi la dreapta, pînă ajungeţi la vaporul care vă trece în Anglia. (Aranjează valizele în formă de vapor)

ALTUL: Cît face?

ŞOFERUL DE TIR: De ce mă jigneşti? Poţi tu să mă plăteşti pe mine? Am bani de mă enervează, te îngrop în carduri. Eu călătoresc prin Europa de plăcere. Mai cunosc pe cineva, mai schimb

cîte-o
impresie.
Mă-nţelegi?

Am zis: Mă-nţelegi?
CELĂLALT: Da. (mai tare) Da. (urlă)
Da.

Tirul se „îndepărtează“. Valizelese transfomă în vapor.

Pe vapor

ALTUL: M-a înnebunit. Îmi sfîrîie creierii.
CELĂLALT: Şi tu vroiai să-i mai şi plăteşti pentru asta.
ALTUL: Unde zicea să mergem?
CELĂLALT: Tot înainte pînă la scări, apoi la dreapta.
ALTUL: Sunt buimac. Nu m-am dezmeticit încă. Şi-mi susură creierii de poveştile ăluia.
CELĂLALT: Eu nu sunt chiar atît de simţitor.

ALTUL: Şi năclăit. Ar merge o baie. Dar unde-s scările alea? Poate mergem o zi întreagă pînă acolo.
CELĂLALT: Uite aici nişte scări. Şi-acum la dreapta. Vaporul! Vezi vaporul? ALTUL: Am nimerit-o.

Urcă la bordul vasului.Vasul dă trei semnale şi pleacă.

ALTUL: Ţie nu ţi se pare ciudat că nu vine nimeni să ne întrebe de sănătate? CELĂLALT: Nu ştiu, e devreme. Echipajul o fi obosit.
ALTUL: Ştii tu că vasul acesta merge la Londra?
CELĂLALT: N-are unde să meargă în altă parte de aici. ALTUL: Te-am întrebat: Ştii tu?
CELĂLALT: Nu. Aşa simt.

Pauză.

ALTUL: De ce naiba stăm?! Hai să căutăm pe cineva… Zii, cum facem?

CELĂLALT: Tu mereu vrei să fii în ordine. Mai relaxează-te, e-n regulă, pe bune.

Pauză. În timpul acestei pseudo-călătorii, Celălalt stă nemişcat la prova în timp ce Altul se agită pe tot vasul.

eloc chestia asta.

Pauză
.

CELĂLALT: Am auzit că pe vapoarele care fac Anglia, majoritatea echipajelor sunt asiatice. Într-o vreme erau româneşti, dar marinarii români nu sunt plătiţi de firme. Şi zac aruncaţi prin porturi. Unde mai pui că ăia sunt mulţi şi ieftini.

ALTUL: Uite un pachet de ţigări. E gol. Ţigări coreene... Ai avut dreptate.

CELĂLALT: Clar, avem echipaj coreean. Sau poate ai noştri fumează ţigări asiatice. Sunt ieftine şi uşoare.

Pauză
.

ALTUL: Nu ştiu. De-o vreme trăiesc numai în şocuri. Ba ăla care-ţi face creierii varză cu poveştile lui, ba linişte de mormînt şi ceaţă.

CELĂLALT: Ceaţă? Ai spus ceaţă?

ALTUL: Da, am spus „ceaţă“. Ce-i cu asta?

CELĂLALT: Tu eşti stresat pe bune. Ceaţă, smog... Înseamnă Anglia.

ALTUL: Uite un pachet cu gumă de mestecat. (îl ia) Scrie şi pe românește.
CELĂLALT: E clar. Sunt ai noştri. Ne-am scos. Dă şi mie una.
ALTUL: Nu mai lua după alţii că mor.

Pauză.

ALTUL (peste bord): Tu vezi ce văd eu?

CELĂLALT: Nu. La ce te uiţi?

ALTUL: La numele navei.
CELĂLALT: Şi?
ALTUL: Nici un „şi“. Uită-te atent. Sub scrisul acesta e un alt nume, scris cu litere mai mari. Nu le vezi? Sunt în relief. Vezi cum cel vechi e acoperit cu vopsea şi peste el, e scris numele ăsta
n
o
u
cu vopsea mai deschisă.
CELĂLALT: Da. Şi?
ALTUL: Cum „şi“? Tu nu vezi ce nume a avut nava asta?
CELĂLALT: Maersk Dubai.

Pauză.

ALTUL: Sărim?
CELĂLALT:
Sărim.

Pe ape

După ce sar, intră Sebastian şi aranjează valizele sub formă de dig, dar pe verticală. Pauză.

CELĂLALT: Futu-i, ce rece e!
ALTUL: Iar în apă?! Nu mai vreau în apă! Am sinuzită.
CELĂLALT: Care-i treaba cu Maersk Dubai? Am uitat. Eu am sărit aşa, din inerţie. Te-am auzit zicînd „sărim“ şi am sărit.
ALTUL: Pe nava asta au fost prinşi nişte români, băieţi tineri, care călătoreau clandestin. Au fost schingiuiţi de asiatici şi apoi aruncaţi în mare. Vroiau să ajungă în Canada.

CELĂLALT: E rece, dă-o naibii! A noastră-i mai caldă!
ALTUL: Poate la Mamaia, unde te duci tu pe bilete de la sindicatul babacilor. În larg şi Marea Neagră e la fel de rece ca asta.

Pauză. Cei doi înoată.

CELĂLALT: Ai observat ceva? Nu suntem stresaţi deloc! Mişto. Îţi aminteşti ce speriaţi eram întîia dată?... Tu erai pe altă lume...

ALTUL: De-a st a mi-era frică şi acum, dar se pare c-am scăpat. CELĂLALT: Avem şi condiţie fizică mai bună.
ALTUL: Te cred. Înot, cros, iar înot, jogging... CELĂLALT: Simţi ceva sub picioare?
ALTUL: Da, e ceva. Poate stăm pe-o balenă. (rîde)
CELĂLALT: Sau pe-un rechin uriaş care pluteşte... (rîde) ... alene în căutarea desertului.

Îngheaţă amîndoi pentru o clipă.

ALTUL: Nu, domnule, e nisip. Îl simţi? CELĂLALT: Oare am ajuns la ţărm? UNUL: Salut! Saluuuuut!
CELĂLALT: Futu-i! Ce-i asta?
ALTUL: M-am speriat. Ce cauţi aici?

UNUL: Vă aştept pe ţărm de ieri. Am stat la fiecare vapor. Mă uitam prin lunetă. Ştii, vroiam să văd răsăritul mai aproape. Aşa v-am prins cînd aţi sărit şi n-am mai înţeles nimic. Am plecat după voi.

ALTUL: Tu ai înnebunit? Vaporul care ne-a adus aici se chema Maersk Dubai!

CELĂLALT: Ăla cu românii tăiaţi bucăţi de un echipaj asiatic şi aruncaţi în mare.

UNUL: Toate vapoarele de pe aici se cheamă Maersk Dubai. Te urci, te instalezi, iar de plătit plăteşti la coborîre, cinci sau zece dolari, în funcţie de clasa la care te-ai cuibărit. Dacă stai în picioare pe punte, nu cotizezi nimic. Nu te-ntreabă nimeni de sănătate.

Pauză.

CELĂLALT: Mai avem mult pînă la ţărm?

UNUL: Mai avem, mai avem. Ce bine-mi pare că ne-am întîlnit. Nu ştiu, m-am cam ataşat de voi.

Pauză.

CELĂLALT: Îmi vine să plîng. Hai, viteză! Mare echipaj reunit, Anglia, e la picioarele tale! TOŢI (hip-hop): „Seceta a ucis orice boare de vînt
Soarele s-a topit şi a curs pe pămînt A rămas cerul fierbinte şi gol Ciuturile scot din fîntînă nămol
Peste păduri tot mai des focuri, focuri
Dansează satanice, sălbatice jocuri.“

La ţărm

Cei trei sunt pe plajă; un răsărit de soare în Anglia.

ALTUL: Să-l sunăm pe omul nostru.
CELĂLALT: Să nu-mi spui că telefonul tău a rezistat la apă şi acum poţi să-l foloseşti ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.
ALTUL: Te cred. M-am fript data trecută. (scoate un prezervativ de pe telefon şi formează de mai multe ori un număr) Alo, bună dimineaţa. Mă iertaţi că vă deranjez aşa devreme. Sunt din România. Îmi cer mii de scuze... Ştiu, trebuia să ne întîlnim acum cîteva zile, dar am avut un accident nasol şi-am rămas fără telefoane, fără acte... (ascultă) Vă rog să mă credeţi, acesta e adevărul... Unde? Suntem în Anglia... Da, v-ascult. Nu e nevoie să notez. Am o memorie foarte bună... Mă scuzaţi! Notez... Bine... (ascultă) Ne auzim cînd avem marfa şi plecăm înspre ţară... (ascultă) OK. Vă mulţumesc mult şi mă bucur că nu v-aţi pierdut încrederea în noi. (închide telefonul, apoi explodează de bucurie) Esteee! Am intrat în afacere. Norocul nu ne-a părăsit. CELĂLALT: E tare.
UNUL: Ce trebuie să facem?

Altul face un dans care ne duce cu gîndul la un ritual al bucuriei de... oriunde.

CELĂLALT: Nu ne mai fierbe! Spune-ne odată! UNUL: Ne zici?
CELĂLALT: Te rog!

ALTUL (obosit, se întinde pe jos): Trebuie să ajungem în Elsinore, acolo unde e mormîntul lui Hamlet. Săpăm şi luăm cîte oase găsim. Se caută în special mîna care a ţinut craniul lui Yorick. Dar dacă mai luăm şi altele, se plătesc şi astea. Apoi le ducem în ţară. Aflăm mai multe cînd avem marfa.

Pauză.

asta. CELĂLALT:

Nici eu.

Pauză.

UNUL: Zi-mi şi mie, ce are afacerea culturală cu treaba asta nasoală? Am ajuns să dezgrop morţi pentru nu ştiu ce îmbuibat, care nu mai ştie cum să-şi alunge plictiseala. Mi-e rău. (plînge) CELĂLALT: Are dreptate.

ALTUL: Ce dreptate? Vă dă morala afară din casă, sau te pomeneşti că nu vă lasă credinţa! Sunteţi stupizi, căcănarilor! De ce n-aţi rămas acasă, aşa buni şi blînzi cum vă aflaţi, s-o carmoliţi de pe-o zi pe alta cu o leafă de rahat!

CELĂLALT: Şi tu ai dreptate.

ALTUL: N-am nevoie de încuviinţarea ta.

Pauză.

ALTUL: I-a prins ruşinea, uită-te la ei. Ştiţi cît oferă omul? Aud?

U
N
U
L
:

E
u

n
u

f
a
c

UNUL (plîngînd): Mă doare în cur de oferta lui. N-o fac şi gata.
CELĂLALT (blînd): Are dreptate... E nasol.
ALTUL: De ce, mă? Ăla a murit acum cîteva sute de ani. Nu mai miroase, nu sunt viermi; pămînt, pulbere; atît. Şi nişte amărîte de oscioare pe care le culegem cu grijă. Ne jucăm puţin prin ţărînă ca-n copilărie şi gata.
UNUL: Plec acasă. În clipa asta mă car. (se îndepărtează)
ALTUL: Drum bun.

Ce mai stai? (îl împinge) Dă-i drumul! (îl împinge mai tare) Am zis: dă-i drumul!
CELĂLALT: Lasă-l în pace.
ALTUL: De ce? Mie-mi convine. Creşte partea mea.

Pauză.

CELĂLALT (încet):
Merită? ALTUL: Te cred.
CELĂLALT: Cît?
ALTUL: O sută de mii de căciulă. Lire! Nu parai. Dacă totul merge repede şi bine mai primim o sută cincizeci de mii la sfîrşit. Plus posibilitatea de a onora şi alte comenzi pe viitor. Tu ai înnebunit? Trei generaţii de-ale tale, puse una peste alta, n-au cîştigat atîta.

Pauză.

CELĂLALT: Mi-e foame. Mă car în gară să mănînc ceva. (se duce după Unul, îl ia de după umeri)

Foame
a

Valizele se transfomă în bancă. Apare un coş în dreapta. Cetăţeanul englez trece de mai multe ori şi aruncă mîncare la coş. De fiecare dată cînd cei trei iau din coş se produce o străfulgerare de blitz.

ALTUL: Vin şi eu.

CELĂLALT: Acum nu ţi-e greaţă? ALTUL: Ce mai contează.

UNUL: Am fost şi eu ieri.

CELĂLALT: Unde?

UNUL: Acolo. Mi-era rău, n-am avut încotro. Ultimii bani i-am dat pe drum, iar de mărunţiş m-am uitat prin lunete. Ştii, îmi plac lunetele.

Ajung în gară. Scotocesc prin gunoi şi mănîncă. Din cînd în cînd trece Domnul englez şi mai aruncă una, alta.

ALTUL: Seamănă cu mîncarea noastră, doar că sosurile sunt mai bune. Se simte. CELĂLALT: De departe. Şi aluatul din chiflă.

ALTUL: Carnea tocată şi salata au acelaşi gust de plastic. CELĂLALT: Ca peste tot. Ce faci, tu nu mănînci?

UNUL: Nu. Mi-a ajuns ieri. Oricum sper să nu mai fiu nevoit s-o fac niciodată. CELĂLALT: Vrăbioiul meu virgin e sătul şi gata.

ALTUL: Ai promis că nu-l mai necăjeşti.

CELĂLALT: Bine, bine.
ALTUL: Cînd se termină chestia asta îmi cumpăr o lunetă să te uiţi prin ea cît doreşti. Uite-aşa, din partea mea pentru tine. Să fie doar a ta.
CELĂLALT: Mi-e drag de el şi de aceea îl mai necăjesc din cînd în cînd. (îl îmbrăţişează) Pun şi eu bani. Luăm una mare.
ALTUL: Mai întîi facem o mică recunoaştere a locului. Apoi întocmim un plan bun. Dacă nu sunt probleme grave, mîine noapte acţionăm. Dacă se-ntîmplă ceva nasol amînăm cu o zi sau două.
Deşi, dacă ne mişcăm repede, primim mai mulţi bani.
UNUL: Din cîte ştiu eu, cimitirul vechi din Elsinore e sus pe deal, departe de oraş.

Altul şi Celălalt îl privesc miraţi.

CELĂLALT: De unde ştii tu asta? UNUL: De pe Travel.
ALTUL: Şi cum e?
UNUL: Ca orice cimitir vechi, părăsit.
ALTUL: E păzit?
UNUL: Nu ştiu. N-are de ce. Nu e considerat monument. Ştii, emisiunea asta era despre Hamlet. Aşa începea, cu locul unde e îngropat Hamlet.
ALTUL: Mormîntul cum e?
UNUL: O ridicătură acolo, cu o lespede veche de piatră pe care sunt cioplite cuvintele: „Aici zace Hamlet, prinţ al Danemarcei, răpus în lupta cu sine însuşi“, sau cam aşa ceva.
CELĂLALT: Şi Elsinore? Nu ştii nimic de Elsinore? UNUL: Nu.

Pauză.

ALTUL: Să ne fie de bine. Azi nu mai facem nimic. Program de odihnă. Căutăm o gazdă, închiriem un apartament şi dormim. Avem nevoie de putere şi atenţie bună. Fac eu cinste.

Valizele sugerează o cameră. Cei trei cu cîte o cutie de bere.

ALTUL:

Nu e Hilton, dar o seară merge. CELĂLALT: E normal.

UNUL: Chiar pică bine chestia asta după nebunia din ultimele nopţi. CELĂLALT: N-are duş?

ALTUL: În curte.

CELĂLALT: Ca la Costineşti. Cum să mă spăl noaptea în curte? Suntem în Anglia.

ALTUL: Du-te şi te spală liniştit, nu te mai formaliza. Nu trage nimeni cu ochiul de după gard, ca la noi.

CELĂLALT: De fapt, de ce să mă mai spăl? Toată dimineaţa mi-am petrecut-o prin apă. ALTUL: Păi vezi?

UNUL: Cum ajungem în Danemarca?

CELĂLALT: Vedem mîine. Hai, noapte bună.

Toţi trei se descalţă, îşi aranjează încălţările către public şi încearcă să adoarmă. Intră încet un tip, T1, şi se culcă. Cei trei se ridică.

ALTUL: Hello…

Hello… Mister…

T1: Ce vrei, mă? Dormi acol

o. ALTUL: Sunteţi român?

T1: Clar.

ALTUL: Ce căutaţi aici? Asta e camera noastră. T1: Ce căutaţi voi aici? Asta e camera mea. CELĂLALT: Am plătit pentru ea.

T1: Pentru o noapte. Află că eu am plătit toată săptămîna. Clar? Bye, bye! (se culcă)

Intră T2.

CELĂLALT: Visez eu sau suntem în gară la Tecuci? Vine fiecare cînd vrea şi face ce doreşte! T2: Ciocul mic, libelulă!

UNUL (rîde): Te-a făcut „libelulă“.

CELĂLALT: Te rog frumos să te controlezi! Da?

T2: Culcă-te-n gura mă-tii. Altfel te prind în insectar.

CELĂLALT: Dar înainte de-a adormi aş vrea să ştiu pentru ce-am dat banii, aici?

T2: Pentru o noapte. Eu lucrez în Anglia de-o lună, înţelegi zburătoare mică? Şi-am plătit pentru locul meu de aici, încă o lună în avans. Aşa că dormi şi bucură-te că nu te trimit peste mlaştini. (se culcă)

Intră T3 în linişte, rîde, se culcă. Apoi intră T4.

T4: „Deşteaptă-te românе!“ Ce-i aicea, frate? Mi-au sosit rudele şi nu ştiu? (către Unul) Compatriotule, mută-te mă-ta mai încolo că ăsta e fix locul meu, am plătit taxă de rezervare pentru el, da? Hai, uşurel! Mi l-ai încălzit?

Mulţam. (intră T5) Hai, înapoi în „somnul cel de moarte“.
T5: Cine-s ăştia trei? Carerras, Pavarotti şi Domingo în concert la „Full“. Ce are patronul ăsta? E stricat la cap? (Formează un număr la telefonul mobil) Bă, mister Hristov, te-am rugat să nu ne mai bagi pe nimeni. Nu înţelegi că nu se poate respira. Vino şi dormi tu aici dacă poţi... Ai uitat? Aha, ţi s-a făcut milă de ei?!... Bă, dacă mai bagi clienţi peste noi vezi că ne pierzi. Fii atent la ce-ţi spun eu, acuma, ne pierzi, mă-nţelegi!? (Închide telefonul)A uitat pe mă-sa! Bulgarii ăştia sunt tari de cap, frate!

Intră T6. Unul se aşază peste Celălalt. Intră T7. Altul se aşază peste Unul. Linişte. Sună un celular.

T2: Alo, salut sufleţel. Ce faci, libelulă mică? Eu?... Bine. Încercam să adorm... N-am semnat nici un contract azi, rămîn deocamdată tot la cărat marfă. Nu pot să-ţi mai trimit bani. Descurcă-te cum poţi! Nu mai lua împrumut!... Hai, hai, vorbim mîine. Hai, zbori.

Linişte. T1 se ridică şi formează un număr. Altul, Unul, Celălalt se ridică.

T1: Alo, mama? Nu te speria, n-am păţit nimic. Îmi era dor de tine. M-ai visat?... O, Doamne. Şi e de rău?... N-am reuşit încă să m-angajez. Cu atentatele astea, nimeni nu te vrea. Poţi să-mi mai trimiţi nişte bani? Tot acolo.

Mai sună un celular. Apoi altul. Toată lumea vorbeşte. Ultimul rămîne T7.

T7: ... Dimineaţă în Danemarca? Acolo descarc? Bine. Şi apoi mă-ntorc în ţară. Bine, s-a făcut.

CELĂLALT: Mergi mîine în Danemarca?

T7: Da.

CELĂLALT: Ne dau ci şi pe noi? T7: Da.

Cei trei se aşază unul peste altul, astfel: Unul jos, Celălalt la mijloc, Altul deasupra. Toată lumea doarme.

Cimitirul vechi

Valizele sunt pe jos ca pietrele funerare dintr-un cimitir. Cei trei cască.

ALTUL (către Unul): Aveai dreptate. Nu-i ţipenie de om viu.

CELĂLALT: E cald, futu-i. N-ai zice că suntem în Danemarca. Şi ce aer! Simţi? Miroase a pin. Da' ce umezeală e...

ALTUL: Mor după colinele astea care se termină în mare.

UNUL: Ăsta-i celebrul cimitir din Elsinore? Mare şmecherie. Pe Travel arăta mai interesant.

Încep să caute mormîntul lui Hamlet.

ALTUL: Toate sunt la fel. De unde să ştim noi care-i al lui Hamlet?

CELĂLALT: Ăla pe care scrie... Ce scrie?
UNUL: „Aici zace Hamlet, prinţ al Danemarcei, răpus în lupta cu sine însuşi“, sau cam aşa ceva. (caută)
ALTUL: Ce facem noi pînă la noapte?
UNUL: Cum ce facem? Vizităm comorile necrofile ale Danemarcei.(se aşază)
ALTUL: Ce-i cu tine?
UNUL: Nu ştiu, nu mă simt bine.

CELĂLALT: Stai puţin. De ce să aşteptăm pînă la noapte? Ce, suntem vampiri? UNUL: Nu, oameni de afaceri... (rîde)
CELĂLALT: Ziceai că ţi-e rău. (către Altul) De ce să nu acţionăm acum?
ALTUL: Nu avem un plan bun.
CELĂLALT: Lasă planul! Dacă ne mişcăm repede îl prindem pe ăla cu tirul şi ne duce acasă. (mai caută)
ALTUL: Uite-l! Scrie sau nu scrie?
CELĂLALT: Da, mă, scrie. (către Unul) Dacă ţi-e rău, dă-te mai încolo şi stai de şase.

Se învîrt în jurul geamantanului.

ALTUL: Ai cuţitul la tine?
CELĂLALT: Da. (desfac uşor capacul geamantanului) Au! Cred că m-am tăiat.
ALTUL: Ai grijă. Încet, încet.
CELĂLALT: A cedat.
ALTUL: Să căutăm...
CELĂLALT: Nu miroase deloc. Ba, aş îndrăzni să spun că miroase chiar bine.

Valiza e plină cu pământ. Scormonescprin pământ.

ALTUL: Ai găsit ceva?
Curg apele pe mine.
CELĂLALT: Nu.
ALTUL: Uşor.
CELĂLALT: Aha. Simt ceva.
ALTUL: Şi eu. Mi se face pielea de găină.

Scot la iveală scheletul unei mîini şi alte oase transparente.

C
E

LĂLALT: Ce sunt astea, frate?
ALTUL: Seamănă cu nişte oase.
CELĂLALT: De ce sunt transparente? ALTUL: Nu ştiu.
CELĂLALT: Mă aşteptam să fie îngălbenite de vreme.

Unul se apropie.

UNUL: Ce frumoase sunt. Delicate şi subţiri.

Pauză.

ALTUL: Acum înţeleg de ce-au atîta căutare.

CELĂLALT: Ce noroc: să fim primii care le vedem. Cînd te gîndeşti că alţii dau bani grei pe rămăşiţele astea...

Pauză.

UNUL: „Grozavă schimbare la faţă - numai de-am şti s-o vedem. Cum adică, au costat atît de puţină mîncare oasele astea, de vreme ce nu sunt bune decît de arşice? Simt durere într-ale mele cînd mă gîndesc.“ ALTUL (încet): Aiurează.
CELĂLALT: De la umezeală...
ALTUL: Sau poate din pricina oaselor.
CELĂLALT: Mai ştii? Cîte nu s-au întîmplat cu ăia care-au dezgropat faraonii? (îi trage o palmă)
UNUL: De ce dai în mine? Ce te-a apucat?
CELĂLALT: Credeam că ţi-e rău.
UNUL: Nu mi-e rău. Aveam şi eu un moment de taină cu prinţul Hamlet. Aiurea! ALTUL: Le punem aici. (le aşază împreună cu pămînt într-un rucsac)
UNUL: Şi dacă ne întreabă la vamă: „Ce-aveţi acolo?“ Ce le spunem?
CELĂLALT: Ce s-avem? Nişte oase. L-am găsit pe bunicul îngropat într-un cimitir danez şi-l ducem acasă. Să fie împăcat săracul.

Înapoi
(iar)

Valizele se transformă în cabina de camion cu un prosop albastru, pe care e imprimată o femeie goală. Şoferul de tir e tăcut, spre deosebire de primul. Are o hibă. Cînd cei trei adorm îşi aminteşte ceva comic şi atunci rîde nefiresc de tare.

ŞOFERUL DE TIR: Am ajuns.

Sună celularul lui Altul. Pe toată scena care urmează valizele se aranjează iar în cimitir.

ALTUL: Vă salut, domnule Polonius. Unde ducem marfa?... Da, am ajuns. Suntem bine. Suntem în ţară. Vine cineva aici... aşa... Asta e parola. Notez, sigur că notez. Bine. Da... (Urmează o serie de instrucţiuni. Altul se schimbă la faţă încet-încet) Bine. Am înţeles, vă comunic, cum să nu! La revedere. (Altul tace îngîndurat)

CELĂLALT: Ce e?

UNUL: Ce facem cu marfa?

CELĂLALT: Ce nu e-n regulă? Zi!

ALTUL: Vine un tip după ea aici. Iată parola: la întrebarea lui „Ce aveţi aici?“, noi trebuie să-i răspundem „Ce s-avem? Nişte oase. L-am găsit pe bunicul într-un cimitir danez şi-l ducem acasă. Să fie împăcat săracul.“

CELĂLALT: Şi banii? Cînd vedem banii?

Pauză
.

ALTUL: Tipul e foarte mulţumit de noi. Foarte mulţumit. Ne-am mişcat repede şi n-am făcut valuri. De aceea ne mai încredinţează încă o comandă. Se cere în Anglia, scheletul lui Nicolae Ceauşescu. Urgent. Dacă se poate şi al ei. Cînd ajungem în Regatul Unit primim cîte cinci sute de mii fiecare, dacă le ducem pe-amîndouă. (Pauză) Dacă doriţi rămînem împreună. Dacă nu, ne despărţim acum, aici. Îmi lăsaţi un număr de cont unde vă pot trimite banii pentru cît aţi făcut pînă acum.

Pauză
.

CELĂLALT: Nu ştiu. E greu. Prima oară ne-a ieşit, dar acum... E nasol. Şi pe urmă nu cred că e îngropat la Scorniceşti. Se zice c-au împuşcat una din sosii, iar el trăieşte bine-mersi în Cuba. Nu ştiu...

Pauză.

UNUL: Ce-i cu voi? Îmi vine să plîng. Doar nu vreţi să ne oprim aici?! Tocmai cînd ne-am făcut mîna!

Hai s-o fri

gem. CELĂLALT: Faci mişto de noi?
ALTUL: Nu, nu face. Are dreptate. Ai avut o cădere, a trecut, la treabă.

Intră un Tip.

TIPUL: Ce-aveţi acolo?
ALTUL: Ce s-avem? Nişte oase. „L-am găsit pe bunicul într-un cimitir danez şi-l ducem acasă. TIPUL: Atît?
ALTUL: Să se... să fie... Zi-mi!
CELĂLALT: Să fie împăcat săracul.
TIPUL (către Altul): E-n regulă. (la telefon) Marfa e la mine. În condiţii foarte bune.

Cimitirul nou

Mormîntul din Scorniceşti e plin de bileţele roşii, covoare, lumînări. Deşi e tîrziu, lîngă mormînt, mai plîng doi-trei nostalgici. Într-un plan mai îndepărtat un ins stă nemişcat, cu spatele.

ALTUL: Am pus-o. Nici o clipă mormîntul nu e părăsit.

UNUL: Cu toate că e noapte.

ALTUL: După cîte văd eu, şi noaptea au parte de nostalgici.

N-au nici un pic de linişte. Ce de căcat.

Pauză.

UNUL: Nu-nţeleg pierderea asta de vreme cu tînguieli după vremuri apuse. ALTUL: Poate încercăm o mică diversiune în altă parte a cimitirului.

UNUL: O bombă, ceva...

ALTUL (rîde): Eşti tare. Terorişti în Scorniceşti. Ce să caute ăia aici? (rîde)

UNUL: Nu merge...

Pauză.

UNUL: De ce nu ne ducem într-un cimitir amărît, dezgropăm un el şi-o ea şi-i spunem lui Polonius ăla că e regretatul împreună cu doamna lui.

ALTUL: Nu ţine. Dacă ne verifică? Sunt prea mulţi bani în joc. Oasele lor trebuie să fie găurite de la gloanţe.

UNUL: Le facem noi cu maşina de găurit.

Intră Celălalt.

ALTUL: Ai aflat ceva?

CELĂLALT: La bufet totul se află. Îl vezi pe tipul de colo? (arată spre individul din planul secund care stă cu spatele)

ALTUL: Stă nemişcat de cînd am ajuns noi aici.

CELĂLALT: E paznicul mormîntului, pătruns pînă în măduva oaselor de comunism. Stă aici zi şi noapte. LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR CELOR LEZAŢI DE DEMOCRAŢIE îi aduce hrană şi apă. Turiştii fac poze cu el. Singurul moment cînd mormîntul ar putea fi gol, e atunci cînd vin stafiile. Cică sunt nopţi cînd se-arată ba unul, ba altul, din fostul Comitet Central. Şi-atunci toţi, inclusiv paznicul, o iau la goană făcîndu-şi cruci pe ascuns. Ies întotdeauna înainte de scumpiri. UNUL: În noaptea asta presimt eu ceva...

ALTUL: De unde ştii...

UNUL: Păi, nu am sosit? Noi suntem stafiile. Mă rog, unul dintre noi. Te-ai prins?

CELĂLALT: Eu sunt acela. Mi-a venit o idee. Ne-ar trebui o maşină de fum. (iese şi se machiază şi se costumează în Vladimir Ilici Lenin)

UNUL: Noi ce facem aici?

ALTUL: Mergem lîngă mormînt. Ne dăm loviţi. Hai, „tovarăşe“...

Intră C travestit în Lenin. Toată lumea fuge, mai puţin Altul şi Unul. Acesta le facem semn să fugă şi ei)

ALTUL: De ce face asta?

UNUL: A înnebunit?

ALTUL: De ce ne alungăş i pe noi? UNUL: Nu-nţeleg nimic.
ALTUL: Ce proşti suntem! S-o luăm la goană primii. Dacă ne văd speriaţii ăia, se iau după noi... UNUL (strigă): Fugiţi! Săriţi! Fugiţi! (către Altul) Bagă fum!

Altul bagă fum. Se ascund după un mormînt. Cînd fumul se risipeşte îl găsim pe Celălalt cu o mînă pe umărul Paznicului. Acesta se întoarce. Şi el e costumat în Lenin. Celălalt îl prinde tovărăşeşte de umeri şi-l ridică. Se privesc lung. Avem doi de Lenin faţă în faţă. Unul roşcat la păr, Celălalt, celălalt mai cărunt, Paznicul.

CELĂLALT: Înainte! (salut)
PAZNICUL: Tot înainte! (salut)
CELĂLALT: Fugi! De ce nu fugi?
PAZNICUL: M-au lăsat picioarele. Ce cauţi aici, tătucă Lenin? De ce-ai ieşit?
CELĂLALT: Tu ce crezi?
PAZNICUL: Oare încrederea şi devotamentul nostru puse în slujba clasei muncitoare au slăbit? CELĂLALT: Nu, dimpotrivă. Dar capitalismul sălbatic se pregăteşte să lovească din nou.
PAZNICUL: Să ne mobilizăm pentru înfăptuirea unei rezistenţe măreţe şi înflăcărate.
CELĂLALT: Cum? Nu vezi că toţi au luat-o la fugă? Tu singur ai avut puterea de a înfrunta pericolul.
PAZNICUL: Aş fi fugit şi eu, dar m-au lăsat picioarele. CELĂLALT: Tu eşti Alesul.

PAZNICUL: Nu mă osîndiţi. De multe ori mă gîndesc: oare am făcut tot ce-mi stă în putinţă pentru cauza noii revoluţii?

CELĂLALT: Ţie pot să-ţi încredinţez un secret: nemernicii imperialişti vor să fure rămăşiţele tovarăşului şi ale tovarăşei. Au plănuit o operaţiune secretă chiar în această noapte.

PAZNICUL: Ce ne facem, tătucă Lenin?

CELĂLALT: Dezgroapă-i rapid! Culege rămăşiţele celor doi şi aşază-le cu grijă aici. (îi dă două rucsacuri)

PAZNICUL: Am înţeles.

CELĂLALT: Grăbeşte-te. Mă aşteaptă un avion utilitar. Mîine ajungem în Cuba. PAZNICUL: Aveţi benzină?

CELĂLALT: Căcălău. Am golit rezervoarele de îngrăşămînt lichid şi le-am umplut cu benzină.

Paznicul sapă de zor şi umple sacii.

CELĂLALT (continuă): Cînd noua revoluţie va triumfa şi va îngenunchea totalitarismul putred, le vom aduce în ţară şi le vom aşeza într-un mausoleu; la loc de cinste. Iar dumneata, tovarăşe, vei primi o uniformă specială şi vei veghea să nu se stingă focul veşnic din mausoleu.

PAZNICUL: Săru-mîna, tătucă.

CELĂLALT: Acum te ascunzi şi nu mai dai pe aici două-trei zile. Nu vreau să ţi se întîmple ceva dacă vor fi schimburi de focuri. Apoi îţi reiei locul aici ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. PAZNICUL: Gata.

CELĂLALT: Dă-mi un număr de telefon.

PAZNICUL: De acasă sau de la birou? CELĂLALT: De unde vrei.

PAZNICUL: Mai bine mobilul.
CELĂLALT: Spune.
PAZNICUL: 0788.788788. Sunaţi de mai multe ori. Cîteodată s-ar putea să fiu pe gînduri. (Pauză. Îl priveşte cu lacrimi în ochi) Drum bun, tătucă Lenin.
CELĂLALT: Ce să-ţi aduc din Cuba?

PAZNICUL

: Tot ce se dă. CELĂLALT: Înainte! (salută)
PAZNICUL: Tot înainte!

Paznicul aranjează valizele sub formă de avion. Aduce două ventilatoare la fiecare aripă.

În avion

ALTUL: Eşti tare. Mi-ai plăcut.
UNUL: Nu-mi revin... Nu mai am cuvinte... CELĂLALT: Arta supravieţuirii.
ALTUL: Cum ne cărăm?
CELĂLALT: Cu avionul. (cei doi rîd) Pe bune. E rîndul meu. Tu ai făcut cinste la hotel, acum plătesc eu avionul pînă la Londra.
UNUL: Cum săpa ăla... Şi cum se uita la tine... „Tătucă Lenin, tătucă Lenin“... A plîns, ştii? Cînd ai plecat a plîns.
CELĂLALT: Ce-avem aici? Să vedem... (desface un rucsac, scormoneşte prin pămînt şi scoate un ciocan, apoi altul. Ciocanele au mînerele găurite. Apoi desface şi celălalt rucsac şi scoate de acolo seceri)

CELĂLALT: Ce sunt astea? M-a tras în piept. Deşi nu avea cum…A lucrat sub ochii mei… Am fost f o a r t e a t e n t l a f i e c are mişcare.

ALTUL: Nu te-a tras nimeni în piept. Eram şi noi acolo.

UNUL (ia în mînă o seceră şi un ciocan): Atît de mult au crezut în comunism, încît oasele lor au căpătat forma însemnelor partidului. Uite-aici, urme de la gloanţe. (recită)

„Prin beciuri, galerii şi catacombe
Pe unde se-ascundeau odată grofii
Urmînd porunca clasei muncitoare
Partidule, eu ţi-am cărat cartofii…“

CELĂLALT: Iar începi cu ale tale?! Ce facem noi acum, asta-i problema. Ce căutăm cu astea în Anglia ?

UNUL: Aşa le-am găsit, aşa le ducem. Vor fi mai spectaculoase. Se vor vinde mai bine. Dacă le pipăi cu atenţie îţi dai seama că sunt chiar oase.

CELĂLALT: Zici tu?

UNUL: Încearcă. (le încearcă, le pipăie, le strînge în dinţi)

CELĂLALT: Ai dreptate. Să ştii că ai dreptate. Îhî. Sunt oase.

Sună telefonul mobil al lui Altul.

ALTUL: Alo… Vă salut. Tocmai vroiam să vă sun. Avem şi cealaltă marfă. Nu, nu sunt probleme… Am lucrat noaptea… Nu ne-a văzut nimeni. Ştim că mereu e cîte cineva la mormînt, dar am creat o mică diversiune în altă parte a cimitirului. Toţi au fugit de acolo şi-am operat cu toată discreţia. În patru ore suntem la Londra… (ascultă) Poftim?… (ascultă) De ce?… (pauză lungă) De unde era să ştim?… Cînd ajungem în Londra vă dăm bip.

Pauză lungă.

UNUL: Ce e ? CELĂLALT: Ce e nu-i c

onvine?
ALTUL: N-am adus în ţară oasele care trebuie. Nu sunt bune. UNUL: Nu se poate.
CELĂLALT: De ce? Nu scria pe lespedea aia „Hamlet“? Dacă scria „Hamlet“ înseamnă că mormîntul era al lui Hamlet; şi din mormîntul lui Hamlet nu poţi să scoţi decît oasele lui Hamlet. ALTUL: Da. Oasele pe care le-am cărat noi în ţară erau ale lui Hamlet. Dar Hamlet al IV-lea. El a murit răpus în lupta cu sine însuşi. Nouă ni s-au cerut oasele lui Hamlet Întîiul, pe mormîntul căruia scrie: „A fi sau a nu fi“.
UNUL: Aiurea...
CELĂLALT: De unde să ştim noi?
ALTUL: Eu sunt de vină. N-am fost atent.
CELĂLALT: Stai liniştit. Nu eşti tu de vină...
ALTUL: Ba da. Aveam nevoie de o documentare mai bună. În Elsinore există opt cimitire vechi dintre care cinci sunt pline numai cu prinţi ai Danemarcei pe nume Hamlet. UNUL: ... Poftim? Naşpa.
CELĂLALT: Ce mai putem face?
ALTUL: A zis că dacă reuşim să dăm de cele bune, e-n ordine. Ne mai taie din bani pentru întîrziere, dar afacerea rămîne în picioare.
UNUL: Avionul. (urcă încet în avion)
ALTUL: Ăsta-i avion?
CELĂLALT: Vrei să spui că ăla unde ne-ai dus tu era hotel.

UNUL: Nu vă mai certaţi.

Pilotul le aduce presa română: Jurnalul, Adevărul, Evenimentul.

UNUL: Mai bine ne-ar aduce ceva de mîncare.

ALTUL: La banii ăştia, nu prea cred.

Pauză.

CELĂLALT:

Sum. UNUL:
Tuf. ALTUL:
Zbang.
CELĂLALT: Ce-i asta?
PILOT: Zonă turbulentă.
UNUL: Simţi? Miroase a benzină!
ALTUL: Avioane de căcat cumpărate de la ruşi.

Pilotul îşi dă jos ochelarii de soare şi chipiul. Trage o cagulă şi îi ameninţă cu o foarfece.

TERORISTUL: Nu mişcă nimeni! CELĂLALT: Terorişti?
UNUL: Am pus-o.
TERORISTUL: Dacă vă vine să vorbiţi... puteţi s-o faceţi. Dar de mişcat nu mişcă nimeni. Ce mă enervaţi!

UNUL: Terorişti albi?

ALTUL: Cum adică albi?

UNUL: Uită-te la mîinile lui.

ALTUL: I-am stricat şi pe ăştia.

UNUL: Suntem chiar peste tot.

Pauză.

CELĂLALT: Sum. UN UL: Tuf. ALTUL: Zbang.

TERORISTUL: Ce mă enervează zonele astea turbulente. (scoate telefonul mobil) Sunăm, să-nceapă nebunia. Mai bine trimit mesaje, ies mai ieftin. Televiziuni, ziare, preşedinţia...

CELĂLALT: Acum ne întoarcem acasă şi lovim un obiectiv înalt. ALTUL: Ce obiectiv înalt avem noi?

CELĂLALT: Hotel Intercontinental.

UNUL: Dar nu se poate nici un avion apropia de el. E înconjurat de cabluri şi sîrmuliţe. CELĂLALT: Eu îi ştiu pe ăştia.

UNUL: Pe cine?

CELĂLALT: Pe terorişti. Vorbeşti - mori, nu vorbeşti - mori, orice faci, tot mori.

Pauză.

CELĂLALT: Sum.

ALT: Poc! Pîr, pîr, poc!

TERORISTUL: S-a stricat un motor. Ce mă enervează! Nu sună nimeni. Ce mă enervează.

CELĂLALT:
Uite! ALTUL:
Unde?

CELĂLALT: În ziar... acolo... pe prima pagină...

UNUL: Ăştia? Seamănă cu noi.

CELĂLALT: Suntem noi. Ce scrie?

UNUL: Un individ dubios acţionează în mai multe gări din Londra şi oferă, contra cost,
iubitorilor de senzaţii tari, un spectacol dezgustător. Cumpără pungi cu mîncare şi le aruncă în mai multe tomberoane. Apoi încasează diverse sume de bani şi îşi plasează privitorii în spatele unui geam reflectorizant. De aici, englezii urmăresc stupefiaţi cum o mînă de refugiaţi amărîţi, după toate semnalmentele români, mănîncă din gunoaie. Acelaşi individ, contra unor sume mai mari, organizează excursii prin cimitire vechi pentru a-i urmări pe aceeaşi nenorociţi săpînd morminte în căutare de bijuterii sau obiecte de valoare, care pot fi comercializate imediat. Publicăm aici fotografiile celor trei. Oferim recompensă tuturor celor care pot să ne dea indicii în acest caz. Noi informaţii şocante şi alte fotografii puse la dispoziţia noastră de un anume domn Polonius, în ziarul de mîine.

Pauză.
Tăcere.

TERORISTUL: Nimeni, nimic. Ce mă enervează! Voi nu aveţi pe nimeni care să se agite pentru voi? Primesc mesaj. În sfîrşit: o ofertă din partea postului RealTV. Dacă sărim şi apoi explodează

avionul, ne dau gratuit pe post două luni. Ce căcănari, mă enervează! Alt mesaj: administratorii de bloc vă roagă să lăsaţi prostiile şi să vă întoarceţi imediat acasă pentru a vă achita urgent cheltuielile curente. Ce mă enervaţi! De ce nu vă plătiţi cheltuielile?
CELĂLALT: Sum. Şum.
UNUL: Tuf.
A

LTUL: Bang, bang. Trosc.
CELĂLALT: Pîr, pîr, poc.
TERORISTUL: S-a stricat şi al doilea motor. Ce mă enervează. ALTUL: Sărim.
CELĂLALT: Sărim.
UNUL: Iar în apă? Nu mai vreau în apă. Nu mai vreau nimic. Vreau acasă.
TERORISTUL (sună la celular): RealTV? Filmaţi! Suntem chiar deasupra voastră. Vreţi şi avionul? Atunci dublaţi suma. Vin şi eu. Acum sar... Mă vezi? Filmează! Îţi place? Fă un plan apropiat! Ce anume? Se vede telefonul... Bine, închid. Ce mă enervează!

Valizele se transformă în dig. Cei doi saci cu osemintele-ciocan şi osemintele-seceră în faţa digului. Pe rînd, se caţără pe dig, cîte unul, cu spatele la public.

Înapoi (mic)

CELĂLALT: E devreme. ALTUL: Crezi?
CELĂLALT: Simt că e devreme.
ALTUL: Unde sunt oasele celor doi?

UNUL: Pe fundul mării. Le-am aruncat naibii. Să scăpăm odată de acest blestem.

Pauză.

CELĂLALT: Şi-acum?

UNUL: Acum?

CELĂLALT: Ce mai facem acum? UNUL: Asta facem acum. (gest)

Pauză.

CELĂLALT: Măcar te-ai răcorit?

UNUL: Oricum m-am răcorit. Apa era atît de rece.

Se întorc încet.

ALTUL: Uite.

CELĂLALT: Le-a adus apa la ţărm.

UNUL: De ce? Sunt grele. Ar fi trebuit să se scufunde... La naiba!

CELĂLALT: Nu e bine.

Altul apucă cele două rucsacuri şi îi aruncă peste dig. Pauză.

ALTUL: Am luat-o.

CELĂLALT: Poate ne caută şi Scot land Yard-ul; tu ce crezi, suntem urmăriţi?
ALTUL: Fii sigur. Am apărut pe prima pagină a mai multor cotidiene. Dacă ne prind... UNUL: ... Noapte bună, regina mea.
CELĂLALT: E încă întuneric. Să căutăm o gară, ne-ascundem în tren şi ajungem cumva acasă. Nu ne lăsăm prinşi. Am murit noi? Niciodată. Curaj, da?! UNUL: Va fi greu de trăit acasă.
ALTUL: Trece odată cu vremea. Am riscat şi-am pierdut. Care-i problema? Cel mai bun lucru ar fi să rămînem uniţi. Nimeni nu va şti niciodată prin ce-am trecut.

Intră un ins cu ochelari de scafandru. CELĂLALT: Ne-au găsit.

S-a terminat. Unul dă să fugă.

ALTUL: Nu fugi. N-are nici un rost.
INSUL: Sunt ale voastre? (nu răspunde nimeni) Ziceţi ceva! (cei trei tac) Nu le recunoaşteţi?
ALTUL: Ba da. Vă mulţumim.

Insul iese, Altul aruncă sacii: în dreapta unul, în stînga celălalt.

ALTUL: Pe aici. Încet. Mergem în direcţia aia. De-acolo se auzea un tren. UNUL: Nu mai am putere...
CELĂLALT: Să te ajut.

Merg pe dibuite. Întuneric beznă. Reintră Insul.

INSUL: N-aţi pierdut nimic? Ast

ea, nu sunt ale voastre?

CELĂLALT: Ba da.

UNUL: Nu mai scăpăm de ele. Nasol.

CELĂLALT: Cum să nu scăpăm de ele?! Dă-le aici... (le ascunde în public) Gata. Să mergem.

(înaintează încet)

INSUL: Hei, încotro? N-aţi uitat nimic? Îmi pare rău, dar nu le puteţi lăsa aici. Ne încurcă foarte tare.

Pauză.

UNUL: Singura soluţie e să le ducem acasă şi să le îngropăm la loc. Se liniştesc şi ei, ne mai uşurăm şi noi.

În vamă

Secvenţă scurtă cu ascunzătoarea din tren. Intră Vameşul care ciocăneşte uşor în perete, apoi îi scoate de acolo. Vameşul are un borcan cu benzină.

VAMEŞUL: Sus mîinile! Pe cine avem aici? Parcă ne ştim de undeva. (scoate telefonul şi sună) Să trăiţi!... Sunteţi ocupat? Mă scuzaţi, revin imediat. (către ei) Mînca-v-ar tata să vă mănînce. Anglia, nu? Afaceri culturale? (către Celălalt) Suntem rude de gradul trei, am făcut prostioare împreună cînd eram mici. Drept cine mă luaţi? (formează şi sună) Puteţi vorbi? Să trăiţi! În

legătură cu cei trei voinicei. Ăia cu Anglia. Am desfăcut maşina bucată cu bucată. N-am găsit droguri. Nici urmă. În schimb, am găsit apă în benzină. (bea din borcan şi scuipă) Nu e apă din aia care se pune de obicei. Vă rog să mă ascultaţi pînă la capăt... E apă pură...

Da, apă pură românească, H_2O_{RO}. Asta stă la baza celor mai bune ape minerale care ne fac faimă în toată lumea. Ăia de la Evian umblă de nebuni după ea... Am înţeles, căutăm pe lista cu „interzise“ la ieşirea din ţară;... Asta actualizată? Nu, pe asta nouă nu există. (caută pe listă) H_2O_{RO}... H_2O_{RO}... Nu, nu este. Să le dau drumul... Trăiţi! Aţi avut noroc. Despre călătoritul clandestin nu mai pomenim. Hai, roiul! Simt că mă apucă o depresie cumplită dacă vă mai privesc.

Valizele se fac cimitir. Mormîntul de la Scorniceşti. Celălalt se schimbă în Lenin.

Cimitirul nou

PAZNICUL: Înainte!
CELĂLALT: Tot înainte!
PAZNICUL: Tătucă Lenin, am învins?
CELĂLALT: Da, am învins. Osemintele dragilor noştri tovarăşi s-au întors acasă.
PAZNICUL: La muncă. Gata cu vacanţa în Cuba. Mîine avem opt autocare.
CELĂLALT: Deocamdată nu le putem construi un mausoleu. Nu încă. Piatra o vom folosi la repararea podurilor de cale ferată şi a digurilor distruse de inundaţii, iar de ciment avem nevoie la repararea drumurilor bătătorite de capitaliştii netrebnici. PAZNICUL: Am şi eu o rugăminte.
CELĂLALT: S-auzim.

PAZNICUL: Dacă puteţi să-mi construiţi o mică baracă din carton aici, lîngă morminte. Şi să-mi puneţi o sobă cu rumeg

uş. De la o vreme mă trage la şale. CELĂLALT: S-a făcut.
PAZNICUL: Tot spun la Ligă, dar nu mişcă nimeni nici un deget.
CELĂLALT: Acum te rog îngroapă la loc rămăşiţele astea. Să nu rămînă nici o urmă. Nu vreau ca duşmanul să afle şi să provoace noi diversiuni... Mai adînc... Mai adînc!
PAZNICUL: S-a făcut! Mi-era dor de ei. Mă simţeam fără rost stînd de pază lîngă două morminte goale. (către Unul şi Altul) Dar ei cine sunt?
CELĂLALT: Cum, nu ştii? (arată spre Unul) El e omul de tip nou, iar el (arată către Altul) omul de tip vechi. Cel vechi va împărtăşi din experienţa sa celui nou, îndeosebi din greşelile lui, pentru ca acestea să nu se mai repete.
PAZNICUL: Bine lucrat. Tătucă Lenin, iartă-mă că te tot bîzîi cu întrebările mele de bătrîn prost; televiziuni vom mai avea?
CELĂLALT: Desigur.
PAZNICUL: Şi maşini străine? CELĂLALT: Da.
PAZNICUL: Şi-atunci unde-i schimbarea?
CELĂLALT: Păi... Cum să-ţi spun... Înainte totul era al lor, acum este al nostru, al oamenilor muncii.
PAZNICUL: Mişto. O ultimă întrebare. CELĂLALT: S-auzim.
PAZNICUL: Dumnezeu vom avea?

Pauză.

CELĂLALT: Bună întrebare. Ţie cum ţi-ar plăcea?
PAZNICUL: Să fie.
CELĂLALT: Atunci va
fi.
PAZNICUL (plînge): Mulţumesc, tătucă Lenin. (îi sărută mîna)

Paznicul se întinde pe mormînt şi adoarme.

UNUL: Ce facem acum? ALTUL: Cum adică?
UNUL: Acum. Ce facem acum? ALTUL: Nu ştiu.
CELĂLALT: E tîrziu.
ALTUL: Pare că e tîrziu.
CELĂLALT: E foarte tîrziu. O simt.

Pauză.

UNUL: Ciudat.
ALTUL: Poate.
CELĂLALT: Poate ce?
ALTUL: Poate să pară ciudat.
CELĂLALT: Tu ai un tic: spui foarte des „poate“.
ALTUL: Da.

Îşi caută poziţii în somn, toţi trei cu capul în mîini gen „Gînditorul de la Hamangia“.
Muzică (tare, de mai multe ori): „E noapte în Madagascar
Şi toată jungla face
nani
S-au liniştit hipopotamii
Sub raza lunii de
cleştar.“

SFÎRŞIT

Mihai
Ignat

Crize*

Dramă sau comedie cu „geometrie variabilă“
în 17 acte, un prolog, un epilog şi o addenda.

* Piesa a fost nominalizată la International Radio Playwriting Competition 2003. Premiera a avut loc în aprilie 2004, la Radio BBC Londra, în regia lui Claudine Toutoungi. În distribuţie: Lia Williams, Peter Capaldi.

Pe 19 iunie 2005, a avut loc un spectacol-lectură la Teatrul „Andrei Mureşanu“ din Sfîntu Gheorghe (reluat apoi la Viena şi Braşov); regia: Corina Oprea. Cu: Mirela Bucur Pal, Daniel Rizea.

În acelaşi an, a fost montată la Teatrul Naţional Radiofonic; regia: Gavril Pinte, cu: Ada Simionică, Ion Grosu.

În ianuarie 2006 a avut loc premiera scenică, la Teatru 74 din Tîrgu Mureş; regia: Nicu Mihoc, cu: Alex Frânceanu, Cosmina Lirca.

Personaje:

EA (nu poartă ochelari, deşi ar trebui) EL (i se dezleagă tot timpul şireturile)

Structura modulară a piesei de faţă permite reordonarea, reasamblarea şi / sau selectarea scenelor în funcţie de opţiunea regizorală. Prin urmare, există posibilitatea de-a recurge la mai multe combinaţii, pentru obţinerea unui întreg spectru de variante, de la cea mai scurtă (decuparea unei scenete) pînă la cea mai lungă (cuprinzînd toate scenele, indiferent de ordinea aleasă).

Prolog

EL, EA

În pat, EL şi EA dorm goi.

EA (se trezeşte): Au! Capul meu... (cască)
EL (se trezeşte): Pohftim...? (Ea deschide ochii, şi, surprinsă de prezenţa lui, reacţionează lovindu-l cu piciorul în plex; el cade din pat.) Au! (horcăie) Ce-a fost asta?!
EA: Ce cauţi în patul meu?!
EL (ridicîndu-se): Patul tău?! (Ea repetă lovitura, el cade din nou.) A... a... aer... (rămîne pe jos, după pat, respirînd greu) Au! M-ai omorît!
EA (ţipete isterice): Să nu mă atingi, că ţip!
EL: Păi deja ai făcut-o... Au...
EA: Ce cauţi aici?! Cine eşti? Cum ai intrat aici?
EL: Cum vrei să-ţi răspund dacă mă omori? Uite cum facem: mă laşi să mă ridic fără să mă loveşti, şi-ţi spun tot ce vrei. Ce zici?
EA: Da' rămîi acolo! Să fie clar!
EL: OK. (El se ridică şi încearcă să se acopere cu cearşaful.)
EA: Nu trage de cearceaf! Vrei să mă dezbraci?
EL: Vreau să mă îmbrac. Dă-mi măcar o pernă. EA: Ţine (îi aruncă o pernă), şi-acum, spune! EL: Ce vrei să-ţi spun?
EA: Cum ai ajuns aici...

EL: Nu ştiu. Stai, nu da! Sincer, nu ştiu cum am aterizat aici!

EA: Minţi!

EL: Pe cuvîntul meu!

EA: Vorbeşti serios?

EL: „Îmbrăcat“ doar cu o pernă, vorbesc întotdeauna serios. EA: Ştii ceva? Te cred.

EL: Uf! Ce bine! Ia stai, de ce mă crezi?

EA: Pentru că… pentru că… nici eu nu ştiu cum am ajuns în patul ăsta… EL: Nu pricep…

EA (ton plîngăcios): Ăsta nu e patul meu…!

EL: Stai! Ce faci?

EA (plînge): Plîng, nu vezi? Eşti chior?

EL: Nu…

EA: Ia stai! Ochelarii! Unde-mi sunt ochelarii?

EL: Nu văd nici o pereche de ochelari. Or fi în grămada aia de haine. EA: Oh, m-am zăpăcit de tot! Ochelarii sigur nu-s aici!

EL: De unde ştii?

EA: Pentru că nu-i port.

EL: De ce?

EA: Mă deranjează.

EL: Bine, dar presupun că sunt utili, că îţi corectează… EA (ritos): Nu-mi corectează nimic! N-am nevoie de ei!

EL: Bine, bine, nu te enerva… (pentru el) Atunci de ce ţi i-ai mai făcut, dacă nu…?

EA: Ai spus ceva?

EL (repede): m ţoalele.
EA: Rămîi acolo! Întîi mă îmbrac eu!
EL: Mi se pare corect. Întîi femeile şi copiii, nu? (Ea se îmbracă.)
EA: Spune-mi, te rog, pînă la urmă unde suntem? Sper că nu acasă la tine?
EL: Nu, şi asta nu că mi-ar displăcea. Nu de alta, dar aş putea să te acuz de violare de domiciliu şi de vătămare corporală...
EA (ritos): Eu zic să taci. Încă n-am lămurit cum am ajuns amîndoi, goi, în patul ăsta, în casa asta...
EL (ironic):... pe planeta asta...
EA:... despre care nu ştiu a cui e...
EL: Curios, ai ţipat cît te-au ţinut bojocii, dar n-a venit nimeni... Eşti sigură că nu e locuinţa ta? EA: Ce, mă crezi tîmpită? Oi fi vreun porc misogin, violatorule!
EL: Hei, hei, pîn-aici, te rog frumos! Nu-s nici porc, nici misogin şi, în mod sigur, nici violator!
EA: Da? Asta n-am lămurit încă! Tot nu ştiu cum de te-am găsit în pat cu mine!
EL: Ştii, aceeaşi întrebare pot să mi-o pun şi eu... Pot să mă îmbrac? (El se îmbracă) Poate că tu ai aterizat în patul în care eram...
EA: Măgarule! Sigur, jigneşte-mă! Bag mîna-n foc că n-a fost aşa! EL: Poate că tu m-ai vi...

Eu? Nu! îmi cădea?

E ! Nu ţi-e ruşine?

A EL: În fond, nici unul dintre noi nu-şi aminteşte ce s-a-ntîmplat... În fond, voi ne băgaţi sub nas formele voastre, vă machiaţi, vă siliconaţi, vă scurtaţi fustele, ne ameninţaţi, cu frumuseţea voastră, fragilul nostru echilibru interior - şi bineînţeles că nu-l mai putem păstra şi ne scufundăm iar în instinctualitate...

: EA: Eşti cumva intelectual?

C

e

e

?

EL: Nu. Ăsta-i un text compus de un prieten care zice că frazele lungi taie respiraţia tipelor.

E
A
:

P
r
i
e
t
e
n
u
l

t
ă
u

e

i
n
t
e

lectual? EL: Da.

EA: Se vede. Cu fraza asta nu prinzi nici măcar un bărbat.

EL: Sesizez cumva o undă de misoginism contra bărbaţilor? EA: Vrei să spui, „misandrie“?

EL: Aşa se zice? Habar n-aveam că există un cuvînt pentru aşa ceva... Da’ tu de unde cunoşti asemenea cuvinte? Eşti intelectuală?

EA: Nu. Citesc Encyclopaedia Britannica.

EL: Atunci eşti masochistă. (Ea ţipă.) Ce-i? Stai, îmi retrag cuvintele! A fost o glumă, îţi jur! (Ea începe să plîngă.) Ce dracu’ mai e?!

EA: Am încurcat-o... (Hohote de plîns)

EL: Te rog, nu mai plînge... EA (tăios): Nu m-atinge!

EL: Gata, gata, n-am vrut decît să... EA (moale): Crezi c-am făcut...?

EL: Poftim?

EA: Crezi că... noi doi...? Ştii tu...

EL: Nu m-am gîndit. Nu mi-ai dat timp: ba îmi dai picioare în plex, ba îmi spui cuvinte noi...

EA: Poţi să-mi răspunzi la întrebare?

EL: Sincer, nu pot. Nu-mi amintesc nimic din noaptea trecută. (Ea plînge.) Hai, nu mai plînge... Probabil că n-am făcut nimic... Ne-am fi amintit, nu? EA: Nu ştiu... Nu mai ştiu nimic...! (Plînge)

EL: în fond, şi dacă ne-am... Ştii tu... Suntem adulţi, nu e un capăt de ţară... pînă la urmă...

EA: Nu vreau să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic...

EL: N-am spus asta.

EA: Nu înţelegi? M-am trezit ezit în pat, goală, cu un străin, şi el gol... EL: Sunt lucruri mai rele decît să te trezeşti cu un străin în pat.

EA: Da?! Care?

EL (luat prin surprindere): Hm... Eu ştiu...? Să nu te trezeşti cu un străin în pat? (Ea îi dă o palmă.) Au!

EA: Hai, pleacă! Habar nu ai să consolezi o femeie! EL: Dar tu, tu ştii să consolezi un bărbat?

EA: Eu? Da' de ce ai nevoie să fii consolat? Pentru că te-ai culcat cu mine? Sau pentru că te-ai culcat cu o femeie?

EL: Pentru că m-am culcat cu tine, deşi am o prietenă... (Ea izbucneşte în plîns.) Acum ce mai e? Să nu-mi spui că te simţi vinovată pentru mine!

EA: Nu pentru tine, ci pentru mine... EL: Poftim?!

EA (printre sughiţuri): Şi eu am...

EL:... o prietenă?

EA:... un prieten... (Ea plînge, el izbucneşte în rîs.)

Scena I

EA, EL

EA (încîntată): Ce bine că ne întîlnim! N-ai mai sunat de două zile. S-a întîmplat ceva?

EL (pe gînduri): Nu...
EA: Ceva s-a întîmplat, nu mă păcăleşti tu pe mine...
EL: Ei, nu e mare lucru...
EA: Te văd cam abătut, totuşi...
EL (după o ezitare): Mi-a ieşit un herpes la gură şi n-am vrut să mă vezi aşa. Oricum sunt urît, dar cu un herpes... sunt... ceva de speriat!
EA (amuzată): Pentru atîta lucru nu m-ai sunat?! Dar nu eşti urît, urîtule!
EL: Ba sunt.
EA: De cînd te-au apucat complexele? EL: Uită-te şi tu, ce faţă asimetrică am!
EA: De unde ai scos-o şi pe-asta?
EL: Priveşte cu atenţie: nu vezi că nasul e puţin strîmb? EA: Ţi se pare...
EL: Uită-te ca lumea!
EA: Şi dacă, ce? E foarte puţin. Nici nu se observă... EL: Ei, nu! Şi urechile?
EA: Cu urechile ce mai e?
EL: Sunt prea depărtate de cap. Sunt clăpăuge! EA: Te-ai tîmpit! Unde vezi tu urechi clăpăuge?
EL: Pe capul meu.
EA: Ce-i cu tine, dragă?!
EL: Nu e nimic. (pauză) Uite, şi dinţii...
EA: Da’ cu dinţii ce mai e?

EL: N-ai văzut că dinţii de jos sunt inegali? Uite, caninul din stînga e mai înalt decît primul incisiv, iar ăsta, la rîn

dul lui, e mai înalt decît următorul… E un dezastru, ce mai! EA: Auzi, ştii ce cred eu?

EL (pentru el): Nu ştiu cum de n-am văzut pînă acum! Doar mă uit în oglindă zilnic, de peste 27 de ani!

EA: Auzi, am impresia că nu mă mai iubeşti! EL: Ce?!

EA: Da! Dacă îmi descrii micile tale defecte, pe care nici nu le remarcasem, ca să te văd mai urît decît eşti, înseamnă că vrei să scapi de mine! Ţi-ai găsit alta?

EL: Vorbeşti aiurea-n tramvai!

EA: Ţi-ai găsit alta?

EL: Bineînţeles că nu!

EA: Cum adică „bineînţeles“?

EL: Pentru că sunt urît. Cum naiba să agăţ pe cineva în condiţiile astea? EA: A, deci recunoşti că ai vrut să-ţi găseşti pe alta?

EL: Nu, nu recunosc!

EA: Dar ai vrut, nu? Ţi-ai dorit, nu? EL: Nu! Ziceam şi eu aşa, ipotetic… EA: Aha… A, ia stai! Cum ai zis?

EL: Aşa, ipotetic…

EA: Nu, nu asta. Înainte… Eşti urît, deci nu poţi atrage, nu? Asta ziceai, nu? EL: Cam aşa ceva…

EA (izbucnind): Aşa, jigneşte-mă!

EL: Te jignesc?! Eu vorbeam despre mine!

EA: Dacă suntem împreună... Suntem împreună, nu?

EL: Da, dragă...

EA: Păi dacă suntem

preună, cînd vorbeşti despre tine, vorbeşti despre mine... EL: Tot timpul?
EA (ignorînd replicalui):... Deci eu ce sunt? O ciudată?

EL: O ciudată? De ce să fii o ciudată?

EA: Fiindcă sunt atrasă de tine, care eşti urît!

EL: A, deci recunoşti că sunt urît!
EA: Nu recunosc nimic! Tu ai zis că eşti urît, nu eu! EL: Păi adineauri ai spus că...
EA: Am spus ce-ai spus tu, atîta tot!
EL: Păi atunci stai liniştită. Dacă nu sunt urît, deşi sunt, înseamnă că nu eşti o ciudată. EA: Dar dacă eşti urît, sunt o ciudată!
EL: Ăăă... Oricum, mai bine ciudată decît urîtă... EA: Nu, e clar, ai pe alta!

EL: Iar începi?

EA:... Măcar spune-aşa, nu o lua pe ocolite... (Pufneşte.) Auzi, nasu' strîmb, urechile clăpăuge...! Uăh! (Iese supărată)

EL: Stai, unde fugi? Dacă tot mi-ai văzut herpesul, putem merge la o cafea, nu? (Iese după ea.)

Scena II

EL: Ieri, în holul cinematografului Univers, mi s-a întîmplat o chestie ciudată, care m-a pus pe gînduri... Practic nu s-a întîmplat nimic, doar că, acolo, în hol, am văzut o tipă... cu un ochi de

sticlă. Cum să spun...? Am remarcat-o tocmai pentru că avea un ochi ciudat, care nu se potrivea cu celălalt, bătea uşor în altă parte. Un ochi la slănină şi unul la făină, cum se zice. Nu era cine ştie ce frumuseţe. Vreau să zic, urîtă nu era, dar era departe de a fi frumoasă... Cum ziceam, mi-a atras atenţia fiindcă avea ochiul ăla ciudat. Şi, deşi nu era frumoasă, m-am simţit... cum să zic... m-am simţit atras... Adică nu mi s-a sculat, dar m-a atras. Mă fascina, pe cuvîntul meu... şi nu ştiu dacă e normal... Cred că ceva nu e în regulă cu mine. Avea un corp obişnuit, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Dar ochiul ăla... Culmea e că sunt convins că, dacă n-ar fi avut ochiul ăla aiurea, nu mi-ar fi atras atenţia. Nici n-aş fi înregistrat-o, pentru că în rest era o tipă obişnuită... Nu era frumoasă, şi totuşi era sexy. Ochiul ăla, sunt sigur, făcea toată treaba... Oare mă schimb? Sau aşa am fost de la început? Nu, nu cred. De fapt, oricum ar fi, tot rău e... Zilele trecute am descoperit că am o cămaşă de pe vremea liceului. O cămaşă de cel puţin cinşpe ani. N-o mai pot purta decît cu ceva pe deasupra, un pulover, o vestă, că mi-e mică. Ce vrei, nu mai am silueta de la şaptişpe ani... Dar... e trist că mai port cămăşi din adolescenţă. Asta înseamnă un singur lucru: că încă sunt un sărăntoc! Cineva cu o cămaşă de cinşpe ani în garderobă ar trebui să se sinucidă, nu? Fiindcă asta înseamnă un singur lucru: că face umbră pămîntului degeaba! Jalnic trebuie să fie cineva care încă mai poartă o astfel de cămaşă! Patetic de-a dreptul! Apropo de asta: am citit că un superstar american şi-a cumpărat un celular cu o sumă cu care eu aş trăi 80 de ani decent, 160 de ani la limita cu sărăcia şi 250 de ani ca asistent universitar! Cu banii mei pe o lună un astfel de prăpădit poate să-şi cumpere un set de unghii false! De porţelan! Păi să-mi mai spună cineva că există dreptate pe lumea asta, că-i iau gîtul! Asta dacă nu mă sinucid înainte, fiindcă mi-e ruşine să mai ies pe stradă în condiţiile astea! M-aş simţi ca şi cum aş avea fermoarul deschis... O, şi senzaţia asta nici măcar nu trebuie să mi-o imaginez! Ci doar să mi-o amintesc! A fost cumplit... Să vezi cum tot felul de femei şi bărbaţi se hlizesc mai mult sau mai puţin ferit fiindcă ai fermoarul deschis, e cea mai urîtă

experienţă posibilă! Nu există ceva mai neplăcut decît asta. E ca în visele alea în care eşti gol pe stradă şi strada e aglomerată ca tribuna unui stadion. Cred că sunt un ratat. Da, în mod sigur. Dacă vrei să faci portretul-robot al unui ratat nu e nevoie decît de fotografia şi de datele mele personale... O dată am completat şi eu un chestionar din ăla de care găseşti în orice revistă lucioasă. Un chestionar din care reiese ce calităţi şi ce defecte ai. A fost o experienţă devastatoare! Pentru punctajul meu nici măcar nu exista categorie! De fapt, dacă ar fi existat o astfel de categorie, după punctajul minim, ea ar fi trebuit să sune, la capitolul recomandări, simplu: „Sinucide-te!“

Scena III

EA: Doamne, cît o uram cîteodată! Şi asta mai ales cînd repeta zicalele ei imbecile. „Nu e frumos ce e frumos, e frumos ce-ţi place ţie.“, „Puţin piper n-a omorît pe nimeni.“, „Pînă te măriţi, îţi trece“. Mă rog, chestii de-astea. Mare filozofie! Cînd era foarte nervoasă, nu lipsea din repertoriul ei fraza: „Te plesnesc de te-nvîrţi tot roată!.“ Cînd îmi făcea morală, nu exista să lipsească: „Cum îţi aşterni, aşa dormi!“. Cînd era bine dispusă, nu uita nici de-al naibii: „Cînd ne-o fi mai rău, să ne fie ca acuma.“ Era exasperantă! Cînd repeta chestiile astea, nu mai era maică-mea, ci o placă stricată. Mi le spusese la cinci ani, la opt ani, la zece ani, mi le spunea la şaişpe ani, la optişpe şi nici pînă astăzi nu le-a uitat! Şi surdă le-aş auzi, de-atîtea ori le-a repetat! Mă întrebam: chiar nu-şi dă seama în atîţia ani că se repetă? Că în loc să mă facă mai bună, mă înnebuneşte cu... „zicătorile“ ei?! Ei bine, din fericire nu ne-am mai văzut atît de des, iar o dată cu bătrîneţile, a mai uitat şi ea... Aproape că uitasem şi eu... Şi-ntr-o zi... ce-mi aud urechile? Ce-mi iese din gură? „Nu e frumos ce e frumos, e frumos ce-ţi place ţie.“ Să-nnebunesc, nu alta! Mi-am zis, ca să mă liniştesc: e o scăpare. Un accident. Ceva rar, ca

cometa Halley: vine, probabil, o dată în viaţă. Cel mult de două ori, dacă trăieşti cît să uiţi ce gust aveau biscuiţii cu gem din copilărie. Aş! L-am întrebat pe bărbatu-meu dacă m-a mai auzit spunînd vreodată „Nu e frumos ce e frumos, e frumos ce-ţi place ţie.“ Iar el: Şi-ncă de cîte ori! Cee?! Cum adică?! Păi, de multe ori, zice el. Imposibil! Ţi se pare. Te-nşeli, îţi spun eu, îi zic eu.

Nu cred, zice el. Şi nu numai fraza asta o repeţi, zice el. Am îngheţat. Nu se poate! Iar el: „Pînă te măriţi îţi trece.“, de pildă, zice el. Sau „Cînd ne-o fi mai rău, să ne fie ca acuma.“ A, adaugă el, şi cînd nu vreau să-mi mai pun în supă sare, piper sau cine ştie ce verdeţuri, zici: „Puţin piper n-a omorît pe nimeni.“ Am rămas tablou! Imposibil! Ce-am făcut în tot timpu’ ăsta? Am dormit?! Eu cum de n-am auzit ce-mi ieşea pe gură?! Nu-mi venea să cred! Vorbeam ca maică-mea! Ţin minte că atunci cînd mi-am dat seama, m-am muşcat de deget. Pur şi simplu, cînd am muşcat din sandviş - eram la micul dejun -, mi-am uitat degetu-n gură. Să-ţi muşti limba, am mai auzit. În fond, deja e-n gură, n-ai cum s-o eviţi, la furie. Da’ să-ţi muşti degetu’, n-am mai auzit! Durerea aia mi-a distras atenţia pe moment, însă după aceea mi-am adus aminte de chestia cu vorbele mele de duh... Adică ale maică-mi! O, Doamne! Deci pînă la urmă a cîştigat... A tot repetat prostiile alea pînă mi-au intrat în cap definitiv. Aşa că atunci cînd scot „perlele“ alea, nu mai sunt eu... Sunt maică-mea!

Scena IV

EL,
EA

EA: Dar toţi vom muri, ce Dumnezeu!

EL: Treaba voastră ce veţi face! Dar eu, eu de ce să...? Nu e drept...

EA: Dar eşti absurd! Astea sunt legile naturii: la sfîrşitul vieţii mori şi gata!

EL: Legile naturii sunt absurde! Eu nu vreau să mor, şi gata! E un regulament pe care eu nu l-am semnat, ce naiba!

EA: Iubitule, spune-mi, ceea ce faci tu acum e un mod nou de a-mi cere trupul? EL: Poftim?!
EA: Am citit mai demult, nu-mi amintesc unde, că bărbaţii care se tem de moarte vor de fapt ocrotirea fiinţei iubite. Mă vrei, nu-i aşa? Sunt a ta, dragul meu…
EL: Îţi repet: nu vreau să mor…
EA: Am înţeles, dragul meu. Eşti minunat, dar mai rabdă puţin. Uite un aconto. (Îl sărută.)
EL: Eu vreau să nu mor! Atîta tot. Şi nu spun asta pentru că te doresc…
EA: Nu-ţi dai seama, însă de fapt aşa stau lucrurile. Teoria asta o ştie toată lumea.
EL: Văd că suntem defazaţi: una îţi spun şi alta auzi! Eu ştiu atît: că doresc să nu crăp! Pe ce vrei să jur, cum să te conving că vorbesc serios?
EA: Ascultă, dragul meu, nimeni nu face atîta caz de faptul că, în principiu, va muri…
EL: În principiu, pe dracu'! Dar în realitate?!
EA:… În afară de tine. Şi asta pentru că, dacă toţi am trăi cu gîndul că într-o bună zi… EL: Bună, pe dracu'!
EA:… vom crăpa, atunci n-am mai putea trăi, nu înţelegi?
EL: Oh, ba da, înţeleg! Într-o nenorocită zi, ori chiar într-o noapte, poate chiar mîine sau peste treizeci de ani, sau peste cinci luni, cînd o vrea autorul regulamentului ăstuia nenorocit…
EA: Ţie nu ţi-e frică de Dumnezeu?!
EL:… voi fi mort! Iar după aceea voi fi, în continuare, tot mort. Tot timpul după ce voi muri, voi fi mort! Mort!

Scena V

EL, EA
Această scenă reproduce, alternativ, gîndurile celor doi eroi, pe fundalul finalului unui concert clasic.

EL:... nu se mai termină odată? Cum naiba am ajuns eu într-o sală de concerte?!

EA:... iar am pus pe mine cîteva chile! Abia slăbisem astă-vară, şi acum, de sărbători, am pus kilogramele la loc! Trebuie să ţin regim, nu mai merge aşa...

EL:... mm... Tipa aia e bună de tot! Seamănă cu o actriţă... cum naiba o cheamă...?

EA:... de fapt n-ar trebui să mă las aşa, obsedată de chestia cu îngrăşatul. Îmi fac sînge rău şi tot nu rezolv nimic... Gîndeşte pozitiv! Gîndeşte pozitiv!

EL:... degeaba, nu-mi amintesc. O să-mi amintesc poimarţi, ca de obicei...

EA:... uşor de zis, mai greu de făcut... Probabil o să mă obsedeze pînă mor...

EL:... nu trebuia să cumpăr pantofii ăştia. Mă strîng de-nnebunesc! (Pauză)... mi-e sete. Ce-aş bea o bere! Şi cu berea asta, e o chestie... E bună, nu zic, da' faci o burtăăă...!

EA:... mi-e sete. Aş bea o bere. A, nu, nu e bine, că berea are o groază de calorii...

EL:... se spune că dacă ai platfus, scapi de serviciul militar. Eu am platfus degeaba: m-au luat şi m-au tăvălit prin toate noroaiele!

EA:... mai bine apă minerală. Nu, nici apă minerală, că din cauza bulelor de aer mă apucă sughiţul! E prea acidulată apa minerală... Mai bine apă plată. E scumpă, da' meritã...

EL:... nu se mai termină o dată? Băşica o să mă omoare, sunt sigur! Nu pot să ies, deranjez tot rîndul... Poate nu mai durează mult...

EA:... na, că m-am foit şi mi-a căzut poşeta! La naiba, s-au împrăştiat toate pe jos!

EL:... na, că i-a căzut poşeta! Hai să-i adun alea de pe jos, că ea, ca de obicei, nu şi-a luat ochelarii! De ce şi i-a mai făcut, nu ştiu! EA:... oh! Ce face, Dumne...
EL:...
mm...
EA:... mă gîdilă! Nu, nu acolo! O să chicotesc şi-o să se uite toată sala la noi! EL:... mm...
EA (în şoaptă): Ce faci?! Nu umbla acolo!
EL (tot în şoaptă, „inocent“) Nu fac nimic. Îţi culeg rujul şi şerveţelele de pe jos...
EA: Stai cuminte!
EL: Gata, gata, uite...
EA (din nou în gînd):... cîteodată mă scoate din minţi! Îi arde de joacă tocmai aici, într-o sală de concerte?! Dacă ne vede vreun cunoscut?
EL (din nou în gînd):... abia aştept să ajungem acasă! Sper că babacii sunt plecaţi...
EA:... arată bine dirijorul... Nu mai e aşa tînăr, dar încă se ţine bine...
EL:... ce-ar fi să strig „incendiu!“? Numa’ aşa pot ajunge într-un minut la toaletă. Băga-mi-aş, o să-mi explodeze băşica! Şi eu care ziceam c-o să mor din cauza ciocolatei!
EA:... cînd te gîndeşti că e şi talentat şi, probabil, bogat, călătoreşte, e şi faimos... Iar eu... eu n-am nici un talent special şi nici... Uf... Nu vreau să mor anonimă! Suntem miliarde pe globu’ ăsta. Ca furnicile. Dacă rămîn aşa, o furnică anonimă?
EL:... nu mă pot abţine şi pace! Cîteodată mănînc pînă-mi vine rău... EA:... cine-o să mai ştie de mine peste o sută de ani? Nimeni!
EL:... poate dacă mă gîndesc la altceva, uit de băşică... O să fac pe mine, e clar... Nu mi s-a mai

întîmplat de la... de la... Chiar, de la cîţi ani? Pfui!

Degeaba, nu pot să mă concentrez... Poate dacă îmi închipui cum i-aş trage-o pianistei pe pian, după concert...

EA:... ca să fiu celebră, trebuie să fac ceva. Ceva ieşit din comun, în orice caz, nu prăjituri!

EL:... mm... Nici violonista aia nu mi-ar displăcea! O fi căsătorită?

EA:... dacă nu-mi vine nici o idee, va trebui să omor pe cineva. Dar pe cineva celebru. Şi nu acum, ci mai spre bătrîneţe... Doar vreau să-mi trăiesc viaţa, nu?

EL:... bila cade-n cap, biciul face jap!

EA:... dar pe cine? O, Doamne, la ce prostii pot să mă gîndesc!

EL:... pe muntele lui Venus plouă rar... , roşul e o floare... , micul dejun l-am luat pe lună, tra-la-la...

EA:... oare mai durează mult? (Muzica încetează. Aplauze)

Scena VI

EL, EA

EL: Ei, îţi place?

EA: Da! Nu e foarte luminos, dar camerele sunt spaţioase. Şi, ai văzut?, piaţa e la doi paşi! EL: Ei, atunci îl luăm! O să plătim pînă la pensie, da' merită, nu?

EA (ţipăt): Aaa!

EL: Ce-i?

EA: Un şobolan! Am văzut un şobolan!

EL: Ţi s-a părut. Aici nu sunt şobolani.

EA: Îţi spun că am văzut un şobolan! Sau un şoarece! Era ceva, sunt sigură, cu multe picioruşe, cu bot cu mustăţi, gri şi iute.

EL: Cu multe picioruşe? Poate era o omidă!

EA: Omidă, pe naiba! Nu mă mai lua peste picior! Era mai mare şi avea blană. Gri.

EL: Gri? Ce fel de gri?

EA: Cum „ce fel de gri“? Gri... gri-şobolan. EL: Deci era un şobolan pînă la urmă?

EA: Nu mai rîde de mine! Nu ştiu ce era, însă sunt sigură că se mişca.

EL: Dacă ai dreptate, am încurcat-o. Nu putem locui cu un şoarece. Sau cu un şobolan. EA: Avem nevoie de o pisică. O să vorbesc cu mătuşă-mea să ne împrumute pisica ei.

EL: Nu e nevoie. Găsim o pisică pe undeva prin preajmă şi-o aducem aici. EA: Ca să ne umple de purici!

EL: Orice pisică are purici.

EA: Nu-i adevărat. Pisicile îngrijite nu au purici. Pisica mătuşi-mii nu are, sunt sigură.

EL: Chiar şi aşa, tot o pisică de pe maidan e mai bună. O pisică plină de purici trebuie să fie mai rapidă decît una fără.

EA: Ce tîmpenie!

EL: Poate că pişcăturile lor fac pisica mai agilă.

EA: Da, şi o să umple casa de purici. Eu nu stau într-o casă cu purici!

Scena VII

EA, EL

EL: De ce plîngi?

EA: Ştii că nu am tendinţe sinucigaşe... EL (năucit): Asta e o întrebare?

EA: Nu iau calmante şi nu-i povestesc mamei ce facem noi în pat...

EL: Faptul că ţi-a venit ideea e suficient, să ştii...

EA: Nu-mi plac filmele de groază şi n-am fantasme cu bărbaţi musculoşi...

EL (aparte, pentru el): Asta înseamnă că eu nu mai pot să visez manechine blonde? (Ea izbucneşte din nou în plîns.) Draga mea, ce-i cu tine?

EA: Nu mă asculţi? Eu vorbesc la pereţi?

EL: Dar nu înţeleg...!

EA: Ce nu-nţelegi? E-atît de clar! EL: O fi pentru tine...

EA: Dar nu vezi?! Sunt atît de normală!

EL: Da, şi?

EA: Atît poţi să spui? Păi gîndeşte-te! Şi cînd visez că fac amor, tot cu tine îl fac! EL (încîntat): Chiar?

EA (după o pauză, oftînd): Sunt cumplit de obişnuită!

EL: Hai, nu exagera!

EA: Vreau copii, îmi doresc o casă şi vreau, da, vreau cu ardoare să-mi plătesc întreţinerea la timp! Sunt mediocritatea în persoană!

EL (pentru sine): Şi eu care ieri am fost punctual la muncă... Mă simt vinovat, pe cuvîntul meu!

EA: O, Doamne, unde-am ajuns!

EL: Poate că nu eşti chiar aşa de obişnuită. Ai un hobby, nu? Colecţionezi tăieturi din ziare cu ştiri... îngrozitoare.

EA: Ce vrei mai obişnuit de-atît? Oricine colecţionează ceva: nasturi, afişe, milieuri, ceasuri...

EL: Totuşi, nu cred că oricine colecţionează ştiri macabre. EA: O, ba da! Orice om normal colecţionează ştiri macabre!

EA: Ba da. Te uiţi la ştirile TV despre catastrofe. Tot aia e! EL: Ce spui tu acolo?!

EA: Şi-n plus, tu nu eşti normal!

EL: De ce nu sunt normal?!

EA: Ţi se desfac tot timpul şireturile.

Scena VIII

EA: Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Cînd îmi tai unghiile de la mîini, îmi sar întotdeauna acelaşi deget: mijlociul de la mîna dreaptă. Pur şi simplu uit de el. Oare ce înseamnă asta? Uit şi numele fostelor mele colege de liceu. Deunăzi m-am întîlnit cu... cu... mă rog, cu una dintre ele, şi nu mi-am putut aduce aminte nici picată cu ceară cum o chema! A trebuit să recurg la tot felul de formule ca să nu-şi dea seama: „tu“, „draga mea“ şi altele... şi numai dragă nu mi-a fost... Ca să vezi ce farse îţi poate juca memoria! Aseară am observat că mi-au ieşit din nou nişte coşuri! Inclusiv unul în nas! Ce porcărie! Parcă aş fi încă adolescentă, numai că doar în privinţa coşurilor. Altfel... m-am îngrăşat, am făcut burtă... , mă rog, burtică, iar la ochi mi-au apărut riduri... Ce frig e în apartamentul ăsta! Ăştia dau căldură numa’ cît să nu se spargă caloriferele din cauza gerului... Într-o zi mi-am ieşit din minţi! Bărbăţelul ăsta al meu trăgea de mine, era în călduri, deşi afară crăpau pietrele... Iar mie, cu toate ţoalele de pe mine (şi aveam, nu glumă!), numa’-ntre-picioarele nu-mi îngheţase... A început el cu lugu-lugu, mai cu un pupic, mai c-o îmbrăţişare, începuse să-mi dea hainele jos, iar eu, mai cu voie, mai fără, am trecut la dezbrăcatul lui. Numa’ că ţoalele nu se mai terminau... Pînă la urmă am luat-o razna: am început să urlu şi să plîng. Scîrboşenia naibii! Din cauza frigului nu pot s-o fac şi eu cu bărbatul!

Pînă ajung la pielea lui, obosesc! Ridicol! (Pauză) Seara, la culcare, fiecare dintre noi se dezbracă ultra-rapid, ca la militărie, aşa încît nu-i mai văd pielea cu săptămînile... Darmite să i-o ating!

Scena IX

EL, apoi EA

EL (strigă): Vrei să vii puţin? (Ea intră.)
EA: Ce-i?
EL: Te rog, aj
ută-mă! EA: Ce s-a întîmplat?
EL: Nu mai pot să-mi scot mîna. EA: Nu te mai prosti!
EL: Crezi că-mi arde de glume? EA: Da. (Dă să iasă pe uşă.)
EL: Hei, nu pleca!
EA (pentru ea): Glumă mai idioată nici c-am mai pomenit!
EL: Dar nu e o glumă! Ce să fac ca să mă crezi?
EA: Să-ţi scoţi mîna de-acolo!
EL: Tu nu înţelegi că nu pot?!
EA: Îţi spun să scoţi mîna de-acolo! Nu glumesc.
EL: Tu nu glumeşti?! Eu nu glumesc! Pur şi simplu nu pot s-o scot! EA (se întoarce): Da’ de băgat, cum ai băgat-o?
EL: Pur şi simplu am băgat-o.

EA: Da, cum să nu! Cine a mai pomenit aşa ceva?! Ţi-o bagi, da’ nu mai poţi s-o scoţi?!

EL: Încă vorbim despre mîna mea, nu? EA: Da’ despre ce, Doamne iartă-mă? EL: Aşa mă gîndeam şi eu…

EA: Da’ eu tot nu înţeleg cum…

EL: Nici eu, te rog să mă crezi. Dar n-ai vrea să dezbatem tema asta după ce îmi scot mîna de-aici?

EA: Bine. (Trage de mîna lui, dar fără rezultat.)

EL: Au! Stai! Mă doare!

EA: Spune-mi ce să fac! A, ştiu: o să-l chem pe vecinu’ de la 16.

EL: Nu! în nici un caz! O să afle toată scara, apoi tot Universul! O să rîdă de mine toţi! EA: Şi-atunci, ce vrei să fac?!

EL: Ia stai! De ce tocmai pe vecinul de la 16?

EA: Nu ştiu. Pentru că el se pricepe la…

EL:… la ce se pricepe? Ia spune, la ce se pricepe? EA: Ce vrei să zici?

EL: Încă vorbeai despre mîna mea, nu? EA: Da’ despre ce Doamne iartă-mă? EL: Bine, atunci scoate-mă de-aici.

EA: Cum? Spune-mi tu, cum?

EL (se sforţează, dar fără rezultat): Nu pot şi pace! (pentru sine) Cum dracu’ am ajuns în situaţia asta?!

EA: Ştiu! îl sun pe taică-tu! El nu o să dea sfoară-n ţară că fi-su a rămas cu mîna înţepenită.

EL: Nu! Mai bine află toată scara, decît taică-meu! Şi-aşa spune că nu-s în stare de nimic... Cînd o să mă vadă... aşa, o să creadă că-s idiotul familiei.

EA: Cum vrei. Da’ dacă tot are o părere proastă despre tine, ce mai contează? EL: Nu! Mai bine-mi tai mîna!

EA: O, dă-ţi peste gură! Nu mai vorbi prostii!

EL: Nu mai vorbesc deloc pînă sîmbătă, numa’ să scap din beleaua asta! EA: Da’ ce e sîmbătă?

EL: Poftim?

EA: Ai zis că taci pînă sîmbătă. De ce tocmai pînă sîmbătă?

EL: Nu ştiu. Am zis şi eu, aşa...

EA: Ai vreo întîlnire sîmbătă?

EL: Poftim?!

EA: Hai, nu încerca să ne gi! EL: De unde pînă unde...?

EA: Lasă, că ştiu eu... Azi dimineaţă, la telefon, tot de ziua de sîmbătă ai pomenit. Cu cine-ai vorbit?

EL: Ai înnebunit, femeie? Am vorbit cu George, despre meci. Atîta tot!

EA: Cu George? Şi trebuie să te cred?

EL: Draga mea... (Se chinuie să-şi scoată mîna.)

EA: Hai, lasă, că nu mă duci!

EL: Pe cuvîntul meu că...

EA: Nu poţi s-o scoţi? (Rîde ameninţător.) Mai bine. (Iese)

EL: Hei, unde pleci?

EA (Revine cu un cuţit mare în mînă; ton calm.): Linişteşte-te, dragă, sunt aici.

EL (speriat): A, nu, puteai să mai întîrzii... Draga mea ce faci cu cuţitul ăla?! Eu... oricum... M-am obişnuit deja cu...

EA (ameninţătoare): Te-ai obişnuit să mă înşeli, nu?

EL: Nu asta vroiam să zic. Ziceam... cu mîna... aşa... m-am obişnuit...

EA: Ei, şi-acum să stăm de vorbă pe-ndelete, ca doi soţi iubitori...

EL: Ce faci cu... ăla?

EA (rîde diabolic): Te-ajut să-ţi scoţi mîna de-acolo...

EL: Te rog, lasă glumele!

EA: Ştii, mă gîndesc că degetul opozabil trebuie să fie de vină. Dacă am scăpa de el, ai putea scoate restul mîinii de-acolo...

perare, scapă din „capcană“.) Au!
EA: Ai reuşit!
EL (pentru el): A durut, fir-ar...! (cu acelaşi ton speriat de mai sus, i se adresează ei) Nu te apropia!
EA: Ce, ţi-e teamă? Nu fii prostuţ! Cuţitul ăsta n-a fost decît... recuzită, dragul meu... EL: Cee?!
EA: Am vrut doar să te motivez. Altfel rămîneai înţepenit acolo pînă mîine...

Scena X

EL: Cred că mă schimb... De fapt, am impresia că mă schimb... tot timpul. Probabil că dacă m-aş uita mai rar în oglindă, dacă nu m-aş bărbieri aproape zilnic, aş putea să observ schimbările. Dar aşa... nu pot să le remarc decît tîrziu, cînd deja eu nu mai sunt acelaşi. Uite, am început să chelesc... Îmi cade părul ca la balamuc! M-aş tunde cît mai scurt, ca să nu-mi mai cadă aşa, da' iar nu e bine, că-mi ies în evidenţă urechile! Ce dracu' să fac? Nicicum nu e bine. Şi dinţii... Ei, da, sunt un dezastru şi la capitolul ăsta... Nici nu mi-am dat seama cînd am rămas fără nu ştiu cîte măsele... A trebuit să-mi pun, de curînd, cîte o punte pe fiecare parte a maxilarului de jos. Mi-am îmbrăcat cîţiva dinţi în metal... Mi-a venit să plîng cînd m-am uitat în oglindă! O catastrofă, ce mai! N-o să mai zîmbesc în viaţa mea! O să vorbesc cît mai rar şi cît mai puţin. Aşa îmi voi împlini şi dorinţa din adolescenţă, cînd vroiam să fiu taciturn. Da, aşa credeam, că a fi taciturn e un fel de meserie, care te ajută să devii... misterios, seducător... şi atragi gagicile ca pe muşte... Eu fiind mierea, bineînţeles. (Pauză) Asta e! O să rîd cît mai puţin. Cel puţin în public. O să rîd mai mult acasă, o să recuperez „în particular“, cum se zice. (Rîs amar) N-o să ştie decît nevastă-mea zîmbetul meu... metalic. Gata cu glumele cînd sunt în

vizită. De fapt, mai puţine vizite… Exact! Aşa e cel mai bine: nu mergi în vizită, nu rişti să rîzi, deci nu rişti să-ţi fie descoper

ită dantura falsă. Am încurcat-o, ce mai! Uite, mi s-a desfăcut iar şiretul! Ce naiba mi se tot desfac şireturile?! Nu ştiu cum Dumnezeu, că doar le leg cît pot de tare. Le strîng de mă dor picioarele şi tot degeaba! Şireturile astea sunt de tot rahatul! Din ce material or fi făcute, că se tot desfac?! Sunt alunecoase... Parcă ar fi, toate, dintr-un material din ăsta sintetic, de doi bani! Degeaba, nu se mai fac şireturi bune... Se duce totul de rîpă, ce mai...

Scena XI

EL, EA

EL: Ce faci?
EA (după o ezitare): Nimic... Ascultam ploaia.

EL: Care ploaie?!
EA: N-o auzi?
EL: Ce să aud?! EA: Ploaia...
EL: Dar nu plouă!
EA: Nu plouă? Nu cred...
EL: Bine, dar e uşor de verificat. Ridică jaluzelele şi uită-te pe geam! EA (moale): Mi-e lene.
EL: Atunci le ridic eu, doar nu-i mare lucru...
EA: Nu!
EL: De ce „nu“?

EA: Fiindcă nu vreau să verif

ic dacă plouă. EL: De ce??EA:

Pentru că nu asta e important. Eu, oricum, o aud.

EL: Bine, dar nu plouă! Îţi spun eu că nu plouă! Dacă ridicăm jaluzelele...

EA: Te-am rugat să nu le ridici! De ce nu vrei să-mi satisfaci o rugăminte atît de simplă? EL: Pentru că e aberant ce spui!

EA: Eu spun un lucru foarte simplu: ascult ploaia. Sau, mai bine zis, ascultam ploaia. Pîn-ai venit tu...

EL: Cum să asculţi ploaia, dacă nu plouă?! EA: Aşa... Cu ochii-n tavan.

EL: Fie, să zicem că nu ridic jaluzelele... Dar eu nici măcar nu aud ploaia! EA: M-ai întrebat ce fac, iar eu ţi-am răspuns.

EL: Pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi să asculţi ploaia, dacă nu plouă?! EA (ton calm): Dar cum să plouă, dacă nu asculţi?

EL (disperat): Ăsta trebuie să fie un vis! Sper din toată inima că este un vis!

Scena XII

EL: De ceva vreme mă aştept la cotitură. Şi nu mai apar! E ca şi cum te-ai uita la unul şi acelaşi peisaj timp de zeci de ani: oricît de mult ţi-ar plăcea peisajul ăla, tot ţi se urăşte. Aşa şi cu mine... M-am plictisit... M-am plictisit de moarte de mine! Odată, în adolescenţă, o tipă mi-a spus că sunt previzibil. După ce a refuzat să se culce cu mine, a cuprins-o un elan de sinceritate şi mi-a spus de ce n-a vrut s-o facă. De ce, în general, femeile vor refuza s-o facă cu mine: fiindcă sunt complet previzibil. A fost o execuţie. Cu zîmbetul pe buze, de altfel... Dar avea

dreptate. Încă de atunci nu-i mai pot surprinde pe alţii. Atunci cum naiba să mă mai pot surprinde pe mine?! Doar mă ştiu pînă la

ultima celulă... Tipa aia mi-a deschis ochii. Sau mi-a tăiat craca de sub picioare? Tot aia, pînă la urmă... Era superbă şi plină de cruzime. Iar eu eram ca un şoricel în ghearele... unei pantere! Nu era o pisică, nu, ci o magnifică felină sălbatică! M-a făcut praf şi pulbere, m-a strivit ca pe un gîndac cu tocurile ei de jdemii de centimetri care-o scoteau din rîndul pămîntenilor... Unde o fi femeia asta a mea? Trebuia să apară pînă acum... Iar o să-ntîrziem! Apropo de tocuri înalte: o avantajează pantofii cu tocuri înalte, îi înalţă poponeaţa ei simpatică... dar nu vrea să-i poarte. Cică nu-i obişnuită, n-a prea purtat din ăştia, îi obosesc picioarele... În sfîrşit, mofturi din astea. O fi avînd şi ea dreptatea ei, nu zic. În fond, nu-i uşor să umbli pe nişte tocuri cît turnul Londrei... Sigur că ele au antrenament, sunt obişnuite de mici, dar, oricum, nu cred că e o treabă uşoară. Totuşi, merită! Tocurile înalte fac piciorul frumos, îl lungesc, schimbă mersul, ehei! O încîntare, ce mai! Da, şi ea nu vrea să se încalţe mai des aşa! Nu că ar fi scundă, da' orişicît! M-aş simţi şi eu mai bine! Ce, îi cer aşa mult? Doar îi accept toate capriciile. Mă rog, aproape toate... Lasă, că şi ea...! Oi fi eu previzibil, însă ea... ea, în schimb, e mai sucită ca vîntu'! Şi unde pui că mai şi costă, sucelile ei! Păi da: dacă la fiecare criză îşi schimbă coafura! O întreb: ce ai, dragă? Ea tace, se tot agită, şi numa' o văd cu revistele alea de modă, cu frizuri şi cosmeticale. Şi a doua zi, cînd mă-ntorc de la lucru, surpriză! Alt look. E drept, şi altă stare de spirit! Nu zic, de cele mai multe ori îi stă bine, însă... parcă-i prea des. Se tunde, se-ncreţeşte, se vopseşte, se re-vopseşte, se enervează că nu-i creşte părul mai repede, c-a văzut nu ş'ce coafură, şi tot aşa! Criza şi frizura! (Pauză) A, mai nou a început să se roage. Nu ştiu de unde i se trage, că nu avem nici unul rude aşa bisericoase... Merge destul de rar pe la biserică, dar oricum... şi-a schimbat privirea, e mai îngînduratã decît pe vremuri... şi-a cumpărat un lănţişor de aur cu o cruciuliţă, pe care nu vrea să şi-l dea niciodată jos. Cîteodată, cînd ne mai „zbenguim" şi noi, mă trezesc cu crucea-ntre

dinţi ! Sau în ochi! Asta se întîmplă cînd stă deasupra, bineînţeles. Aşa că am început să prefer poziţia misionar

ului... (Pufneşte.) Toate bune şi frumoase, da' într-o zi vine la mine şi-mi zice
să-i fac un serviciu, că tot am drum în oraş. Da, zic, nici o problemă, vrei să-ţi cumpăr ceva?
Nu, zice, vreau să trimiţi un fax la Ierusalim. Unde?! Am rămas tablou! Nu ştiam să avem pe
cineva la Ierusalim, ba chiar uitasem că există un oraş cu numele ăsta... OK, spun, numa' explică-mi şi mie despre ce-i vorba, să nu mor prost! Şi mi-a explicat... Citise undeva, într-un ziar, că, mai nou, dorinţele către Dumnezeu, alea scrise pe bilete şi introduse de pelerini sau de turişti în Zidul Plîngerii de la Ierusalim... , că, în sfîrşit... dorinţele alea pot fi transmise şi prin fax! Aşa că i-am trimis dorinţele în Cetatea Sfîntă. Da' sunt foarte curios: angajaţii ăia, comisionarii sau ce-or fi, chiar îşi fac datoria sau se şterg la fund cu faxurile alea? În fond, cine poate să-i controleze? În nici un caz cei care trimit mesajele... Unde naiba o fi femeia asta?! O să-ntîrziem din nou şi-o să plecăm tîrziu de la petrecere şi mîine dimineaţă o să fiu chiaun şi-o să fac vreo greşeală la calcule şi firma o să dea faliment şi-o să ajung iar în şomaj! Şi totul din cauza frizurii!

Scena XIII

EA, apoi EL

Ea, singură, fredonează o melodie. Intră el.

EL : Hello! Ce faci? EA: Nu se vede?
EL: Ba da...
(Pauză)
EA: Ei, nu spui nimic? Cum a fost azi la serviciu?

EL: Cum să fie? Ca întotdeauna… (Pauză) Da’ tu, tu ce-ai făcut astăzi?
EA: Mai nimic. M-am învârtit pe ici, pe

colo... Ca de obicei...
(Pauză)
EL: Ştii că unchiu' Victor şi-a luat în sfîrşit permis de conducere?
EA: Da? Ei, pînă la urmă a reuşit. Deşi, la vîrsta lui, mă mir că i l-au mai dat... A, de fapt ştiam!
M
i
-
a
i

s
p
u
s

a
s
e
a
r
ă
,

n
u

ţii minte? EL: Da? Uitasem...
(Pauză)
EA: Ah, măseaua asta! Ştii, iar îmi creşte măseaua de minte.
EL: Da' nu ţi-a ieşit o dată? Sau e alta?
EA: Nu, e tot aia. Îmi creşte cîte puţin, cînd o apucă... ştii ce enervant e? EL (absent): Îhî... (Pauză)
EA: Nici n-ai observat că m-am tuns...
EL: O, ba da, am văzut cum am intrat...
EA: Nu-ţi place! Ştiam că iar n-o să-ţi placă!
EL: N-am zis asta! Chiar mă gîndeam la un compliment, să ştii! Dar ştii că nu-s bun la complimente...
EA (supărată): Lasă... Nici n-ai remarcat că mi-am schimbat coafura.
EL: Nu mai zic nimic. Oricum nu m-ai crede.
EA: A, pînă la urmă tot tu ai dreptate! EL (moale): N-am spus asta.
EA: Dar ai gîndit-o. Am observat, să ştii, că întotdeauna vrei să ai dreptate. EL: A, şi ăsta e un defect?
EA: Nu. Defectul e să crezi că ai întotdeauna dreptate.
EL: Şi adică eu... (Ezită.) Eah! Ce rost are să discutăm? Oricum vorbim ca să ne-auzim...
EA: Ce vrei să spui?

EL: Ce, vrei să spui că n-ai observat?

EA: Ce trebuia să observ, dragă?!

EL: Că nu mai

ai mai scos-o şi pe-asta?!
EL: Uită-te la mine. Te uiţi?
EA: OK, mă uit. Şi? A, iar ţi-a ieşit un coş pe faţă!
EL: Uf! Lasă-l naibii de coş! Uită-te la mine... Concentrează-te pe ideea asta: noi doi nu mai
avem ce să ne spunem.
EA (amuzată): Crezi că dacă mă uit la tine o să cred prostia asta?
EL: Eu ştiu...?
EA: Crezi că dacă mă concentrez, ce-ai spus tu o să devină
adevărat? EL: Să devină? Deja este, iubito!
EA: Tu chiar vorbeşti serios!
EL: Bineînţeles.
EA: Tu chiar crezi asta!
EL: Tu chiar nu vezi
asta!
EA: Ce să văd? Ce să văd, pentru numele lui Dumnezeu?!
EL (patetic): Faptul că adineauri, cînd ne întrebam unul pe altul cum ne-am petrecut ziua, nu am
avut ce să ne spunem.
EA: Nu-i nimic, mîine poate vom avea. Sau poimîine. N-au intrat zilele-n sac!
EL: Ce consolare! (Pauză) Auzi, spune-mi şi mie, de cînd n-am mai discutat noi despre ceva cu
adevărat important?
EA: Da’ ce vrei iubitule, conversaţii filozofice?
EL: Nu. Vreau veşti despre noi. Hai, fii sinceră: cînd ai aflat ceva nou despre mine?

i avem ce să ne spunem. EA: De unde-

EA: Dar nu vreau nouă ţi despre tine. Îmi ajungi aşa cum eşti.
EL: Pînă acum. Dar mîine? Dar poimîine? Dar pest

e un an? (Pauză) Dar peste şapte?

EA: Eu zic că te ambalezi degeaba… Din cînd în cînd o să ţi se întîmple ceva demn de interes.

EL: Dar eu nu sunt ceea ce mi se întîmplă…

EA: Sau o să-ţi mai aduci tu aminte ceva ce nu mi-ai spus. Vreo întîmplare din copilărie, cine ştie … Sau, poate, o să uiţi că ceva nu mi-ai spus, vreo minciună de exemplu… EL: Să înţeleg că nu te plictisesc? Că încă mă mai poţi descoperi?

EA: O, ce formule! Tu nu vorbeşti niciodată aşa… Hai, spune-mi, care-i şpilul? Ce-i cu tine, de fapt?

EL: Păi, tocmai ţi-am spus.

EA: Ce? Că sunt plictisită de tine?! Că ar trebui să fiu plictisită de tine? („Revelaţie“) Auzi, am impresia că tu te-ai plictisit de mine! Ai pe alta?

EL: Iar începi?

EA (uimire extremă): Păi dacă mă anunţi că sînt plictisită de tine?!

EL: Nu te anunţ că…

EA (pornită): … Dacă-mi spui că te plictisesc?!

EL: Te rog, nu mă înţelege greşit!

EA: Da’ ce să-nţeleg? Cum să înţeleg? (Sarcastică) Vrei veşti despre mine?

EL: Da, vreau!

EA: Bine! O să-ţi scriu! (Iese.)

Scena XIV

EA: Da, o vreme am tăcut amîndoi. De fapt, întîi eu, apoi el. O săptămînă întreagă am trăit un film mut. Şi,

aşa cum i-am promis, i-am scris. La început n-a vrut să îmi răspundă (doar eram unul lîngă altul, nu trebuia decît să deschidem gurile!), dar n-a rezistat mult. De la nişte bileţele oarecare a trecut la scrisori în toată legea! Primele două nu i-au ieşit, erau banale: te iubesc, te doresc, bîra-bîra… Dar a treia… A treia a fost cu totul altceva… (Plescăie.) Frazele alea sunau aşa de bine, încît am crezut că a angajat pe cineva să i le compună. De fapt, şi acum cred asta. A patra scrisoare şi a cincea m-au topit, ce mai! Erau tandre, delicate, pline de umor… În seara în care am citit-o pe-a şasea, am vorbit! Oho, ce noapte am petrecut! (Pauză) Din păcate, n-a durat mult epoca de tăvăleală nocturnă… Fiindcă de fapt lui îi place să facă amor dimineaţa, iar mie - la miezul nopţii. Ce ne-am potrivit! Zice că seara e obosit… Da, da' eu tocmai seara mă „trezesc"! Noaptea e pentru dormit, nu pentru amor, zice. (Rîde uşor.) Zice: ştii ce mă omoară pe mine la filmele de groază? Habar n-am, zic; scîrboşeniile alea gelatinoase, dinţii pe trei rînduri, sfincterele prea multe şi unde nu te-aştepţi? Ora de difuzare, îmi răspunde. (Pauză) În unele nopţi nu pot dormi. Fie mă munceşte vreun gînd, fie am migrene, mă rog, chestii de-astea… Iar uneori mă ţine trează sforăitul lui. Da, sforăie! Nu se zguduie casa, însă, oricum, nu-l mai recunosc. Nu e genul de bărbat cu păr pe piept şi cu mişcări din alea macho, cum ar fi scărpinatul nonşalant în locurile intime, de faţă cu „băieţii" sau cu nevasta. Dar de sforăit, sforăie. Nu întotdeauna, e adevărat, ci atunci cînd e foarte obosit sau cînd doarme pe spate. Îl mişc, încerc să-l fac să-şi schimbe poziţia, şi pînă la urmă scap de „concert". Da' pînă atunci somnu' îmi sare cît colo! În cazuri de-astea mă duc în cealaltă cameră sau număr oile. (Pauză) Cîteodată, în dimineţile în care mă trezesc înaintea lui, văd pe pernă o pată de salivă. I se mai întîmplă, fiindcă doarme cu gura deschisă, de parcă n-ar avea aer. Pata aia… ei bine, pata aia mi

se pare cea mai indecentă imagine a lui. L-am văzut în curu’ gol, l-am văzut scobindu-se în
nas, l-am văzut făcînd semne obscene, l-am văzut - o singură dată, e drept - vomînd... însă pata de salivă... Ne-am sărutat pătimaş şi gustul salivei lui îl cunosc foarte bine. Ne-am sărutat şi am simţit plăcere. Dar cînd i-am văzut saliva pe pernă... ceva s-a schimbat. Nu ştiu ce, nu
ştiu cum... Dar s-a schimbat... Ca şi cum aş fi descoperit, în zori, că am dormit cu un străin...

Scena XV

EL, EA

EL: Mi-e frică.

EA: Frică?! De cine? De ce?

EL: Nu

-i uşor de explicat... Îţi aduci

ci aminte ce-a zis taică-tu marţi? EA: Marţi? Habar nu am.
EL: A zis că
semănăm. EA: Şi ce-i
cu asta?
EL: Adică ţie ţi se pare normal?
EA: Ce, să observe taică-meu chestia asta? Recunosc, nu mi se pare normal. (Ironică)
Lui, de
obicei, sîngele nu-i urcă la creier!
EL: Nu, nu asta. Ţi se pare normal să semănăm?
EA: Nu ştiu. Dar cine zice că taică-meu are
dreptate? EL: Eu.
EA: Tu?! Şi cum adică, semănăm?
EL: Tu-ţi aduci aminte ce-a zis Gina?

EA: Ce-o mai fi spus şi zăpăcita aia?
EL: Că parcă am fi fraţi. Nu ţi se pare interesant?
EA: Că şi tata şi Gina

gîndesc la fel? E o surpriză, recunosc, mai ales că tata nu agreează tatuajele... Crezi că se culcă cu ea? Dumnezeule! Mama o să fie distrusă!
EL: Nu te ambala, că o să provoci un dezastru în familie! Există o explicaţie mai simplă, să ştii.
EA: Au fost răpiţi de acelaşi OZN şi s-au făcut aceleaşi experimente pe amîndoi?
EL: Nu mă asculţi... Îţi arde de glumă, însă treaba-i serioasă... Poate că au dreptate, poate că într-adevăr semănăm.
EA: Şi? Oamenii care stau împreună e normal să înceapă să semene, nu crezi?
EL: Dar nu să aibă urticarie pe acelaşi picior, în aceeaşi zonă şi-n acelaşi interval de timp!
EA: Se mai întîmplă. Dacă stăm împreună, ne îmbolnăvim împreună. Mi se pare chiar frumos... Poate că asta e iubirea adevărată...
EL: Bine, dar nu e deloc firesc! Începem să avem din ce în ce mai multe idei comune, să dăm
replici identice, să căpătăm gusturi identice...
EA: O, dar e chiar drăguţ! O să devenim cuplul perfect!
EL: Căcat! O să devenim o singură fiinţă în două exemplare! O să fie îngrozitor!
EA: Nu cred. Dimpotrivă, este visul oricărei perechi!
EL: Atunci înseamnă că toate perechile visează urît! Tu nu vezi ce ne aşteaptă? EA: Ce? Exagerezi, iubitule!
EL: Eu, eu unde o să fiu dacă vom fi nişte „siamezi“? EA: Tu o să fii eu, iar eu o să fiu tu!
EL: Exact de asta mi-e frică! O să fim confundaţi! Cine ştie, va trebui să mă scarpin tot timpul
între picioare ca să se vadă că sunt bărbat!
EA: Stai liniştit, îmi siliconez eu sînii şi nu va fi nevoie nici să te ţii de „bijuterii“, nici să rîgîi!

EL: Ce face?! De cînd ţi-a venit ideea să-ţi pui silicoane?

EA: Nu de mult.

Dar m-am gîndit că ţi-ar plăcea şi ţ

ie... EL: Nu, nici nu mă gîndesc!
EA: De ce? Doar te uiţi la balcoanele Laurei.
EL: Eu? Aiurea!
EA: Hai, recunoaşte! Am văzut cum tragi cu coada ochiului la sînii ei... EL: Dar ai ei sunt naturali!
EA: Ce contează? O să-ţi dau ce-ţi doreşti.
EL: Nu e totuna. Sînii cu silicon nu sunt la fel cu... ceilalţi. EA: Adică? Ce au?
EL:... Sunt altfel la pipăit. Simţi... aşa... Simţi că ceva nu e în regulă... EA: Da' tu de unde ştii chestia asta? Silicoanele cui le-ai pipăit?
EL: Ale nimănui. Mi-a spus unchiul Victor, în urmă cu ani, cînd am fost la pescuit împreună...
Mi-a zis să mă feresc de omul spîn, de femeia cu păr roşu şi de... nisip. EA: De nisip?! Ce legătură au silicoanele cu...?
EL: E un fel de nisip. Un nisip lichid, cică. Nisipul nici în sandale nu e bun, d'apăi...
EA: Unchiul Victor nici la bătrîneţe nu-i zdravăn, d'apăi...
EL: Te rog să nu-l jigneşti pe unchiul Victor! El m-a crescut, să ştii! EA: Se vede...
EL: Ţi-am spus să nu... (Pe ultimele replici luminile se sting treptat.)

Scena XVI

EL, EA.
În lift.

EA: De ce zîmbeşti?
EL: Mă gîndeam: ce-ar fi să se blocheze liftul?
EA: Dă-ţi pestе gură!

EL: Ce se poate întîmpla? Ap

eşi pe-un buton şi porneşte din nou. EA: Da? De unde ştii? De cîte ori te-ai blocat în lift?
EL: De... (Stă pe gînduri.) Ce chestie! Cred că nu m-am blocat niciodată! Cel puţin nu-mi amintesc... (Zgomotul uniformal liftului se întrerupe brusc.Linişte.)
EA: Na, că s-a blocat! Ai cobit!
EL (amuzat): Aiurea! O coincidenţă. Apasă şi tu pe „parter“... (Ea apasă. Nu se întîmplă nimic.)
Încearcă şi alt nivel... (Ea încearcă . Acelaşi rezultat.) Lasă-mă pe mine! (Butonează el.)
EA (ironică): Ei, da, că eu nu ştiam să apăs pe-un buton! Parcă era un buton special pentru
cazuri de-astea...
EL: Da, dragă, ştiu şi eu...! (Butonează. Se aude un declic.)
EA: Ei, da, asta mai lipsea! Acum nu mai avem nici lumină! Ce-ai făcut?!
EL: Doar nu crezi că din cauza mea...?
EA: Păi n-ai văzut? S-a făcut beznă exact cînd ai atins tu butonul! EL (ironic): Care buton?
EA: Cum vrei să ţi-l arăt? Ştii tu care!

EL (amuzat): Şi tu crezi că ăia care-au inventat liftul au pus un buton care, cînd eşti blocat, să-ţi ia şi lumina?

EA: Nu vreau să spun asta, ştii bine! Nu e cazul să mă ironizezi! Vreau să spun că poate tu, cu butonatul tău nervos, ai provocat...

EL (acelaşi joc): De cîte ori ai mai fost blocată într-un lift? EA: De... (Ezită.) De... Nu ştiu. De vreo două ori, cred...

EL: Şi-atunci nu s-a stins lumina?

EA: Nu. Nu-mi amintesc să se fi... EL: Şi-atunci n-a butonat nimeni?

EA: Bine, bine, am înţeles unde baţi... (După o pauză, cu ton schimbat, împăciuitor): Şi-acum ce facem?

EL: Aşteptăm.

EA (bate în pereţii liftului): Hei, ne aude cineva? Hei!

EL: Ne scot ei, stai liniştită...

EA (haz de necaz): Peste vreo sută de ani, pentru muzeu...

EL (intră în joc, rîzînd): Aşa că aranjează-te puţin... nu uita de ruj, de...

EA (ton rece): Ce vrei să spui?

EL: Cum ce vreau să...? Păi... să arăţi bine cînd ne vor găsi...

EA: Vrei să spui că acum nu arăt bine? Că...?

EL: De unde să ştiu eu? Eşti doar o voce! (Încearcă să schimbe tonul discuţiei, insinuant.) Dar ce voce...

EA: Hai, lasă...

EL: Glumeam şi eu, dragă...

EA: Lasă, ştiu eu că glumeai... Da’ ce voiai să spui?

EL: Doar glu mea m. Pe cuvî ntul meu .

E A : T u e ș t i ă l a c a r e - m i

reproşează că-
mi pun prea
mult ruj! Şi-
acum zici că nu-
s aranjată! EL:
Draga mea, îţi
repet: era o
glumă! Am
impresia că eşti
claustrofobă!
EA: Pe-asta de unde-
ai scos-o?
EL: Păi aşa te
manifeşti, de parc-ai
fi!
EA: Nu sunt! Din
fericire. Da’ nici nu
pot să spun că mă
simt OK. Nu-i chiar
cel mai plăcut loc
pentru o conversaţie
în întuneric...
EL (după o pauză,
cu tonul insinuant
de mai devreme):
Auzi... Îţi aduci
aminte de dorinţa
noastră mai de
demult?
EA: Care?
EL: Ştii tu, aia...
E
A

(tresare, surprinsă; ton mai cald, jucînd inocenţa): Ce faci...?
EL: Ştii tu... (Se aude foşnet de haine; respiraţii devin mai accelerează.)
EA: Nu cred că... e momentul
potrivit... EL: Dar e... locul potrivit...
EA: Auzi, dorinţa aia... la ce te refereai?
EL: Aia... ştii tu...
EA (se desprinde brusc din îmbrăţişare): Da’ spune-o odată, ce Dumnezeu!
EL: Ce faci? Abia ne-ncinsesem şi noi...
EA: Zici sau...?
EL: Sau ce? Cobori la prima? (Ea îl plesneşte peste mînă.) Au!
EA: Nu primeşti nimic pînă nu-mi spui care e dorinţa aia! Nu pot să fac amor dacă trebuie să
mă
gîndesc la... Chiar, la ce trebuie să mă gîndesc?
EL: La o partidă în natură! Asta era dorinţa noastră, ai uitat?

EA: N-am uitat, da’ de unde era să ştiu la ce te gîndeai? La cîte dorinţe avem: maşină, parchet, vacanţă în Mexi

c...
EL: Da, da’ acum, aici, în lift... Am crezut că-ţi vei aminti...
EA (ironică): Ce tîmpită sînt! Cum de nu mi-a trăznit prin cap! Sunt blocată-ntr-un lift şi primul lucru la care trebuia să mă gîndesc ar fi fost... amorul în iarbă! EL (nervos): Auzi, o mai facem sau nu?
EA: Nu.
EL: Nu?
EA: Nu. Îmi şifonez hainele! Cum o să arăt cînd ne vor scoate de-aici? EL: Ce importanţă are? (Ton „seducător“) Hai la băiatu’...!
EA: Parcă adineauri voiai să mă aranjez!
EL (joacă entuziasmul) Lasă naibii aranjatul! A trecut vremea aia! Vin vremuri nebune, în care nu contează imaginea!
EA: S-o crezi tu! Numai imaginea mai contează, dragul meu... (Se aude din nou o pleznitură.)
EL: Au! Parcă adineauri voiai şi tu...
EA:... Şi-apoi, dacă ne-aude cineva?
EL: Nu ne-aude nimeni, îţi zic eu!
EA (din nou ton panicat): E şi mai rău! Cum adică să nu ne-audă?! Noi cum Dumnezeu mai ieşim? Cînd mai ieşim?!
EL: Ei, s-o fi alertat cine trebuie, doar nu s-a întrerupt curentu’ doar aici... şi-apoi, poate au şi alţii nevoie de liftul ăsta, nu?
EA: Păi dacă au, să se grăbească! (Loveşte în pereţi, strigă.) Hei, ne aude cineva?
EL:... Şi totuşi... O partidă în lift... E ceva inedit... Cine ştie cînd se mai iveşte o ocazie ca asta! EA (cu năduf): Ţara asta se duce de rîpă! Aşa că ocaziile nu vor lipsi!

EL: Nu e sigur. Eu zic să profităm acum: ăştia se perfecţionează pe zi ce trece!
EA: Nu te baza pe asta!
EL: Nici nu-

mi doresc asta! Tot ce vreau e o partidă de sex în lift! Te rog... (Se aude zgomotul care indică faptul că liftul a pornit.)
EA: În sfîrşit!
EL (cu năduf): La naiba! Atunci cînd nu-i nevoie toate încep să funcţioneze!

Scena XVII

EL, EA

E
L
:

Î
m
i

s
p
u
i

ş
i

mie de ce eşti nervoasă? EA: Nu.
EL: Hai spune-i soţiorului tău ce se întîmplă... Hai, vino în braţele mele... EA: Lasă-mă...
EL: Da' ce-ai, dragă?! De ce mă respingi?
EA: Mai şi-ntrebi!
EL: Auzi, chestiile astea feminine mă scot din minţi! Cum vrei să ştiu de ce eşti nervoasă, dacă nu-mi spui?! Ar trebui să ghicesc? EA: Poate...
EL: Hai că mă enervezi!
EA: Foarte bine! Aşa o să treci şi tu prin ce trec eu.
EL: Da' bine, dragă, spune-mi şi mie prin ce treci! Poate că o să sufăr şi eu şi-o să fii mulţumită!
EA: Încă nu ţi-ai dat seama?

EL: De unde Dumnezeu să-mi dau seama?! Femeie, nu-ţi bate joc de mine!

EA: Într-adevăr, e aşa cum se spun

e: bărbaţii nu au intuiţie.
EL: A, să nu-ncepi cu teoria aia stupidă: femeile au intuiţie, bărbaţii sunt raţionali!
EA: Stai liniştit. Teoria mea e diferită: femeile au intuiţie, bărbaţii sunt iraţionali.
EL: Ce deşteaptă eşti tu! Ai şi teorii personale. Dar tot nu mi-ai spus de ce eşti nervoasă. EA: Chiar vrei să ştii?
EL: Nu. Întreb şi eu aşa, de amoru' artei.
EA: Uite care-i treaba ... Spune-mi, te rog, ce-am făcut noi azi-dimineaţă? EL: Dragoste.
EA: Asta s-o crezi tu!
EL: Da' ce-am făcut? EA: Sex!
EL: A, să nu-mi vii cu teoria aia cu amorul şi sexul!
EA: E cea mai valabilă teorie pe care o cunosc. EL: Căcat! O aberaţie!
EA: Nu e deloc aberantă. Amorul e una, sexul e alta. EL (batjocoritor): O coacăză!
EA: Amorul înseamnă sentiment, sexul înseamnă... doar sex.
EL (sarcastic): Mamă, ce teorie! Mult ţi-a luat s-o citeşti din revista Elle?
EA (imperturbabilă): Să faci dragoste înseamnă să dăruieşti, dacă vrei să ştii...
EL: Şi eu să-nţeleg că azi-dimineaţă nu ţi-am dăruit nimic?
EA: Exact.
EL (intrigat): Cum adică?
EA: Ia spune-mi, alaltăseară ce-am făcut? Şi să nu-mi spui: „spaghete"!

EL: Atunci... cred c-am făcut tot... dragoste.
EA (enervată): Căcat!
EL (ca şi cum s-ar fi fript): Au! (Ironic) Avansăm, avansăm?
EA (pornită): Da! Pînă o să-ţi sară în aer urechile alea clăpăuge!

EL: Aha! Deci sunt clăpăuge! Şi cînd ţi-am spus eu acum nu ştiu cîţi ani...!
EA: Nici nu mai ştii cîţi ani au trecut de-atunci, nu? Nu mai ştii de cît timp suntem împreună! Ce dovadă mai bună vrei?
EL: Dovadă? Pentru ce, dovadă?

EA: Că nu facem dragoste, ci sex!
EL (exasperat): Ce-are a face una cu alta?!
EA: Ascultă: cînd ne-am

dezbrăcat şi ne-am jucat şi noi, ştii tu, ca femeia cu bărbatul, acum o săptămînă, ce crezi c-am făcut?

EL: Sex, presupun. Şi? Unde vrei s-ajungi? Vrei să spui că nu te iubesc atunci cînd facem... sex? Cum naiba ai ajuns la concluzia că nu-ţi dăruiesc nimic? Că doar mă trec toate apele!

EA: Şi crezi că asta ajunge?

EL: Şi-am cumpărat , din cînd în cînd, flori! Ţi-am spus, din cînd în cînd, „te iubesc“!

EA: Şi crezi că ajunge?

EL: Nu. Mai e nevoie şi de... da’ să nu mă-njuri, bine? Mai e nevoie şi de... sex.

EA: O coacăză!

EL: Ştii, vorbim de-un ceas, dar tot nu mi-ai spus de ce eşti nervoasă. Sau mi-ai spus? EA: Pentru că faci sex, nu dragoste! De-aia! Pentru că nu-mi dăruieşti... nimic.

EL: Nimic?!

EA (sec): Nimic.

EL: Nimic-nimic?!

EA (sec): Ab-so-lut ni-mic.

EL: Adică...?

EA:... nimic. (Pauză)

EL: Şi-n toţi anii ăştia, vrei să spui că...?

EA: A, nu! La început îmi mai dădeai... Nu foarte des, dar... reuşeai. În ultima vreme, însă... EL:... nimic...

EA: Exact. Şi asta mă umple de drăcuşori! Înţelegi acum, animal fără preludiu? Înţelegi? EL: Şi crezi că numai eu sunt de vină pentru chestia asta?

EA: Da’ cine? Vecinul de la 16?!
EL: Tu.
EA: Poftim?!
EL: Da, tu! De ce nu mi-ai spus nimic?
EA:
Ca

să nu te complexe z. Şi-apoi, am crezut că o să-ţi treacă… Dar m-am înşelat.

EL: Oricum, tu eşti de vină!

EA: Eu?!

EL: Da, tu. Dacă ţi-ai fi dat silinţa să mimezi, măcar uneori, juisarea, atunci ar fi fost altceva… EA: Adică tot eu sunt de vină, pentru că nu m-am prefăcut?!

EL: Da, da. Era altceva dacă mi-ai fi dat iluzia că sunt bun la pat. Dar aşa, cum să mai dai randament, cînd vezi că partenera ţi-e tot îmbufnată, că e ca lemnu'…?

EA: Nu ţi-e ruşine să dai vina pe mine pentru nepriceperea ta? Ce logică-i asta?! EL: Exact logica cu care îmi reproşezi tu că te-ngraşi din cauza mea!

EA: Bineînţeles că aşa este! Cînd înfuleci, îmi faci poftă de mîncare, iar eu sunt obligată să mănînc, şi aşa ajung să mă îngraş! Şi după aia mă tachinezi! EL: Dar nu o fac cu răutate!

EA: Ştii ceva? Eu m-am săturat de minciunile tale! EL: Iar eu, de mofturile tale!

EA: Care mofturi?

EL: Care mofturi?! Păi că nu vrei să faci dragoste… EA:… adică sex!

EL:… fiindcă ţi-e frig, fin'că te-a apucat un cîrcel, fin'că te-ai muşcat de limbă…

EA: Dar chiar mă muşcasem! EL:… fin'că ai migrene…

EA: Chiar aveam! Şi mi le provoca maică-ta, dacă vrei să ştii!
EL: Da? Iar eu la maică-ta aveam cra mpe!
EA:

Pîn-aici! Nu-ţi permit so-o jignească

pe mama! EL: Ba pînă unde vreau eu!
EA: Da, tu şi coşurile tale de puber!
EL: Pe care mi le storci tu de parcă aş fi din cauciuc, nu din carne şi oase! EA: Păi asta şi eşti: bărbatul gonflabil!
EL: Şi tu ce eşti? Perechea gonflabilă a bărbatului gonflabil! Doar că vorbeşti mai mult, pentru că
vorbeşti mai repede!
EA: Mai bine să vorbesc eu, decît să te las pe tine să-ţi spui neroziile! Infectezi logosfera! EL (uimire fără margini): Ce infectez?!
EA: Incultule!
EL: Snoabo!
EA:
Obsedatule!
EL: Frigido!
EA: Puberule!
EL: Graso!
EA:
Dessiretatule!
EL: Împiedicato!
EA: Uăh!
EL: Ieah! (Ies amîndoi val-vîrtej,în direcţii diferite.)

Cortina sau...

Epilog

EA: Uăh!

EL: Ieah!

(Replicile următoare, pînă la „chiţ-chiţ-chiţ“, vor fi aruncate tot ironic sau cu furie. Ele rezumă, într-un fel,

scenele piesei. La un moment dat el se poate bloca pe o singură injurie, în vreme ce ea ar continua să găsească noi moduri de a-l apostrofa.)

EA: Ratatule!

EL: Încrezut o! EA: Fricosule!
EL: Complexato!
EA: Urîtule!
EL: Ochelaristo!
EA: Blocatule!
EL: Normalo!
EA: Anormalule!
EL: Serioaso!
EA: Blegule!
EL: Nervoaso!
EA: Lăudărosule!
EL: Superstiţioaso!
EA: Raţionalule!
EL: Preţioaso!
EA: Elementarule!

EL: Moft uroaso!

EA: Ursuzule!

EL: Disperato!

EA

: Perversule!
EL:
Ăăă...
EA:
Hăă...?
EL:
Ăăă...
EA:
Nesimţitule!
EL:
Sensibiloaso!
EA: Ăăă... Încurcă-
lume!
EL:
Visătoareo!
EA:
Matinalule! EL:
Noctambulo!
EA: Ofticatule!
EL: Posesivo!
EA: Sadicule!
EL:
Masochisto!
EA: Gonetă!
EL: Întîrziato!
EA: Gîdilici!
EL:
Furnicuţe!
EA: Sforăilă!
EL:
Tropăilă!
EA: Zeamă acră!

EL: Siropi! EA: Măgari! EL: Pisicuță!

EA: Ursuleţ! EL: Focă! EA: Mor-mor-mo

r! EL: Chiţ-chiţ-
chiţ!
(El mîrîie, ea miaună. Se aruncă unul asupra altuia, de parcă ar vrea să se distrugă, dar cînd se ating furia şi-o transformă în pasiune. Se îmbrăţişează, muşcăturile şi zgîrieturile se transformă în săruturi. Prin urmare, replicile următoare intră pe făgaşul dorinţei. La un moment dat, spre sfîrşit, se vor repetă cîteva dintre apelativele iniţiale, dar spuse pe un ton diferit. Vocile se vor estompa treptatîn „focul“ pasiunii.)

EA: (tandru)

Pămpălăule!

EL: (pasional)

Mironisiţo!

EA:

Vulgarule!

EL:

Ipocrito!

EA: Pepenaş!

EL:

Piersicuţă!

EA: Aluat

gustos…

EL: Cărniţă

fragedă… EA:

Bouleanule…

EL:

Căpriţo…

EA: Puiul

meu…

EL: Gogoşica

mea…

EA: Ameţitule…

EL: Zăpăcito…

EA: Mă, uitucule…

EL: Tu,

nepreţuito...
EA:
Linguşitorule..
.! EL:
Nărăvaşo...!
EA: Pupăciosule...
EL: Fîşneaţo...
EA: (chicoteşte)
Perversule... EL:
(freamătă) Posesivo...
EA:
Obsedatule
... EL:
Normalo...
EA: Bleguţule...
EL:
Ratato...
EA:
Sadicule
...
EL: Masochisto...
EA: Mor...
mor... EL:
Chiţ...
chiţ...

Cortina sau...

Addenda crudă

EL,
EA
Plicti
siţi
de
moa
rte.
Tens
iune
surd
ă,
moc
nită,
de
cvas
i-
ister
ie
abia
reţin
ută.
Prin
urm
are,

în prima parte a scenei între replici se instaurează pauze mai lungi sau mai scurte.

EA: Ai zis ceva?

EL: Nu.

.
EA: Mi s-a părut că…
EL: Nu. (Pauză) Dar tu? EA: Eu, ce?
EL: La un moment dat parcă… EA: Nu, nimic.
EL: Înseamnă că mi s-a părut… EA: Cu siguranţă…
EL (neatent): Ce?
EA: Am zis: „Cu siguranţă“.
EL: Cu siguranţă ce? EA: Că ţi s-a părut.
EL: Aha… (Pauză) Că mi s-a părut ce?
EA: Că… Auzi, vrei cu tot dinadinsul să mă enervezi?
EL: De ce nu-ţi termini propoziţia? De fapt, abia ai început-o…
EA: Propoziţia?

EL: „Că... “

EA: Că... Nici nu mai știu ce voiam

să spun! Care era întrebarea? EL (Pauză): Nu mai ştiu…
EA: Vezi?
EL: Ce?
EA: Ce se întîmplă. EL: Ce se întîmplă?
EA: Mă enervezi!
EL: Eu te enervez?!
EA: Da’ cine? Mai vezi pe cineva pe-aici?
EL: Nu ştiu, zău, cine-i mai enervant! (Se privesc „urît“, îndelung, apoi îşi fac de lucru prin cameră.)
EA: Vrei nişte struguri?
EL: Nu ştiu.
EA: Nu ştii?!
EL: Da, nu ştiu. Ce, tu ştii întotdeauna ce vrei? Aşa, la fix?
EA: Bineînţeles.
EL: Da? Şi acum, de pildă, ce vrei? EA: Struguri.
EL: Nu cred că mai sunt… EA: I-ai mîncat pe toţi?
EL: Nici nu erau aşa de mulţi. Vreo trei ciorchini.
EA: Parcă nu-ţi plăceau strugurii. EL: Nu-mi plăceau stafidele.

EA: Chiar, că veni vorba, ce-i cu stafidele? În fond, sunt tot struguri.
EL: Struguri strivi ţi.
EA: Şi c

u ciorba de salată? c i o r b a d e s a l a t ă c e a i ? E L : C e - i c

u ciorba de salată?
EA: N-o mănînci!
EL (ironic): Extraordinar! Tu de ce nu mănînci ciorbă de burtă?
EA: E greţoasă.
EL: Aşa e şi ciorba de
salată. EA: Nu-i adevărat.
EL: Pentru mine, este!
EA: Şi
cravatele? EL:
Cravatele?!
EA: Da, cravatele. De ce nu porţi niciodată cravată?
EL: Nu-mi plac. Pur şi simplu. Tu de ce nu porţi tocuri?
EA (răbufnind): Cu tine nu se poate discuta! (O vreme tac. Îşi fac de lucru prin cameră. La un moment dat se întind amîndoi spre acelaşi obiect, atingîndu-şi degetele.)
EA: Ia-l tu.
EL: Nu. Ia-l tu.
EA: Nu, tu. (El vrea să ia obiectul. În acelaşi timp trage şi ea.) Nu, eu!
EL: Ce faci?
EA: M-am răzgîndit.
EL: Ai zis că ştii ce vrei.
EA: Acum ştiu.
EL: Adineauri nu ştiai.

EA: Acum știu.

EL: Prea târziu: acum îl iau eu

. E A : Dar îl vreau eu. EL: Mi-l lăsaseşi mie. EA: Am greşit. EL: Greşeli

e se plătesc. EA: O, ce clişeu!
EL: O, ce contraargument!
EA (trage de obiect): Dă-i drumul! EL (trage de obiect): Dă-l încoace!

Smuceşte fiecare, lăsîndu-se pe spate. El încearcă s-o muşte de mîini, ea îşi înfige unghiile în încheietura lui. El dă drumul obiectuluişi, pierzîndu-şi echilibrul, cad amîndoi pe spate.

EL:
Ouch!
EA: Ha!
EL: Zgîrii, pisică
perfidă? EA: Muşti, cîine
turbat?
EL: Ai cărniţa prea dulce ca să pot rezista! EA: Iar tu pielea prea mătăsoasă...!

El se repede, în patru labe, la picioarele ei, trăgînd-o de glezne. Ea cade. Se tăvălesc. La un moment dat...

EA: Stai, stai!

EL: Ce-i?

EA: Pauză!

EL: Ce naiba mai e?!

EA:

Stai o clipă! EL: Ce-i?!

EA: Vreau să ştiu ce facem noi aici.
EL: Cum adică?
EA: Adică, ce facem noi aici?
EL: Nu ştiu ce faci tu, da’ eu voiam să-ţi scot ochii!
EA: Eşti sigur?
EL: Ce-ntrebare e asta, pentru numele lui Dumnezeu?!
EA: Păi… eşti sigur? Mie mi s-a părut că… nu ştiu… la un moment dat…
EL: Mă mai fierbi mult? Mamă, ce stil ai! EA: Mi s-a părut că…
EL: Da?
EA: Că… m-ai sărutat…
EL: Poftim?!
EA: Atingerea aia… cu buzele… N-a fost un sărut?
EL: Bineînţeles că nu! Voiam să te muşc! EA (repede): Mi-am dat seama, să ştii!
EL (ironic): De-aia m-ai întrebat?
EA: Mă rog, recunosc, am fost derutată… un pic. (Repede) La un moment dat. Da’ după aia m-am dumirit.

EL: Şi de-aia ne-am oprit?

EA: Păi voiam să fiu sigură...

EL: Tu ai o problem

emă cu siguranţa... EA: lar tu, cu nes

iguranţa!
EL: Nu pricep.
EA: Eşti atît de nesigur, că-mi transmiţi şi mie nesiguranţa ta. EL: Nu-s chiar aşa de nesigur.
EA: Ba da. Îţi spun sigur. EL: Fugi de-aici!
EA: Întrebi mereu. Şi mă laşi tot timpul pe mine să aleg.
EL: Ce?!
EA: Mereu îmi spui: alege tu! EL: Vreau să fiu politicos.
EA: Poate. Da’ se-ntîmplă prea des.
EL: Ştiam că politeţea nu ar trebui să ia pauze. EA: Nu alegi niciodată.
EL: Niciodată?!
EA: Mă rog, aproape niciodată. EL: Haida, de!
EA: Ca de obicei, nu recunoşti! Nu recunoşti nimic! EL: Mă enervezi!
EA: Mă scoţi din minţi!

Se reped din nou unul la celălalt, se tăvălesc etc.

EL: Stai puţin!

EA: Ce e?

EL: Ce mama mă-sii face mai

c
i
?
!

E
A
:

C
e

f
a
c
i
,

m
ă

i
m
i
ţ
i
?
EL: Nu, serios: ce
facem?
E
A
:

Î
ţ
i

smulg părul din cap, asta facem! EL:
Asta faci tu! Că eu…
EA: Păi tu… nu ştiu ce faci…
EL: Nu, pe bune, ce facem noi aici? Ne batem sau ne
tăvălim? EA: Ne batem.
EL: Nu-s sigur.
EA: A, deci eşti nesigur!
EL: Nu schimba vorba! Ceva nu e-n regulă. Adineauri ţi-am simţit mîna pe
fund.
EA: Nu-i exclus. Unghiile mele vor carne pufoasă, nu
oase! EL: Era altceva… Era o mîngîiere.
EA: Ţi s-a părut.
EL: Nu, sunt sigur.
EA (ironică): Deodată ai devenit sigur!
EL: Termină odată cu chestia asta! M-ai mîngîiat pe bucă!
EA: În visele
tale! EL: De ce
minţi?
EA: Nu mint! Pot să ţi-o dovedesc.
EL:
Da?
EA:
Da!

Se aruncă unul asupra celuilalt. După o vreme, extenuaţi, se despart, întinzîndu-se pe jos. Furia şi-o vor revărsa verbal.

EL: Nu-i nimic, te pot omo

rîşi de la distanţă. EA: Da? Cum?

Că eşti un nevolnic!
EL: Şi tu un caşalot! Un caşalot eşuat pe ţărm!
EA: Nu schimba vorba! Zi, neputinciosule, cum o să mă omori?
EL: Tu, mimoză sensibilă, poţi fi ucisă uşor… EA: Hotărăşte-te! Sunt caşalot sau mimoză?
EL:… Uite, voi sta aici, comod (Se aşază cît mai confortabil, pe jos.) Şi te voi strivi… Lent… Cît se poate de lent… îţi voi tăia respiraţia… îţi voi lua aerul… îţi voi…
EA: Eşti bolnav!
EL: Eu sunt bolnav? Uită-te la cearcănele tale!
EA: Măgarule! Crezi că eu vreau să am cearcăne? EL: Te-ai îngrăşat! Uite, zaci acolo ca o balenă… EA (dă în plîns): Eşti un… eşti un…
EL:… O balenă eşuată…
EA: Da’ tu? Nici să te ridici de-acolo nu poţi! EL: Ai făcut riduri!
EA (lacrimi în ochi): Alături de tine le-am făcut, nenorocitule!
EL (crud): Ochii ăia frumoşi sunt înconjuraţi de cearcăne şi riduri…
EA: Gata, am înţeles!
EL: Nu, abia am început! Uite, sînii… EA: Sînii?!

EL: Sînii ţi s-au lăsat.

EA (înlăcrimată): Încetează!

EL: O, superbii tăi sîni de-acum zeceani...! Ce pate

tici sunt acum!

EA: Tu i-ai frământat,

tu i-ai chinuit...!

EL: A, deci i-am chinuit? N-ai simţit niciodată plăcere? Atunci de ce n-ai plecat, dragă? EA: De ce n-am plecat?! De ce n-am plecat?! Nu ţi-e ruşine?!

EL: Şi fundu' ăla care-

ţi tot creşte...

EA: Ţine-ţi gura!

EL (crud-ironic): Şi

sensibilitatea de

prinţesă! Prinţesa-

bob-de-mazăre!

EA: Jur că te omor!

EL: Şi gleznele tale groase!

E
A
:

D
o
a
m
n
e
,

n
u

te mai recunosc! EL: Şi
toaletele tale bătrînicioase!
EA: Ce?!

EL: Şi petele de pe piele! Şi deluşorul ăla numit burtă!

EA (plînsul se transformă în furie): Tu vorbeşti? Tu?! Cu burta ta de bere?!

EL:... şi modul tău ridicol de-a dansa...

EA:... De a dansa cu buturuga numită „soţ"!

EL: Nu mi-a plăcut niciodată să dansez! Pentru tine am făcut-o!

EA (ironică): O, ce sacrificiu! Cum să dansezi tu? Doar eşti un moş de o sută de ani!

EL: Ce să-ţi zic...

EA: Zici de mine, da' la corpul tău nu te uiţi? La dinţii tăi galbeni şi cariaţi?

EL: Haida, de!

EA:... La pieptul tău plat şi la nasul tău strîmb?

EL: Parcă pîn-acum era drept!

EA: ...

La nervii tăi de băi

dragă?!
EA:... La neglijenţa ta de puturos fără pereche!
EL: Hai, că mai fac şi eu cîte ceva!
EA: Ce, nu te recunoşti? Ăsta eşti tu,
dragule! EL: Asta-i imaginaţia ta!
EA: Oare? Şi mătreaţa ta e tot imaginaţia mea?! Şi chelia ta din ce în ce mai întinsă e tot imaginaţia mea?
EL: Să nu exagerăm! Nu e chiar aşa de întinsă...
EA: Şi privirile tale aruncate pe furiş femeilor de pe
stradă? EL (fără energie): Doar cîteodată...
EA (nu mai poate fi oprită):... Şi sforăitul tău înfiorător, care scoală şi morţii! Şi beţele tale
numite picioare! Şi ceara din urechile tale! Şi logoreea ta de îngîmfat! Şi mersul tău cocoşat! Şi
reumatismul tău de bătrîn! Şi reacţiile tale copilăreşti! Şi zgîrcenia ta! Şi firele tale de păr din nas! Şi frica ta de înălţime! Şi coşurile tale cu puroi! Şi respiraţia ta respingătoare cînd nu te speli
pe dinţi! Şi faţa ta urîtă cînd te răsteşti la mine! Şi rîsul tău idiot! Şi... Şi... Şi...

Furia ei se transformă în plîns. El tace, pare să nu mai respire. La un moment dat plînsul ei încetează. Ea tace, pare să nu mai respire.

Sfîrşit?

Alina
Nelega

Kamikaze*

* Premiera textului a avut loc în octombrie 2005, la Clubul Avi Cola din Târgu Mureş, fiind o producţie a Teatrului Ariel/ Underground.Cu: Elena Purea (Kami), Bogdan Farcaş (Cristi). Regia: Alina Nelega.

Personaje:

KAMI
CRISTI

Cameră nupţială. CRISTI - îmbrăcat în mire, aşezat pe pat. KAMI - mireasă - ceva mai departe de el, în picioare.

CRISTI: Bine. OK. Bine. Dar, de fapt, fii sinceră cu tine, ce mai contează? Bine. Bine! O fac, o

fac,
o fac - dracu’ să mă ia. Gata, am terminat. O fac. De ce pula mea ai nevoie de asta?... La ce-ţi
t
r
e
b
u
i
e
?

Acum suntem doar noi doi şi restul e sub pămînt. Şi eu sunt tot ce ţi-a mai rămas. Şi sunt al tău. Şi sunt aici. Poţi să-mi faci orice, sunt gata. Hai, că sunt curios. Ai imaginaţie sau numai el avea? Care era contribuţia ta? Arată-mi, fă-mi şi mie ce-i făceai lui... Orice... orice... orice...

Nu - că nu-ţi ajunge, ţie nimic nu-ţi ajunge, tu vrei să afli tot, clipă cu clipă, moment cu moment...! Cu ce drept îmi ceri asta? Ce-ar spune să te vadă acum? Crezi că numai tu l-ai iubit? Eu l-am cunoscut primul. Şi era tot o bestie plină de adrenalină şi fără tine. Nu ţi-a zis, aşa-i? Pe asta nu ţi-a povestit-o, nu?

Bine. Bine. Eram de gardă, OK? Ştii ce vede un chirurg de gardă, nu? Măcar la serialele alea tîmpite te mai uiţi - oase, sînge, carne zdrobită. Mă mir, totuşi, că nu ţi-a povestit despre asta. Cine l-a salvat pe el. Sau ce mai era din el. Pentru că nu mai era mare lucru. Marele Duke, uriaşul pe motocicletă, arăta ca un limax. Se scurgea pe targă, printre membre desprinse, organe, aşchii de ebonită şi propriii lui dinţi. Aha, habar n-aveai că purta proteză dentară - nici chiar tu nu ştii tot despre el. Trebuia să-i ghiceşti sexul - cînd ne-am uitat prima oară la el nu ne-am dat seama cîţi erau - aşa era de plin de sînge, de mîl, puţea a benzină şi laba aia carbonizată în cizmă se desprindea în fîşii. Cînd l-au adus, o asistentă s-a făcut verde şi mi-a vomat toată sala de gipsare. Nimeni nu prea avea chef să se apuce de el, un hamburger din

carne de om - credeam că e mort deja, şi fără mine ar fi fost. Asta ţi-a spus? Că îmi datora viaţa?

Am lucrat peste treizeci de ore la el: eu, un neurochirurg şi un alt coleg, care făcea plastie. Eram frînţi

- dormeam cu schimbul. I-am făcut grefe de piele, chiar un mic transplant. I-am cusut urechi, degete, i-am pus la loc oase rupte. Norocul lui că avea inima bună. Practic l-am făcut
din nou, din cap pînă-n picioare - pînă şi penisul i l-am suturat. Frumos, cu răbdare. Ai văzut vreo cicatrice? A fost cea mai lungă operaţie din istoria spitalului, au venit şi ăia de la Euronews. Au făcut un reportaj, despre mine. Noul doctor Frankenstein, aşa mi-au zis. Beton, nu? Nici mă-sa n-a lucrat atîta cînd l-a adus pe lume. Şi ăsta a fost începutul unei frumoase prietenii.

De ce-mi faci asta? De ce? DE CE? Ce pula mea mai vrei? Te excită - asta e? Îţi place să mă chinui... eşti sadică, eşti...! Ştiu că eşti - după cum călăreşti scula aia, a lui. Ca şi cînd ar fi el, de parcă ar fi viu şi tu deasupra lui - da' e numai chopper-ul lui - el e mort, să nu uiţi asta, e mort. L-ai văzut, l-am văzut amîndoi - motocicleta aia împuţită nu e el, el e jos, sub pămînt, plin de viermi şi pute, nici măcar nu e un cadavru, e o mînă de oase lichefiate, cărniţă cu viermi - acum nu mai poate! N-o mai încalecă, nu v-o mai trageţi cu 250 la oră, nu mai ai decît maşina aia, vibratorul ăla nichelat pe care-l plimbi tu. Crezi că nu văd cum deschizi garajul şi-l mîngîi, îl ştergi, îl umezeşti. E mort - să-ţi intre bine în cap. Eu sunt tot ce ţi-a mai rămas.

Nu tac - ai vrut să auzi tot, ascultă atunci! Vrei să ştii ce-am găsit la el? Poate faptul că era atît de diferit de mine. Eu n-am nici un fel de dependenţă - nu beau, nu fumez - nici măcar iarbă. Nu sunt workaholic. Nu sunt pervers, nici măcar nu sunt dependent de computer... sunt un om echilibrat, nu scormonesc prin gunoaie ca să mă satisfac. Părinţii mei au fost întotdeauna mîndri de mine. Am fost premiant dintr-a-ntîia pînă-ntr-a douăşpea, şef de promoţie la facultate.

M-au iubit profesorii. M-au iubit iubitele, m-au iubit părinţii iubitelor. Sunt un chirurg talentat. Mi-au ieşit toate. Mai devreme sau mai tîrziu.

Pe cînd el... nu era dependenţă pe care să n-o fi încercat. De la dezalcoolizare la dezintoxicare, cunoştea toat

e tipurile de sevraj. Pînă la ultima dependenţă - de el însuşi. Adrenalina. Să fii dependent de propriile tale secreţii - ca şi cînd te-ai devora pe tine. Nimic nu-i mai ajungea. Era dependent de exces. Dar

ştii asta, nu?

La început a fost curiozitatea. Mi-am spus: ăsta e un caz, unul la zece milioane de medici are ocazia să-ntîlnească aşa ceva. Să fii practic făcut din nou, din cap pînă-n picioare. L-am studiat

- în timp ce dormea, pe urmă cînd vorbeam, la contravizită, în cabinetul meu, în nopţile cînd

eram de gardă şi nu puteam dormi şi nici el nu dormea. Stătea întins pe spate, cu ochii ăia ai lui

larg deschişi şi cu părul risipit pe pernă, abandonat, ca o curvă ponosită. Şi-atunci îl chemam la mine. Mi-l aduceau în cărucior. Stăteam de vorbă şi infirmierele îi făceau ceaiuri calmante şi uneori el urla şi plîngea. Aşa am descoperit frumuseţe pe faţa lui nebărbierită şi chinuită, în braţele lui tatuate, pe torsul lui plin de cicatrice. Am găsit inocenţă în piciorul ăla amputat, graţie în şchiopătatul lui, în gîfîitul lui am găsit demnitate, şi eleganţă în rîsul lui ştirb. Dacă eram femeie... de fapt toate asistentele erau leşinate după el şi prima pe care a futut-o a fost exact aia care şi-a vărsat maţele cînd l-a văzut. Dragoste la prima vedere. Nici măcar nu eram invidios - mi se părea firesc să le aibă pe toate, cred că ar fi putut să mi-o tragă şi mie, dac-ar fi vrut - şi aş fi considerat asta un experiment medical. Totul în numele naturii umane. Aşa eram de orb. Parcă-mi luase cineva minţile. Pînă te-am întîlnit pe tine. Tu m-ai trezit.

După ce s-a simţit mai bine, cît a fost în spital şi-a bătut joc de noi. Îşi dădea întîlniri cu toate boarfele, gaşca venea sub ferestre şi defila cu torţe, el ţinea discursuri şi... nu ne-am dat seama că, de fapt, cel care experimenta era el. Îşi încerca puterea pe noi - trăia din compasiunea

noastră. În rezerva lui era plin de cadouri de la admiratori şi, mai ales, de la admiratoare. S-a
scris despre el în toate ziarele. După reportajul ăla de la Euronews au venit şi alte televiziuni - şi nu eu, el a devenit vedeta. Au apărut şi ofertele - înainte de a ieşi din spital avea deja două contracte - cu Kawasaki şi cu Ducati. Vechiul lui chopper era praf, aşa că, după ce-a ieşit din spital a început să lucreze la Hell's Baby.

Nu, că asta urăsc eu la femei. Trebuie neapărat să stricaţi tot - cînd vă intră ceva-n cap...! Am
ales, nu? Şi tu ai ales - eşti cu mine. Suntem aici, numai noi doi.
Hai...

Christoase, ce să mă fac cu tine? Ce mai vrei să ştii? Ai fost acolo, ai văzut tot, ai fost cu noi tot timpul. De la început şi pînă la sfîrşit. Bine. AM SPUS: BINE!

Toată lumea îl credea un erou. Avea propria lui gaşcă de fani, cu care colinda drumurile. Eu mergeam doar în week-end şi numai dacă găseam pe cineva sa-mi facă gărzile. Am început să mă îmbrac în piele, mi-am făcut un tatuaj pe deltoid - mi-am lăsat părul să crească...Mă uitam în oglindă şi mi se părea că semăn cu el şi asta mă uimea. Am început să-mi neglijez pacienţii, îi priveam ca pe nişte victime. Am fost de cîteva ori aproape de malpraxis. N-aveam în cap decît zilele cînd puteam fi împreună, încălecam pe motoare şi plecam... Întîi eram douăzeci-treizeci, pe urmă tot mai puţini, din ce în ce mai puţini, pînă rămîneam doar noi doi. Eu şi el. Atunci făceam linie pe aeroporturi, pe drumuri naţionale, pe autostrăzi. De cîteva ori era să mă zdrobesc de balustradă. Dar am învăţat aproape tot despre vînt - şi despre moarte.

Cum e să mergi cu vîntul: îl stîrneşti, întîi ca o adiere, pe urmă devine un curent uşor, pe urmă
te duce el, mai repede, şi mai repede - cu urechile înfundate, cu ochii aburiţi - tremuri şi pielea
ţi se răceşte şi palmele îţi alunecă pe ghidon - lucrurile intră unele-n altele, tu în ele, pînă cînd nu mai ştii cine conduce chopper-ul: tu, vîntul sau poate e altcineva, cineva foarte mare, foarte puternic, atotputernic - şi te laşi în voia lui, ai putea să te ridici de la pămînt, să te poarte pe

aripile lui, e cine va în care poţi să ai deplină încredere, e deasupra şi dedesubt, peste tot, în tine

este cu o dragoste completă, dar nici

măcar asta nu mai contează, devii un element al naturii şi te laşi condus, nu poţi să pierzi, îţi dispare frica, şi cînd îţi

spui
e, asta e
începi
devii
insensibil...
în tine,
deasupra,
stăpîn,
ar aclama
stadioane, eşti
primul, eşti...HOA!
HOA!

Da, aşa
am fost
fiu primul. Asta
i-a
singurul cu care
putea intra
compet
eu îl
mult, cu
ura
credeai
spun asta
- nu?
dacă
am iubit înaintea ta.
Am gustat
moarte înaintea

Asta-i dragostea, spunea, ăsta-i gustul divin: vînt şi moarte. De cîte ori l-am auzit spunînd-o - şi tu l-ai auzit, nu? Ţi-o spunea şi ţie, aşa-i? Ce prostuţă eşti...

Chiar dacă nu-ţi place să auzi asta, să ştii că totul s-a întîmplat din cauza ta. Dacă nu te-am fi întîlnit, el ar mai fi fost în viaţă. Te-ai gîndit la asta? Aşa

cum stai şi te uiţi la mine, te-ai gîndit? Aşa stăteai şi atunci, pe marginea drumului. Uluită, în

i

l

ă

.

Amîndoi am oprit în acelaşi timp. Dar tu - tu ai urcat pe Hell’s Baby, şi aşa - atunci - ai intrat în viaţa noastră, aşa - cu autostopul. Într-o zi frumoasă de octombrie, cînd frunzele galbene şi roşii din copacii de pe marginea drumului pluteau şi se învîrteau în jurul vostru, în vîntul pe care-l stîrneaţi voi. Şi în părul lui s-au prins frunze şi la fel în părul tău, de parcă eraţi fraţi, într-un incest de toamnă. Iar eu am fost nevoit să trăiesc cu asta. Să fiu martorul vostru, să văd tot ce-ţi făcea, cum te avea la cel mai mic semn, cum te umilea, te chinuia şi mai ales cum ţie nu-ţi păsa de nimic: nici de curvele lui, nici de pensiile alimentare, nici de cele două procese pentru viol... de nimic. Cum îţi băteai joc de viaţa ta. Ar trebui să te bucuri că s-a-ntîmplat.

Uite ce e, îţi spun tot. Dar îţi cer şi eu ceva: să vinzi superbul, minunatul lui chopper de expoziţie, glorioasa lui sculă, s-o vinzi pe Hell’s Baby. Ah! Ahahahah! Pentru că am dreptul să-ţi cer şi eu ceva, nu? Ceva care să te doară puţin, nu? Morţii cu morţii - mi-ai promis. Morţii cu morţii - morţii cu morţii - asta urlaţi amîndoi cînd urcaţi pe ea, pe Hell’s Baby - morţii cu morţii

- şi o luaţi din loc - şi pînă v-ajungeam eu v-o trăgeaţi de vreo cin’şpe ori, şi ce nevinovaţi mă

aşteptaţi pe marginea drumului... cum îţi luceau ochii, cred că-ţi plăcea să mă vezi cum

ajungeam acolo, plin de praf şi mut de furie... Cum urcai în spatele meu, suavă, candidă - după ce te-ai tăvălit cu el, ca o căţea în călduri - şi mirosul tău, aspru, de iapă - în spatele meu - iar eu - întotdeauna al doilea... ca un bou, ca un idiot. Mă luai uşor de talie şi îmi şopteai: ia-o-ncetişor, după care el venea chiuind din spate, cu părul fluturînd şi încetinea şi simţeam cum genunchii tăi mă înţeapă în timp ce tu te ridicai pe motor şi treceai cu un picior pe chopper-ul lui şi eu trebuia să privesc înainte şi să am grijă cum merg: nici prea repede, nici

prea încet - ca el, exact ca el, în acelaşi ritm cu el, ca să poţi tu trece dincolo. Stăteai dreaptă, cu un picior sprijinit pe spatele meu, cu celălalt căutîndu-l pe el, da' călărindu-ne pe amîndoi...

Şi mă uitam în spate, în oglindă şi vedeam cum îţi scoteai tricoul, îl fluturai deasupra capului în
vînt, iar vîntul îţi turtea sînii şi pîntecul şi-ţi împingea umerii în spate. De-abia îţi mai puteai
ţine capul sub casca grea, cu faţa complet acoperită de vizorul fumuriu. Tu - cu genunchiul tău
ascuţit şi coapsa ta fierbinte în dosul urechii mele. Mă uitam în faţă şi vedeam uluire şi vedeam frică şi vedeam moartea cum se oglindeşte pe feţele celor care veneau spre noi şi auzeam rîsul de sub casca ta, rîsul pe care nimeni nu-l mai auzea, nici măcar el. Prima oară am crezut că mi s-a stricat motorul, pe urmă mi-am dat seama că era altceva. Venea de undeva de sub piele, din jurul tău, ca un gîngurit de turturică - rîsul tău secret, rîsul nostru... chiar înainte de pirueta finală, cînd îţi aruncai toate hainele în vînt şi te aplecai în faţă, te lăsai de tot, cu toată greutatea pe vîntul pe care-l stîrneam noi. Asta ţinea uneori destul de mult şi nu era uşor să accelerezi în acelaşi ritm cu el, ca-ntr-un dans al morţii, în care momeala, victima, prima balerină erai tu. Uneori dura şi zece-cincisprezece minute pînă cînd tîmpiţii ăia care te vedeau goală se răsturnau sau puneau o frînă bruscă sau pierdeau pur şi simplu controlul volanului sau făceau stop cardiac. Atunci venea strigătul, pe zgomotul de tablă buşită, pe bubuitul exploziei, pe urletul motoarelor noastre...

Gata. Asta e tot. Îmi ajunge. Nu mai pot. Spune măcar că o să-
ncerci...

Ce vrei, femeie? Vrei să auzi tot? Nu eşti sănătoasă dacă nu-ţi strigă cineva adevărul în faţă? Da, eu am făcut-o, da, eu i-am tras-o, da! Pentru că n-am mai putut suporta. Te miră asta? Devenisem mai bun ca el. Nici unul n-a mai putut suporta. Nici eu, nici el.

Te-a pierdut ca pe o sticlă de whisky sau ca pe o maşină veche, a pariat pe tine şi te-a pierdut.

Şi erai singurul lucru pe care-l voiam, pentru tine aş fi renunţat la orice: la meserie, la

demnitate, la viaţă. Dar tu mă priveai ca pe un oare care, nici măcar nu mă plăceai puţin... n-aveai ochi decît

pentru el. Eu eram bolnav după tine, iar tu... Eram nebun, sunt nebun - şi acum sunt nebun, nu vezi?

Atunci i-am încălecat chopper-ul pentru prima oară. De fiecare dată îl băteam în acelaşi loc - ştiam că şi acum o să-mi iasă. El susţinea că motorul meu e mai stabil la curbe. Şi să facem schimb, zice - bine, zic, da' dacă te bat iar ce-mi dai - ce vrei, zice, o să te am, urla, ai să vezi, o să te am. De trei ori am făcut linie şi de trei ori l-am luat. Mugea ca un taur - ce vrei? Orice. Pe Kami - o vreau pe Kami. A rîs. Poate nu mă crezi, dar a rîs ca un dement. Asta-i tot? Ia-o, poţi s-o fuţi tu pe toată. Îţi jur, aşa a fost. După care a luat-o din loc. Tu erai acolo, la capăt. Ai văzut cum a intrat în balustradă - ai văzut explozia - cum au zburat - din el - bucăţi însîngerate şi carbonizate. Nu-l mai putea salva nimeni. Nici măcar eu.

Asta a fost tot. Ar trebui să te bucuri. El te-ar fi omorît - v-aţi fi lovit de un copac într-o zi. Sau aţi fi intrat într-un camion care venea din sens opus. Şi nici n-ai fi ştiut că ai trăit - mureai degeaba. Asta îţi dădea el - o moarte în vînt, moarte, nu dragoste... şi fiorul rece al jocului, tentaţia groazei. Crezi că eu nu ştiu ce-nseamnă asta? După accidente, cînd voi dispăreaţi în tufişuri să v-o trageţi, eu mergeam după ambulanţă şi intram în spital odată cu ei şi intram direct în sala de operaţie. Niciodată nu erau destui doctori pentru victimele voastre - şi coseam, reparam, uneori le închideam ochii. Fără cască şi cu părul strîns sub boneta verde, crezi că mă recunoştea vreunul...? Asta înseamnă jocul cu moartea, să-i smulgi ce i-ai dat odată, aşa cum făcusem cu Duke. Şi el era rezultatul unui joc - şi era captura mea. Prada mea. Cînd a renunţat la tine, şi-a semnat condamnarea.

N-ai fost niciodată sigură, nu? Da, mi-am defectat motorul - da, i-am tras-o, da. Da, i-am umblat la direcţie. Şi nu-mi pare rău de nimic. N-au mai murit oameni în accidente în „curba

morţii“ de-atunci, nu? Acum e linişte, s-a terminat. Şi tu eşti în viaţă şi îţi plăteşti poliţele. Nu sunt tîmpit. Ştiu de ce te-ai mări

tat cu mine: nu din politeţe. Nu din bune maniere. Din interes. Nu mai aveai pe nimeni. Să ştii că nu-mi pasă - am eu destulă dragoste pentru amîndoi. Am destul să-ţi dau şi ţie. Vrei? Ai putea să începi aşa, în joacă, să te prefaci puţin - că mă iubeşti...
Fiindcă te-am salvat... l-am ucis pe el, ca să te salvez pe tine. Puţină recunoştinţă - puţină

m
i
n
c
i
u
n
ă
.
.
.

v

rei?

Hai să uităm amîndoi. Vrei? Ca şi cînd nici n-ar fi existat vreodată... Vrei? Să-l uităm, Kami, să-l uităm. O să vindem Hell’s Baby şi o să emigrăm în Canada. Şi cînd ai să mori - de bătrîneţe - ai să fii aşa frumoasă pe catafalcul ăla dantelat - dar pînă atunci ai să trăieşti... ai să ai copii, nepoţi, poate chiar strănepoţi, ai să laşi în urmă o familie, ai să fii soţie, mamă... Vreau copii, vreau cel puţin trei copii, auzi - ce poate fi mai frumos decît să ai copii... doi băieţi şi o fată. Mark, Eric şi Nicole. Nu, pe unul ar trebui să-l cheme Cristian, ca pe mine. Marc, Cristian şi Nicola-Camelia, ca pe tine. Pe Cristian junior îl facem medic. Pe Marc îl facem avocat şi pe Nicola o măritǎm cu unul din colegii lor de facultate. Vrei? O să ne facem o căsuţă cu piscină şi o s-avem o livadă de nuci în spate şi duminicile o să mergem la zoo şi o să facem fotografii. O să facem excursii în pădurice şi o să mîncăm sandvişurile pe care o să ni le pui tu şi o să rîdem de tine fiindcă nici atunci n-o să ştii să găteşti mai bine decît acuma... Şi o să ne chemăm prietenii la barbecue o dată pe lună. Eu o să fac grătarele şi tu o să te plimbi în costum de baie pe-acolo şi eu o să mă distrez cînd ălora o să le curgă balele după tine, da’ n-o să îndrăznească să mişte un deget. Fiindcă o să avem prieteni de clasă, directori executivi, preşedinţi de bănci, nu găşcari. O să iei ceaiul cu soţiile lor, mult mai grase şi... aaahhh... ce... şi mai... bătrîne... o să meeergi... ce... la cumpărături... cît vrei tu... şi o să ai rochii şi parfumuri... aaaah... asta da... şi o maşină micuţă... deci... aaahhhh... un Forduleţ... bine... aşa...hai... sau o Toyota... mică şi

roşie... în piele... toată... da, sărută-mă... sărută-mă... cu care să faci piaţa... ştiam eu că mă placi măcar puţin... să duci şi copiii... la... şcoală... în... aaaahhhh...

Kami îl leagă de pat cu cătuşe, într-un joc erotic, îl imobilizează, se preface că îl sărută, în schimb îi pune pe gură o bucată de scotch.

KAMI: Ce cadou de căcat - să mori de bătrîneţe! Trupul să te lase pe nesimţite, de-a lungul anilor, să mori cu zile, să simţi

din ce în ce mai des dureri ciudate, junghiuri suspecte, crampe necontrolate, să scapi pîrţuri cînd tuşeşti sau rîzi, plăcerile să devină tot mai mici, mai rare şi mai greu de obţinut: un păhărel de coniac, un minut de onanie în faţa televizorului - sau o friptură nesănătoasă în sînge, bine sărată şi piperată. La alegere poţi avea un cancer, o boală de inimă, un Alzheimer, dacă ai noroc poate scapi uşor, cu o simplă osteoporoză. Privirea e tot mai scumpă, ochelarii mai groşi, mirosul mai greu, auzul mai slab. Să morfoleşti bombonele mici, să le alegi cu grijă, cu degetele crispate şi tremurînd, întîi pe alea roşii, că sunt cele mai aromate, pe urmă pe alea verzi, acum ţi s-au schimbat şi gusturile, îţi place menta - alea galbene la sfîrşit - lămîia îţi face gura pungă. Să-ţi ungi spatele şi genunchii cu alifii ca să-ţi mai potolească reumatismul, să porţi chiloţi groşi peste burta flască, să nu-ţi poţi privi picioarele noduroase, unghiile cornoase, părul rar, aspru, cenuşiu. Să uiţi să mori şi să-ţi aduci aminte abia cînd e prea tîrziu şi nu mai poţi savura moartea, n-o mai poţi doza, anticipa, nu te mai tulbură nimic, nu te mai mişcă nimic. Nu te mai poţi bucura de ea. Ţi-ai ratat moartea - nu înseamnă asta oare că ai trăit degeaba?

E bine să-ţi alegi momentul.
Să nu te laşi pe mîna trupului
tău care vrea să amîne,
să mai aştepţi -
încă o dimineaţă să te mai trezeşti în patul
tău, încă un mic orgasm
tot mai mic,
din ce în ce mai
mic, aproape tactil,

c
u

u
r

a
l
t

t
r
u
p
,
î
r
c
ă

c

r
i
c
ă

r
e
v
c
i
e

mulţumeşti cu tot mai puţin,
din ce în ce mai puţin,
pînă cînd ai să pierzi -
tot.

De cînd a murit, nu mai simt nimic - orice-aş mînca, orice-aş bea e la fel, mi se rupe de bărbaţi şi de motoare. De parcă aş avea o sută de ani. Îl vreau înapoi - îl vreau - îl vreau - mi-l poţi da? Pentru că, dacă nu poţi, va trebui să plăteşti.

Rîde, cu rîsul ei tăcut, de kamikaze.

Ştii unde-ai pierdut? Ţi-a plăcut prea mult să cîştigi. Voi ăştia, premianţii, aţi face orice ca să fiţi deasupra. Dar, bietul de tine, eşti doar un amator. N-ai putea trăi cu mine - nu rezişti. Ar trebui să te bucuri... pentru că nici n-ai să trăieşti. Dar în primul rînd ar fi bine să afli că există nişte reguli.

1. Nimeni nu joacă singur.
2. Nimeni nu joacă numai ca să cîştige.
3. Dacă începi, nu te mai poţi opri.

Şi ultima, poate cea mai importantă: cel mai tare cîştigă. Credeai că scapi, aşa-i? Dar ţi-am pregătit o surpriză: jocul nu s-a terminat. Încă din copilărie ştiam cum e sportul ăsta. Şi nu eram nişte amatori, crede-mă, eram tari - foarte, foarte tari.

Eram vreo şase - Măroi, Bulane, Săndel, frate cu Emilia - onanistul, pe care l-am prins în pivniţă
cînd şi-o făcea cu ochii în cărţile de joc cu femei goale de cîte douăzeci de mii bucata. Mai era şi Chit, frate-meu - care fura chitul de la vitrinele proaspăt puse şi-l mesteca de foame. Şapte Icre, Guler, Labă şi Gaz erau din blocul vecin, da' le plăcea şi lor să vină cu noi.

Într-o duminică noaptea, Bulane a cîştigat la bingo şi am cumpărat o ladă de spumos şi zece pungi de

croasanţi. Se repara canalizarea în cartier - viaţa noastră. Am furat nişte preşuri de pe nişte sfori, am presărat pietriş deasupra gurilor de canal şi ne-am aşezat la pîndă. Beam vin şi mîncam croasanţi. Opt maşini am prins atunci. Am cărat la boxe şi casetofoane, roţi de rezervă şi alte marafeturi - doi îl ţineau de vorbă pe şofer - vai, săracu' - vă doare rău - să chemăm salvarea - şi ceilalţi cărau pe rupte din maşină. De la un Fiat am scos şi uşile.

Altă dată am furat un manechin şi l-am îmbrăcat frumos - îi dădeam drumul de pe acoperiş şi eu ţipam - aaaaaaaa - ...

Se aduna lumea să vadă ce-i - şi restul, jos, le golea buzunarele.

Sau ne aşezam la coadă de dimineaţă în faţa unui magazin închis - veneau babele - ce se dă aici, maică? Banane cu două mii - serios? Şi într-o jumate de oră se făcea o coadă de şaptezeci-optzeci de oameni - pe urmă noi o ştergeam, stăteam pe bancă şi ne uitam cum se ceartă ăia, cînd se deschide magazinul. Uneori se ajungea şi la bătaie şi atunci mai goleam şi noi nişte portmonee - da' le puneam frumos la loc pe urmă.

Ce ne mai plăcea să ne batem joc de babe - ne luam uşor cu maşina după ele şi vorbeam tare - auzi, pe asta o futem, măi, ce i-aş trage-o, în cur, ba nu, măi, o regulăm toţi odată - şi baba o lua la trap şi cînd nu mai suporta trecea în fugă strada. Nu toate supravieţuiau.

Maşini n-am furat - niciodată. Numa' Dacii. Le luam şi le duceam sus în vîrful dealului, după
care le dădeam drumul să vedem cum se fac praf pînă jos - nu era mare pagubă. Uneori

mergeam noaptea prin oraş cu ele - făceam „faleză“. Ai făcut vreodată asta - eram cîte
şapte-opt şi ne plimbam prin cartiere şi cînd vedeam cîte-o gagică mai kashtoakă ne opream şi urlam - auzi, ţuca, cum ajungem la faleză? Rahat, ce faleză -ne plăcea nouă cuvîntul ăla, credeam că e vreo chestie porcoasă - şi alea credeau tot aşa, că ne înjurau şi ne porcăiau cum le
venea la gură - şi noi urlam după ele - faleeeezăă, faleaaaazăă, faluuzăă, falîîîîzăă...
faliiiizăă...

Aveam 15 ani cînd l-am întîlnit pe Duke. Astan-o ştiai nici tu, nu? Crezi că întîmplător

am urcat atunci pe Hell’s Baby? Hai, că meriţi să-ţi povestesc - în fond, avem toată noaptea la dispoziţie, să te alegi şi tu cu ceva.

Era într-o duminică după-masă, ne plictiseam de moarte şi stăteam toţi căţăraţi pe banca din spatele blocului, mîncam seminţe şi ne uitam la Săndel cum se chinuie să-şi repare a suta-mia oară rabla de bicicletă, pe care să ne dăm cu rîndul. Ştii cum e duminica între trei şi cinci în cartiere - ştii pe dracu’...

Nici iarba nu creşte, praful se ridică în lumină foarte încet, e o linişte sinistră, întreruptă din cînd în cînd de urletele copiilor şi te lovesc, pe rînd, mirosuri dinspre bucătăriile de bloc, multă ceapă prăjită, uneori zacuscă şi mititei, alteori se aude cum se screme de plăcere în baie vecinul Nicu de la doi şi o vezi pe nevastă-sa cum iese în sutien în balcon să tragă o ţigară cu Pandelică de vizavi.

Eram aproape amorţiţi cînd a apărut pe motorul lui care duduia ca o mitralieră - de-au zburat hainele puse la uscat pe balcoane şi au început toţi cîinii să latre. Nu că ne-a trezit - am sărit ca arşi - parcă venise sfîrşitul lumii - şi, cînd a oprit în faţa băncii, în trombă, Săndel s-a trîntit pe burtă, printre şuruburi şi chei franceze, ca la bombardament. S-a uitat la noi pe rînd, ne-a măsurat de sus în jos - pînă cînd Măroi, mai curajos, a zis aşa, cu juma’ de gură - ce, bă - ce -

s-a defectat ţeava cu şmecheri? Şi vreo doi au chiţăit speriaţi, da’ mai mult n-a îndrăznit nimeni să zică.

Era un puşti de vreo şaişpe-şapteşpe ani, da’ arăta de douăzeci, avea o bărbiţă subţire şi neagră
şi purta rasta. Era prima oară că vedeam unu’ cu rasta, pe bune, şi am crezut că-i chiar din ăla venit de-acolo, din lumea aia la care noi numa’ visam şi uneori Labă mai încerca un

avea părinţi cu bani. Duke arăta aşa... parcă venea din Fight Club... şi

avea o pereche de blugi rupţi şi un maieu din negru, rupt şi ăla, pe care scria - pe o parte, Hell’s

Baby şi pe cealaltă Duke. Pe piept avea un tatuaj - îl ştii - un blazon pe care-l inventase el, cu

doi vulturi care sfîşie un leu furios - şi ochii nu i se vedeau de după ochelarii de soare, aşa că

nu-ţi puteai da seama unde se uită - şi atunci, nu ştiu ce m-a apucat, că i-am zis aşa, ca-n filmele lui Tarantino, printre coji de seminţe - mi-a venit pur şi simplu - Hey, Duke, did you fucking enjoy the show?

Acuma, să ştii că nici Şapte Icre, nici Gaz nu erau nişte labe triste, da’ au încremenit şi am văzut cum s-au încordat ca să tragă şi ei nişte pumni, la o adică, da’ în loc de asta Duke deschide gura şi zice aşa, la pleznealã - lasă păsărica - şi direct lui Chit - cum o cheamă? Şi Chit zice, automat, ca la şcoală: păi - Cami... şi atunci el ce crezi, îmi face un semn scurt aşa, de parcă ar alunga o muscă - hopa sus, Kami. Kamikaze...

Şi am urcat fără să-mi treacă măcar prin cap să spun nu. Aşa era el - de parcă n-ar fi fost fericire mai mare decît să faci ce spunea el, era aşa normal, aşa... pur şi simplu aşa era. Dacă mi-ar fi spus că soarele răsare din ţeava lui de eşapament, l-aş fi crezut.

De-atunci aşa ne-au rămas numele: lui - Duke, şi mie - Kamikaze. Şi toată povestea a durat vreo două luni - pe urmă el a plecat că nu se-nţelegea cu taică-său, se băteau ca chiorii şi bătrînu’ era dus complet, a şi murit într-o zi că s-a-mbătat şi-a dat peste el tramvaiul 29. Îmi mai dădea cîte-un telefon din cînd în cînd, să ne vedem. Şi eu eram acolo de fiecare dată, nu

mi-ar fi trecut prin cap să nu

fiu.

Îl aşteptam la marginea drumului, gata să încalec din mers. Nu oprea de tot - şi eu săream în

spatele lui, stîrnind vîntul. Vîntul morţii, vîntul divin, jocul nostru preferat. Ţi-aminteşti, aşa-i? Întîi e ca o răsuflare, nu ştii de unde vine - pe urmă o adiere, apoi părul începe să-ţi fluture, respiraţia ţi se taie şi el, vîntul, începe să te soarbă. Ca un vîrtej, o tornadă, un uragan, taifunul

te ia cu el şi mori şi renaşti şi mori şi renaşti, pînă cînd... zgomotul exploziei te opreşte. Şi un
alt vînt, plin de fum, mirosul de carne arsă care aduce cu el strigăte de agonie. Şi tu nu eşti acolo, n-ai murit, alţii au plătit pentru tine, ai cîştigat şi de data asta, ai cîştigat, ai fost şi de data asta cel mai tare! Asta înseamnă să fii primul!

Pe urmă găsca s-a spart, că i-au luat la şcoala de corecţie pe Săndel şi pe Emilia - şi nu ne-a mai

plăcut să furăm Dacii, ne-am plictisit. Da’ ştiu de toţi, ţinem legătura: Măroi a plecat în Spania să lucreze, Bulane s-a pocăit şi a început să predice cuminţenia. Şapte Icre s-a făcut peşte şi cu Labă, care era şofer de TIR, au deschis un bordel ambulant în parcări. Guler s-a făcut director de vînzări la un supermarket din ăsta pe zece hectare şi am auzit că o duce bine. Chit s-a lăsat de mestecat, că au apărut termopanele - şi s-a apucat de contrabandă cu ţigări. Cît a fost război în Iugoslavia mai căra şi arme - aşa l-am întîlnit mai demult într-un motel - eram cu Duke, mergeam la party-ul anual de la Snagov. L-am luat şi pe el, aşa am mai apucat să vorbim şi despre ceilalţi. Avea la el nişte grenade de mînă foarte simpatice, arătau ca nişte doze de Tuborg. Mi-a dat şi mie una, s-o am ca amintire din partea lui. Mi-a zis că s-a săturat, se înrolează în Legiunea Străină. Acum o fi prin Irak - dar bombiţa lui e încă la mine. Mă mai uit la ea, cînd simt că nu mai pot. Îmi imaginez că-i scot cuiul şi îţi văd mutra aia a ta speriată, te aud cum cerşeşti milă, compasiune, dragoste...

Dragoste! El îşi iubea chopper-ul ca pe o femeie, vorbea cu ea - asta fac şi eu cînd merg în garaj, şi nu mi-o trag cu Hell’s Baby în locul lui, aşa cum credeai. Tu habar n-ai ce-i aia, iubeşti cu viteză legală, iubeşti ca să ai, dragoste de doi bani... Nu vreau să fiu iubită ca un obiect şi dac-o să mă nasc din nou, vreodată, aş vrea să fiu un chopper sub unul ca Duke, nu nevestica fragedă a unui vierme ca tine!

Da’ ce-i, doar nu tremuri? Hai, nu-ţi fie frică, treaba e destul de simplă şi nu doare - acum
jucăm după reguli. Am să-ţi fac ce mi-ai făcut şi tu mie, ai furat, am să fur şi eu de la tine, ai ucis - am să te las fără ceea ce iubeşti cel mai mult. Fiindcă ai fost aşa prost - ca un cur - şi mi-ai spus-o de atîtea ori, mi-ai arătat-o, mi-ai demonstrat-o. Ce ţi se pare mai preţios decît
demnitatea, decît slujba, decît viaţa
ta?

Asta am să-ţi iau - d

e

a
s
t
a

m
-
a
m

m
ă
r
i
t
a
t

c
u

t

ine. Mă mai iubeşti?

Rîde, cu rîsul ei tăcut, de kamikaze.

Şi să ştii că ţi-am văzut analizele pentru Canada: eşti sănătos tun. Ai toate şansele să mori bătrîn, foarte bătrîn, iar eu îţi doresc să trăieşti cît mai mult, să ai o viaţă lungă, cît mai lungă, şi acum, la despărţire, îţi doresc din tot sufletul un călduros şi sincer La mulţi ani!

Scoate cuiul din doza de „bere“ şi iese cu

ea. BUM.

Peca
Ştefan

New York [Fuckin' City]*

* Premiera textului a avut loc în iunie 2005, la Clubul Green Hours din Bucureşti, fiind o producţie a Teatrului Luni.
Cu: Laurenţiu Bănescu, Adrian Nicolae, Irina Ioniţă. Regia: Peca Ştefan.

Personaje:

LAUR – 23 de aniADl – 18 ani

I
R
I
N
A

–

17

ani

Apartamentul lui LAUR, din Târgovişte, România. Decorul va fi minimal – se poate reduce la o canapea. Este necesar un r

eportofon şi un pistol cu încărcător detaşabil. În rest, dezordine – haine aruncate, cutii de bere, scrumiere etc.

Poate exista un ceas care să afişeze ora din momentul începerii piesei.

FADE IN
din hebl
u total.
LAUR îşi
pregăteş
te un
joint, în
timp ce la
combina
muzică
se aud
The
Strokes,
cu
„Ne

w York City Cops“. Poartă un maieu şi o pereche de blugi. Este nebărbierit. Pe o măsuţă are o cutie de bere desfăcută şi o scrumieră cu foarte multe mucuri de ţigară. O telecomandă multifuncţională, care controlează atât televizorul cât şi combina muzicală este la îndemână. Când termină de făcut joint-ul, dă să îl aprindă. Nu o face însă, în ultimul moment, pentru că îşi aminteşte de ceva. Bagă joint-ul într-un toc de ochelari, din pantaloni, în care are ş

i restul de iarbă.

LAUR scoate de sub canapea un pistol destul de mare. Extrage un încărcător din celălalt buzunar, introduce încărcătorul în pistol. Trage siguranţa pistolului. Arată de parcă în secunda următoare îşi va pune pistolul la tâmplă. Renunţă însă neaşteptat, deşi pare extrem de confuz. Iese în bucătărie. Se întoarce cu un reportofon. Ia telecomanda şi opreşte muzica. Pauză lungă. LAUR încearcă să îşi găsească cuvintele,în timp ce fumează şi bea bere.

Scoate joint-ul şi şi-l aprinde. Începe să dicteze în reportofon. Vorbeşte cu destul de multe pauze, dar este foarte hotărât şi conştient de ceea ce spune.

LAUR: Dragă mamă... Poate că tu eşti singura care va înţelege... (Pauză) Probabil că acum, când asculţi deja caseta asta ai aflat că m-am întors de aproape o lună în Târgovişte... (Pauză). Mamă, te rog, nu crede tot ce or să spună ăştia despre mine. Nu m-am întors din cauza drogurilor. Şi nu m-am întors pentru că n-am mai putut să stau acolo. M-am întors din cauza ei, mamă, m-am întors din cauza mea. (Se uită la joint şi dă din cap. Porneşte din nou reportofonul.) Ştiu că sună ca dracu’ şi ştiu că ce am făcut e uşor de blamat. (Opreşte reportofonul) Blamat?

Dă să înceapă să dicteze în reportofon din nou, dar constată că i s-a terminat berea. Dintr-o dată scoate un telefon mobil din buzunar şi formează un număr.

LAUR (în telefon): Ce faci, mă? Unde eşti? A, acasă. Excelent. Auzi, nu mai am bere. Poţi să iei? A,

da? Ca lumea. Fii atent, vreau din aia cu mult alcool. Da, cu cel mai mult alcool. Doişpe. Da, ai auzit bine. Hai că îţi dau banii când vii. Bine, bine. Hai că ne vedem. Mersi. Da. Da. Hai, vorbim. (Închide şi porneşte din nou reportofonul). M-am gândit mult la asta şi... mamă, nu mai pot. Am vrut de atâtea ori să îţi spun că m-am întors, să te văd, să îţi spun că te iubesc înainte să... (Pauză) Dar cred că e mai bine aşa pentru că nu mai e nimic de văzut în mine. Nimic amuzant, nimic viu. (Pozează tragic.) Fiecare zi e o copie nereuşită a celei de dinainte... (Opreşte reportofonul). Ce pula mea? (Ridică pistolul şi îi cercetează încărcătorul. Dictează din nou.) Am fost fericit atunci când a contat cel mai mult. (Beat.) Şi ştiu că am făcut şi nişte lucruri bune până acum. (Pauză lungă în care se gândeşte la lucrurile bune pe care le-a făcut.) Spune-i lui tata, atunci când o să vină la înmormântare, că nu mai am nimic cu el. L-am iertat de mult. Acum îl înţeleg. Ştiu cum e să nu mai poţi spera nimic. Ştiu cum e să nu mai ai vise. (Pauză) Tata a ales să trăiască, din păcate. Eu nu pot să fac asta. (Beat). Pentru că eu am iubit cu adevărat. Am iubit şi am fost fericit. Am iubit şi m-am... Am iubit şi... Iubesc... (Pauză lungă). Nu pot să nu mai iubesc... (Pauză) Te rog, ai grijă de tine, da? Şi iartă-mă. Nu am vrut să fie aşa. Aş fi fost nefericit toată viaţa. La fel ca tata. Tot ce e important e să...

Se aud bătăi puternice în uşă.

LAUR: Ce căcat? (Tare) CINE E?

ADI (din culise): FABRICA DE BERE! LIVRARE SPECIALĂ!

LAUR: O SECUNDĂ!

LAUR ascunde pistolul sub canapea. Pune reportofonul sub măsuţă. Aprinde televizorul. Se aud eventual suneteleunui meci. Dispare în bucătărie.

LAUR (din bucătărie): Ai venit repede.

ADI (din bucătărie): Avantajele în a fi vecinul

tău de bloc. Oricum, vroiam să vin la tine azi. Am ceva să-ţi spun.
LAUR (intră din bucătărie, cu o bere în mână): A, da? Ce noroc pe mine. (Beat.) Asta e o marcă nouă?
ADI (din bucătărie): Da. Auzi, mă ajuţi să le pun în frigider?
LAUR: Uite, l-am deschis. Băi frate, nu mai aveau din alea cu dop galben? De ce n-ai luat cutii? ADI (din bucătărie): Închideau. Nu mai aveau din asta la cutie. E vineri seară.

LAUR:

Oraş de căcat. Totul se închide la opt. ADI (din bucătărie): De parcă n-ai şti.

ADI intră în cameră cu un rucsac. Se aşază pe canapea. Observă un iaurt pe televizorul lui LAUR.

ADI: Auzi, iaurtul ăsta mai e bun? LAUR: Vrei iaurt?
ADI: Mi s-a făcut foame. (Ia iaurtul şi iese în bucătărie. Deschide frigiderul.) Ai aici şi nişte pâine. Salată. Salam.
LAUR: Ia.
ADI (din bucătărie): Eşti sigur că e bun iaurtul?

LAUR: De ce nu începe rcii? ADL (d

i
n

b
u
c
ă
t
ă
r
i
e
)
:

B
ă
i
,

L
a
u
r
e
,

nu fii aşa...

LAUR: Nu mie mi-e foame. ADI (din bucătărie): E bun.

LAUR: Ia şi din salamul ăla. Pune nişte ketchup. Nişte helas. ADI (din bucătărie): Helas?

LAUR: Lui Peca îi plăcea să mănânce salam cu helas. Poate încerci şi tu. ADI (din bucătărie): Pe bune? Băi, iaurtul ăsta e chiar bun. De când îl ai? LAUR: De vreo două săptămâni.

Îl auzim pe ADI înecându-se. Intră deodată în cameră, ştergându-se la gură.

ADI: Hai, băi Laure, mereu faci căcaturi dintr-astea. LAUR: Am glumit.

ADI: Da, sigur.

ADI bea o gură de bere. Returnează sticla.

LAUR: Eşti sigur că nu vrei o bere numai pentru tine? ADI: La ce te uiţi?

LAUR: Marele meci.

ADI: A, da. Şi îţi place ţie să te uiţi fără sonor?

LAUR: E mai amuzant. Pot să comentez. Nu-mi vine să cred că a dat gol ăsta... cum îl cheamă... ADI: Popescu?

LAUR: Da. Să vezi ce gol. A luat-o de la două zeci şi cinci de metri, a dribl at vreo patr u. Nu s-a oprit până nu a băga t-o-n

aţe. Păcat că era poarta lui. Super meci. Mi-am amintit de Maradona, săracu'.

ADI: Laure, e campionatul Românii

ei. LAUR (ironic): Şi ce? E bun puştiu'.

ADI: Eu zic că la faza asta a avut noroc.

LAUR: O pulă a avut noroc. Tu nici măcar nu ştii cine e Maradona. Habar n-ai despre fotbal.

ADI: Sigur. Nişte manelişti care se complică îngrozitor pe teren şi nu ştiu să vorbească românește.

LAUR: Vorbeşti despre Mutu* acum.

ADI: Stai un pic, Mutu e rezervă. Vorbeam despre ăia care chiar joacă.

LAUR (urmărind): Uită-te la el! Uită-te un pic! Popescu! Cum poţi să spui că e de căcat?

ADI: E bun. Recunosc.

LAUR: E bun. Vezi? Ce ţi-am spus?

ADI: A fost o fază mişto. S-a descurcat bine.

LAUR: S-a descurcat excelent, dacă mă întrebi pe mine. Pasa aia cu călcâiul.

ADI: E tipic.

LAUR: În câţiva ani puştiul o să ajungă la naţională. ADI: O adevărată speranţă.

LAUR: Da. (Pauză) Căcat. Mă uit prea mult la fotbal.

ADI: Am observat.

LAUR: E ca un drog. Înveţi atâtea de la porcii ăştia care conduc fotbalul la noi.

* Numele Mutu va fi înlocuit cu cel al unui fotbalist român „la modă"

ADI: De la b?ie?ii ??tia din teren care o las? moale mai tot timpul.

LAUR: ?tiu c? mul?i sunt ni?te labagii. Dar Popescu ?sta are ceva, Popescu urm?torul?

ADI (t?indu-l): La mul?i ani, Laure!
LAUR (dup? o pauz?): De unde ?tii c?-i ziua mea?
ADI: Conteaz?? La mul?i ani?
LAUR (bea din bere): Mersi. (Beat) Apreciez. ?i, mi-ai luat ceva de ziua mea?

ADI: Nu.

LAUR: Bravo! A?a te vreau!

ADI: Mai spune-mi ?i tu despre New York.

LAUR: Iar ?ncepi?

ADI: ?i-am adus beri.

LAUR: E ziua mea.

ADI: Hai, bă

i Laure.
Niciodată nu ne spui. Eu şi cu Irina chiar vrem să ştim. Cunoşti vedete? LAUR: Mişto oraş. Îmi place la nebunie şi nu vreau să vorbesc despre asta.
ADI: Mereu faci la fel. Parcă te-aş întreba de vreo crimă. (ia reportofonul şi îl „interoghează“ pe

LAUR) Ai ucis pe cineva în New York, Laurenţiu?
LAUR: Auzi, e ziua mea, da? (Îi smulge reportofonul şi îl pune altundeva). Fac ce vreau de ziua
mea. Şi asta înseamnă să mă uit în linişte la meci. (Beat. Se uită la televizor. Din păcate, meciul
tocmai s-a terminat.) Pula! Nu-mi vine să cred că am câştigat! Nu câştigăm niciodată.
ADI: E o echipă bună.
LAUR: Nu, nu e... Bine. (Închide televizorul). Adi, poţi să o iei încet spre casă.
ADI: Cum adică?

LAUR: Poţi să pleci. (Se ridică) Să o întinzi. Să te cari. Să te duci acasă. (Îi strânge mâna lui ADI şi îi dă nişte bani). Mersi pentru beri, Adrian...
ADI: Dar e ziua ta. Credeam că...

LAUR se uită la el.

LAUR: Vrei să fumăm ceva?
ADI: Nu, vroiam să spun că...
LAUR:

Auzi

să te caute iar maică-ta pe aici. ADI: Nu vreau să fumez iarbă.
LAUR: Deci, vrei nişte whisky, ai? Al dracului. Puştiu' vrea nişte whisky. Băi, mereu faci dintr-astea.

ADI: Nu-mi mai spune puşti.

LAUR: Dar eşti un puşti.
ADI: Nu, nu sunt un puşti. Am 18
ani. LAUR: Ba da, eşti un puşti.
ADI: Şi tu eşti un puşti.

LAUR: A mai rămas nişte whisky în frigider. Dar tu te duci să-l iei. Nu mă mai mişc de aici de

ziua mea!

ADI: Nu vreau whisky. Nu sunt un beţivan
ca... LAUR (peste ADI): Ca mine? Asta vrei
să spui?
ADI (după o pauză stânjenitoare): Nu am vrut să spun că...

LAUR: E în regulă.

, nu mai fac asta. Nu vreau

ADI: Doar că nu mi se pare OK ce se întâmplă cu tine, Laure. Toată ziua stai în casă. Nimeni nu ştie că te-ai

întors.
LAUR: Ai grijă să rămână aşa.
ADI: Numai că nu înţeleg. Toată lumea vorbeşte despre tine. Ai ajuns un fel de legendă. Şi tu te întorci aici în Târgoviş
e. LAUR: Treaba mea de ce.
ADI (scoate un ziar): Ştii de unde ştiu că e ziua ta? Scrie aici, în ziar!
LAUR: Da?
ADI: Da, fii atent.
LAUR: Pe prima pagină?
ADI: Nu, la cultură. Pagina 10.

ADI începe să caute în ziar. E foarte greu de găsit. Într-un final reuşeşte. Citeştedin ziar.

ADI: Uite, aici, sub articolul ăsta despre filmele porno româneşti. „Laurenţiu Bănescu, primul actor roman cu un angajament pe Broadway, împlineşte astăzi douăzeci şi trei de ani.“
LAUR (după ce a mai aşteptat o secundă):
Şi? ADI: Atât. Semnat Cristina Modreanu.
LAUR: Mişto articol. Mulţumesc Cristina Modreanu, mulţumesc România. Ce scrie despre filmele porno?
ADI: Mutu o să joace într-unul. „Gladiatorul din Torino“ S-a săturat să fie rezervă.
LAUR: E bine de ştiut.
ADI: E Mutu.
LAUR: Da, şi eu sunt eu. Nu interesează pe nimeni.

ADI: Hai, băi Laure... LAUR: O să fie un mare circ dacă or să afle. La noi nimeni nu înţelege că te şi poţi

întoarce din Ame rica.. .. Toat ă lume a vrea să plec e. Or să zică că am probl eme cu drog urile ! ADI: Laur e, ai fost în New York. Pe Broa dwa y. E nor mal să

întrebe.
LAUR: New York... Uite, până şi tu vrei să pleci. Ăsta e visul tuturor românilor. ADI: Nu vreau să plec nicăieri.
LAUR: Sigur. Sigur. O pulă nu vrei să pleci. La prima ocazie, ai şterge-o ca o curvă.
ADI: Mai du-te-n pula mea, mă!

Pauză. ADI scoate un Stanislavskidin rucsac şi începe să citească din carte.

LAUR: Îmi pare rău. (Pauză) Am exagerat. (Pauză) Sunt de căcat, ştiu. N-am vrut să... (Pauză)
Ţi-am zis, citesc prea mult despre fotbal. M-au enervat ăştia.
ADI: E în regulă. Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, nu vrei să vorbeşti despre asta. LAUR: Ce citeşti?
ADI: Stanislavski.
LAUR: A... Cum a fost azi?
ADI: Nasol. O vizionare ca toate celelalte. Profa de română a venit iar cu nişte idei. LAUR: Idei?
ADI: Trebuie să purtăm ştrampi. Shakespeare a scris pentru oameni care purtau ştrampi. Noi recreăm o epocă. Asta cu o săptămână înainte de premieră.
LAUR: Auzi, dar voi texte mai noi de Caragiale nu faceţi?
ADI: Crezi că ştie cineva mai mult de Caragiale în liceul ăla?
LAUR: Faceţi şi voi Peca. El e tot din Târgovişte. Se joacă în America. E la modă.

ADI: Termină cu glumele, băi Laure. Parcă tu n-ai şti.
LAUR: Cum a fost Irina?
ADI: Bine.

Ne fute ăla la cap. LAUR: Regizorul?

ADI: Da, Popa.
LAUR: Mai e Popa? Nu mi-ai zis niciodată că el e regizorul. ADI: Da, el e.
LAUR: Aţi belit pula. E un idiot.
ADI: Crezi că eu nu ştiu? Cică trebuie să ne învârtim mai repede pe loc. Că la numărul cu plastilina nu reuşim să ne grupăm aşa cum trebuie.
LAUR: Eşti sigur că faceţi Shakespeare? ADI: E un colaj. Totul e pantomimă. LAUR: Mişto. Foarte mişto.
ADI: Artă concepţională.
LAUR: Poate ar trebui să încercaţi şi nişte teatru dintr-ăla vorbit.
ADI: Mi s-a luat. Pe Irina o chinuie cu dansul ăla al zânelor. Sunt douăzeci şi trei de zâne.
Trebuie să intre toate fetele din trupă. Facem cinci ore de repetiţii pe zi, de trei luni şi jumătate. LAUR: Păi lucraţi aproape ca într-un teatru de stat din România. Dacă o mai ţineţi aşa vreo două luni şi nici nu iese spectacolul chiar o să deveniţi un teatru de stat.
ADI: Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. M-aş căra imediat dacă nu ar depinde atâta lume de mine. Bine că sâmbăta viitoare e premiera.
LAUR: Sâmbăta viitoare? Mişto. Şi câte spectacole aveţi?
ADI: Unul.
LAUR: Unul?

ADI: Da, dar poate jucăm şi în nişte festivaluri. Aşa spune Popa. (Pauză) Auzi, când ai spus teatru de stat ... ai făcu

t un joc de cuvinte?
Adică, teatru de stat?
LAUR: Eşti sigur că nu vrei o bere?
ADI: Nu beau vineri. Şi nici în restul săptămânii.
LAUR: Puştiul e un sfânt. Deci v-au dat OK-ul? Se joacă.
ADI: Se joacă. Numai că Irina e foarte speriată. Are emoţii. Simte că nu iese bine.
LAUR: Nu cred că trebuie să aibă. Vorbim despre Popa. Cu siguranţă va fi o super comedie.
ADI: Nu e de glumit, Laure.
L
A
U
R
:

N
u

g
l
u
meam. Trebuie totuşi să recunoşti că Popa e comic. ADI: Da. De fapt, m-am certat cu el.
LAUR: Pe bune?
ADI: Da, azi. Cred că vrea să se culce cu Irina. Face tot felul de apropouri, tot timpul. LAUR: Ca de exemplu?
ADI: Îi propune să facă meditaţii cu el. O tot roagă să rămână după repetiţii. Faze dintr-astea. LAUR: Da, ştiu cum e.
ADI: Pe deasupra, e de căcat ca regizor.
LAUR: Corect.
ADI: Azi a început să demonstreze cum se face dansul zânelor. Normal cu Irina. Toată lumea a văzut cum o pipăia.
LAUR: Şi?
ADI: I-am spus că mi se pare toată ideea lui cu dansul ăsta de super căcat! LAUR: Chiar aşa i-ai spus?
ADI: Da. Mă enervasem. LAUR: Şi el?

ADI: El m-a înjurat pe moment. Cine pizda mă-sii sunt eu să ca să îi discut lui arta. A zis că o să fac ă şe din

ţă cu părinţii pe tema asta, că o să propună să fim cu toţii sancţionaţi, exmatriculaţi. LAUR: Mamă, ăsta a rămas în comunism.

ADI: Da. Dar n-a avut curajul să mă dea afară. Ştie că fără mine nu iese spectacolul.

LAUR: Ce labagiu.

ADI: Şi atunci l-am dat în pula mea. LAUR: Aşa i-ai spus?

ADI: Da. „Du-te-n pula mea!“ Fierbeam, îţi dai seama. Şi când am ieşit, toată lumea m-a aplaudat.

LAUR: Mişto.

ADI: Încă n-a sunat acasă, dar o să sune. De fapt, din cauza asta am venit la tine. Mai e ceva, destul de important. Laure, vreau să....

ADI e oarecum stânjenit.Ia o pauză.

LAUR: Da, te ascult. Te-ai certat cu Popa, ai plecat din trupă, nu e sfârşitul lumii.

ADI: Da. Dar mai e ceva. (Beat.)Aş bea o bere, dar mă miroase maică-mea când mă întorc.

LAUR: Hai că mai beau eu una pentru tine.

LAUR se ridică şi iese înspre bucătărie de unde... intră IRINA ca un uragan, cu un ghiozdan în spate.

IRINA: Adi, am făcut-o. Gata, le-am spus. LAUR: Auzi, tu cum ai intrat?

IRINA: Era deschis. Bună, Laurenţiu.

IRINA se repede la ADI şi îl sărută cu pasiune.

IRINA: În sfârşit am făcut-o, Adi. Îţi dai seama? Eu, Irina, fata lor cea dragă, le-am spus…
LAUR: Mă ameţiţi, vă rog, opriţi-
vă. IRINA (lui ADI): E supărat?

LAUR: Sunt în cameră!
IRINA: Îmi pare rău, sunt entuziasmată.
ADI: Sper că
nu… IRINA: Ba
da.
ADI: Irina, spune-mi că nu ai făcut-o.
LAUR: AI FĂCUT CE?!
IRINA (lui LAUR, ca şi cum ar dezvălui un mare secret): l-am spus mamei că sunt însărcinată.
ADI: Căcat!
LAUR: Acum? În seara asta?
IRINA: Da. Acum două ore. Să
vezi ce faţă a făcut!

ADI: Irina, cum ai putut să îi spui?

IRINA: În sfârşit am putut.
ADI: Dar nici măcar nu am ...
IRINA: A fost o chestie de moment.
ADI: O

chestie de moment. I-ai spus mamei tale că eşti însărcinată, Irina.

IRINA: Da, asta e o chestie de moment. ADI: Nu, nu, nu! Nu-mi vine să cred.

LAUR (foarte calm): Sunteţi nebuni amândoi. Vreau să plecaţi din casa mea. ACUM!

ADI: Uite ce e, Laure, eu n-am…

IRINA (lui LAUR): Trebuie să mă laşi să stau la tine în noapte asta! Trebuie! Tata m-a dat afară din casă! Când i-a spus mama, s-a înroşit tot şi nu mai ştia ce să spună. Parcă era un ardei roşu. Nu îşi dădea seama unde a greşit cu mine. El, tatăl perfect. Erau chiar amuzanţi aşa, amândoi, cum se frământau, cum îşi frângeau mâinile.

ADI: Te-a dat afară din casă?

IRINA: Bine, a spus că mă dă şi după aia a plecat, de nervi. Nimeni nu mai vorbea. Toată lumea era supărată. Aşa că am plecat şi eu în cameră, mi-am luat rucsacul şi am ieşit pe balcon.

LAUR: Cadoul perfect de ziua mea.

IRINA: O, e ziua ta? La mulţi ani, Laur.

LAUR (în acelaşi ton): Vai, mulţumesc, Irina.

ADI: Mama ta a sunat-o cumva pe mama mea?

ADI: Dumnezeule, Irina. Ce naiba! Nu, nu, nu, tu nu ai făcut asta! Nu îmi vine să cred!

IRINA: Presupun. (Îl sărută din nou.) Mai contează? Suntem doar noi doi, iubi, aşa cum am vrut mereu. (Îl îmbrăţişează din spate, încercând să îl facă să se simtă mai bine). Laur, Adi şi cu mine am fugit de acasă.

LAUR: Cum adică? (Realizează) CE AŢI FĂCUT? Adi, şi pe tine „te-au dat afară din casă“?

ADI: Da. Adică, nu... Vroiam să îţi spu...

IRINA: Mâine dimineaţă plecăm din oraş. Mama nu m-ar fi lăsat niciodată

. De aia i-am spus că sunt însărcinată.
LAUR: Bună mişcare! Ia stai un pic. Voi doi aţi plănuit chestia asta!
IRINA: De vreo două săptămâni!
ADI (peste ultimele cuvinte ale IRINEI, încercând să se justifice faţă de LAUR, vorbind foarte rapid): Laure, e din cauza fazei cu Popa. S-a întâmplat brusc, azi, nici măcar nu am avut timp să vorbesc cu... De-asta venisem azi... Crede-mă că nu trebuia să se ajungă la... (IRINEI) Nu îmi vine să cred că tu CHIAR i-ai spus mamei tale că eşti însărcinată! Sper că eşti mulţumită... Mami chiar o să mă omoare!
IRINA: Adi, mergem. Spune-mi că mergem! Spune-mi că nu e una dintre minciunile tale. ADI: Acum TREBUIE să mergem!
IRINA (se desparte dintr-o dată de el, furioasă, şi iese în bucătărie): Nu mai vorbesc cu tine.
Niciodată!
ADI: Foarte bine. Mie îmi convine!

Tăcere lungă. LAUR este prins la mijloc, fără nici o vină, un fel de mediator între cei doi. E amuzat, dar şi tensionat.

LAUR: Hai, măi... Nu fiţi aşa... Ce naiba!? LAUR: Copii... Nu puteţi să faceţi asta...
IRINA (din bucătărie): Lasă-mă în pace, Laur! Uită-te la el! LAUR: Aceeaşi profă cu ştrampii?
ADI: Îţi dai seama.

IRINA: Ce ştrampi?
ADI: Enumai vinaei, Laur. Ideea cu sarcina era doar

un plan. Ne gândeam doar. Şi ea chiar l-a pus în practică...
IRINA: Era mai mult decât un plan. Azi ai plecat din trupă, Adi! Azi a fost ziua Z!!!
ADI: Era ziua Z când spuneam eu că e ziua Z! De-aia te-am chemat la Laur acum, să vorbim cu el întâi.
IRINA: Nici măcar nu aud ce spui, nenorocitule! Nu-mi vine să cred că mai ai curajul să spui CEVA. E NUMAI VINA TA! Tu ai spus că mergem! Mâine! Amândoi vrem asta! LAUR: Unde mergeţi, măi copii?
ADI: La Bucureşti. Irina vrea să devenim actori. LAUR (izbucneşte în râs, fără să vrea): Actori?
IRINA (se întoarce către din bucătărie, foarte serioasă): Profa mea de română spune că suntem cei mai buni doi actori pe care ea i-a văzut vreodată.
LAUR: Stai să mă dumiresc mai bine... Profa voastră de română... din liceu... liceul care se află în Târgovişte... profa asta a voastră v-a spus că voi doi sunteţi cei mai buni actori pe care i-a văzut EA vreodată. Şi voi aţi crezut-o. Şi acum fugiţi de acasă la Bucureşti!
ADI: Ea i-a băgat în cap Irinei toate ideile astea despre Bucureşti!
IRINA: Nu-i adevărat! Ştii că sunt bună! Dar eu nu joc în porcăria aia de sâmbătă. ADI: Da, asta ştiu, Irina, dar tu nici măcar nu ai fost vreodată în Bucureşti.
IRINA: Ba da, am fost.
ADI: De două ori pe an? Nu se pune!
IRINA: Marele Adi. Dacă tu faci meditaţii în Bucureşti, crezi că eşti mai special. Nici măcar n-ai timp să vezi cum arată oraşul. ADI: Măcar eu merg acolo.

LAUR: Auziţi, situaţia asta devine ridicolă. Îi sun pe părinţii voştri!

LAUR dă să vorbească la telefon. ADI şi IRINA îi taie calea.

ADI: Laur, nu poţi să fac

afle că te-ai întors.

LAUR: Trebuiau să afle, mai devreme sau mai târziu. E mai bine decât să ajung la închisoare!

ADI: Laur, te rog. Uite ce e, Irina are dreptate. Am fost de acord cu asta. Eu i-am spus că plecăm

mâine. Şi pe mine mă enervează tot căcatul ăla de la şcoală, cu premiera lor de căcat. Dacă plecăm acum, vor înţelege, vor trebui să facă ceva. (Pauză.) Şi eu vreau să ajung actor în Bucureşti. Dar nu o să ajung făcând teatru cu Popa! Vroiam să vorbesc cu tine în seara asta! De-aia venisem. N-am avut timp. Lucrurile s-au precipitat. A apărut Irina...

LAUR: Văd asta! IRINA (îl îmbrăţişează şi îl sărută pe ADI): Ursuleţ,

ştiam eu că pot avea încredere în tine. Ştiam că mă iubeşti...

LAUR: Nu m

erit asta, pe bune... Trebuia să fie seara mea liniştită...

ADI: Uite ce e... Ceea ce nu am avut timp să îţi spun, dar ce vroiam şi eu şi Irina să îţi spunem... Adică, planul era să...

IRINA: Să plecăm la Bucureşti cu tine!

LAUR: Chiar aşa? Pe bune?

Se aşază pe canapea şi îşi aprinde o ţigară.

ADI (escaladând): Tu eşti singurul care ne poate lua acolo. Ştii oraşul. Eşti actor! Ai lucrat acolo înainte să pleci! Cunoşti pe toată lumea! Eşti cel mai bun actor din ţara asta!

LAUR: Da, sigur! Uite cum stau lucrurile! Aveţi cinci secunde să vă căraţi din casa mea! AMÂNDOI! Asta până nu mă enervez!

IRINA: Laur, te rog! M-am certat îngrozitor cu ai mei! LAUR: Treaba ta ce-ai făcut cu ai tăi!

ADI (neaşteptat de serios, pe un ton ridicat): Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, mă. Nu te mai cunosc. De când ai venit, te comporţi de parcă ai fi un cadavru. Tot ce faci e să bei toată ziua!

Nu ieşi deloc din casă! Nimeni nu ştie că te-ai întors! Nici măcar cu noi nu mai vorbeşti! Suntem buni doar să îţi cumpărăm lucruri şi să ne ţinem gura! Nu ai nici un prieten! Ce puii mei e în neregulă cu tine? Ştiu că suntem nişte puşti, dar ne cunoaştem dintotdeauna. Nu erai aşa, ştim cu toţii că nu erai aşa. Ce s-a întâmplat cu tine?

LAUR: Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu mine? Chiar vrei să ştii?

ADI: Da, chiar vreau să ştiu!

LAUR: AM MURIT, ASTA S-A ÎNT

judeci cum sunt eu?

ADI: CREDEAM CĂ SUNT PRIETENUL TĂU!

LAUR (după o pauză lungă): Îţi desfac o bere? ADI: Nu beau vinerea şi nici...

LAUR (lui IRINA): Tu vrei o bere? IRINA (uitându-se la ADI): Da?

ADI: Faci ce vrei.

LAUR îi aruncă IRINEIo sticlă de bere.

IRINA: Omul are viaţa lui. Poate să facă ce vrea.

ADI: La fel cum tu poţi să îi spui maică-tii că eşti însărcinată cu mine. IRINA: Nu i-am spus că sunt însărcinată cu tine!

ADI: Ce?

LAUR: Am plecat în America cu Elena şi Peca. Aveam o trupă pe care am început-o în liceu. BLA. ADI: Ştiu despre BLA. Mi-a mai povestit Elena.

LAUR: Mai vorbeşti cu ea?

ADI: Nu prea îmi spune despre viaţa ei.

LAUR: Noi doi eram împreună când am plecat în America. Ştiai asta?

ADI: Bănuiam eu ceva. Eraţi tot timpul la Bucureşti. Ea nu vorbea niciodată despre voi doi.

ÂMPLAT CU MINE! ADI: Eşti de căcat!

LAUR: Cine eşti tu să

LAUR: Când ne-au invitat la New York, pe toţi trei, am crezut că nu va ieşi nimic din asta. Am crezut că ne vom întoarce

. Ca orice alţi români invitaţi la New York. Bine, în cel mai bun caz am fi rămas să spălăm vase prin vreun restaurant. Ne-au văzut la Bucureşti, în piesa lui Peca. Dar a ieşit ceva mişto. Şi nu am spălat vase. Când am ajuns acolo, se căutau actori din sud-estul Europei. Vroiau să vadă poveşti din Balcani, bine, nu ştiau ei prea bine unde e Bucureştiul, sau România, dar erau morţi după excentricităţi de genul: „suflet românesc“. Imediat a apărut un articol mare în Times. Nu se putea mai bine. „Suflet Românesc pe Off-Broadway!“ Ai pus-o când scriu ăia din Times bine despre tine. Într-o săptămână de la teatrul ăla prăpădit de pe strada 13 ne-au cumpărat direct ăia de la Moscoff Theatre. Plin Broadway! Peca, eu, Elena, plătiţi cu sute de mii de dolari. Atunci ne-au dat şi UNITER-ul în ţară, că ăştia de la noi nu se prind decât după ce faci ceva afară că e ceva de capul tău. (Pauză). O vreme a fost bine. Aveam deja doi agenţi: unul pentru teatru şi celălalt pentru televiziune. Spectacolul era bun. Trebuia să ne facem accente ruseşti, ca să fim percepuţi ca români. Asta e industria. Aşa suntem percepuţi: Dracula, Rusia, accente ciudate... Bine, piesa era foarte bună. Nici vorbă de accente ruseşti. Era despre România. Oricum, la un moment dat, după ce atinsesem o sută de reprezentaţii, Peca a primit o ofertă să scrie pentru televiziune. Pentru „Friends“.

IRINA: Ce mişto.

LAUR: La vremea respectivă, eu şi Elena aveam un apartament în Village! O zonă excelentă, super scumpă. Zona artiştilor. Ni-l făcuseră cadou ăia de la teatru. Eram foarte fericiţi. (Beat. Se uită la ADI.) Am iubit-o foarte mult pe sora ta. Vroiam să o cer de soţie. Mă simţeam excelent în New York. Era chiar OK.

ADI: Şi ce s-a întâmplat?

LAUR: Eu nu vroiam să rămân. Adică vroiam să putem lucra în mai multe locuri, în mai multe ţări, cu mai multe trupe. Un fel de ţigan artist, mă gândisem eu. Aveam şi eu visele mele... de

puşti. (Pauză) Într-o zi, nu am mai găsit-o acasă. I-am dat telefon lui Peca. Era deja în Los Angeles, cu echipa de scenarişti de la „Friends“. Elena era cu el.

Pauză lungă.

LAUR: Mersi foarte mult că îmi cumpăraţi lucruri... (Arată înspre uşă.) Uşa este acol

o!
ADI (după o pauză): Laur, îmi pare rău. Pe bune. Nici nu ştiu ce să.... (Beat) Adică, Elena, nu ne-a spus niciodată ce s-a întâmplat. Când ajungeam la subiectul ăsta, era foarte tăcută. Era clar că nu îi place să vorbească despre asta. Chiar nu ştiam despre toate... Tot ce ştiu e că e în Los Angeles acum. Noi credeam că trăieşte cu vreun american. Poate o să vină de Crăciun.
LAUR: O să vină?
ADI: Da, dar e o proble mă cu tata. Tata n-a vrut niciodată să plece. Sunt certaţi. LAUR: Da, ştiu. E nasol.
IRINA: Laurenţiu... Cred că e îngrozitor...
LAUR: Ştiţi ce, e în regulă. Sunteţi doi puşti, şi asta e normal. N-aţi ştiut. Eu nu v-am spus nimic. (Beat) Dar trebuie să mergeţi acasă acum. Nu vreau să am necazuri.
ADI: Laur, n-am fi făcut asta dacă nu e chiar ceva serios.
IRINA: Nu mai putem rămâne în oraşul ăsta. Ştiu cum sună, dar aşa e. LAUR: V-a ameninţat cineva cu moartea?
ADI: Nu. Dar cred că Popa ăsta ne-ar fi omorât în curând. Sau am fi murit noi... de plictiseală.
IRINA: Mi s-a luat, Laurenţiu. Facem acelaşi lucruri tot timpul la şcoală. E de super căcat. Atâtea chestii inutile.
ADI: Şi tu nu ştii. Târgovişte a devenit un oraş de manelişti. LAUR: Stai liniştit. Era şi înainte să plec eu.

ADI: Mă mir că voi aţi suportat să rămâneţi aici până aţi terminat liceul. Eu simt cum mi se spală c r e i e

rul. LAUR: Crezi că nu ştiu? Îl mai aveţi pe Constantinescu ăla, la mate? ADI: Da. Irina îl are.
LAUR: Mai vine beat la ore?
IRINA: Odată a borât de faţă cu noi, când ne cerea caietul de teme. A borât pe un caiet. Bine, şi pe toată masa. Şi pe colega mea, Maricica. După care a continuat ca şi cum nu se întâmplase nimic.
LAUR: A, a ajuns şi în faza asta.
IRINA: E un cretin. Toată lumea ştie că e un ratat. Nici măcar nu mai poate să se prefacă. Laur, eu nu vreau să ajung aşa.
LAUR: Nouă ne dădea numai cinci. Bine, din când în când, mai desena şi câte o lebădă în catalogul ăla al lui.
ADI: Lebădă?
IRINA: Doi, adică.
LAUR: Ne spunea că nu suntem buni de nimic. Că ar trebui să ne lase din principiu. Matematica e gimnastica creierului, dar noi nu îl posedăm... pe el creierul. Exact aşa spunea, l-am citat cuvânt cu cuvânt, inclusiv cu pauza de rigoare. Al dracului, Costică. Ne întâlneam cu el când chiuleam, în Maciu Piciu, la votcă. Bea de rupea.
IRINA: Şi acum merge tot în Maciu Piciu.
LAUR: Ha, normal. Odată l-a scos pe Peca la tablă. Pe Peca, normal, îl durea în pulă de matematica lui Costică. A început să facă mişto de exerciţiul ăla. Tocmai scosese prima lui carte. Şi Costică i-a spus că numai de artişti nu mai are nevoie ţara, dintr-ăştia care să irosească hârtia pe poeziile lor.

ADI: Pe ca scria poezii?

LAUR: Nu. Oricum, ştiu despre

ce vorbiţi. Dar ăsta nu e un motiv să pleci. Oamenii sunt de căcat peste tot în România, staţi liniştiţi. E o ţară de manelişti.

ADI: Cum poţi să spui asta?

LAUR: Ăsta e adevărul.

ADI: Eu cred că s-au mai schimbat lucrurile. LAUR: Pe bune?

ADI: Da. Uite, voi aţi putut să faceţi ce aţi făcut. Şi alţii fac chestii mişto.

LAUR: Ştii, când eram de vârsta voastră şi am început cu trupa de teatru BLA, trebuia să facem repetiţii la Casa de Cultură pe ascuns. (Beat) Bine, acum voi faceţi teatru în liceu.

IRINA: Facem numai Caragiale şi Shakespeare, Laurenţiu.

ADI: Asta nu e adevărat. Din când în când facem şi câte un Cehov. LAUR: Bazele.

IRINA: Dar vreau şi eu să joc în ceva care să îmi placă cu adevărat. Nu îl mai înţeleg pe Shakespeare. Nici măcar pe Caragiale. Tot ce facem este să ne maimuţărim. Aşa îl vede profa. Trebuie să exagerăm. Suntem caraghioşi. Cică aşa se juca pe vremea lor.

ADI: Eu zic că putem să facem şi altceva. Acum. Nu peste o lună. Nu peste un an. Acum. De aia am hotărât să plecăm. Trebuie să ne facem singuri viitorul.

LAUR: Te uiţi prea mult la televizor. Chestia asta cu viitorul... Schimbă şi tu pe MTV România,

sau pe Atomic. Uite, ăla e viitorul. Fata aia cu ţâţe mari e viitorul. Tipii ăia de la bloc care spun numai glume proaste sunt viitorul. Fetele alea în pijamale sunt viitorul. Boul ăla cu haina de blană e viitorul. Analfabeţii ăia de la fotbal sunt viitorul. Suntem în România, prietene. Unde sistemul nu e făcut de puşti, sau pentru puşti. Bine, sunt şi puşti care reuşesc. Marius Moga, Simplu, Candy, Blondy, Sexxy, Mandy, Sandy, Sissy, Fucky!

ADI: Eu cred că şi tu te uiţi mult prea mult la televizor.
LAUR: Da, dar nu vezi ce opinii super cool mi-am format? (Pauză) Ştiţi ce? E ziua mea. Trebuie să beţi un whisky cu mine.

LAUR merge în bucătărie cântând „Happy Birthday To Me“ şi aduce o sticlă de whisky pe

jumătate plină şi trei pahare. Toarnă în pahare şi dă două dintre ele lui IRINA şi lui ADI. Ciocnesc şi beau. ADI şi IRINA nu sunt băutori şi se vede. ADI se înroşeşte, IRINA tuşeşte din cauza alcoolului.

AUR bea tot whisky-ul deodată şi apoi îşi mai toarnă unul.

LAUR: Deci vreţi să mergeţi la Bucureşti să vă faceţi actori? IRINA: Vrem să mergem acolo cu tine. Tu ştii pe toată lumea.

LAUR: Chiar aşa? Irina, sunt trei ani de când nu am mai călcat în locul ăla.

ADI: Eşti un erou, Laure. Toată lumea te cunoaşte. Cât ai fost plecat, toţi vorbeau despre tine. În Rampa, în Dilema, în Observatorul Cultural, în toate revistele astea. În ziare, chiar şi la televizor. Primul actor care a reuşit în America. Şi acum cred că eşti în New York, câştigând o groază de bani.

LAUR: Da, cu cel mai bun prieten al meu, dramaturgul, şi cu logodnica mea cea frumoasă, actriţa.

ADI: De ce nu ne-ai spus nimic?

LAUR: Tu eşti fratele ei. De ce nu ţi-a spus ea nimic ţie?

Pauză.

LAUR: Uite cum stau lucrurile. Voi doi nu sunteţi pregătiţi pentru asta. Nici măcar nu ştiţi despre ce vorbiţi. Şi nu o spun

cu răutate.

IRINA: Şi voi aţi început la fel. Şi aveaţi 16 ani atunci, eraţi chiar mai mici decât noi. Voi eraţi pregătiţi?

LAUR: Nu e acelaşi lucru. Noi n-am fugit de acasă. Şi aveam o super trupă. Timpurile s-au schimbat.

IRINA: Pe naiba super trupă! Adi şi cu mine suntem o super trupă. Şi tu eşti... cel mai bun. Adică, dacă ne facem o companie de teatru acum şi tu joci în spectacolele noastre, putem în câteva...

LAUR: Tu măcar auzi ce spui?

ADI: Trebuie să recunoşti că poate fi un început. Un nou început pentru tine! LAUR: Tocmai aţi fugit de acasă! Aş putea fi arestat, pe bune!

IRINA: Suntem destul de mari!

LAUR: Tu nici măcar nu eşti majoră! Ai şaptişpe ani, Irina! ADI: Eu sunt. O să iau toată vina asupra mea!

IRINA (îmbrăţişându-lfoarte teatral): O, ursuleţul meu de miere. Ştiam eu de ce ai fost primul...

LAUR (către IRINA): Stai un pic... Primul? Vrei să spui că te-ai culcat cu individul ăsta?

IRINA (uitându-se la ADI): Nu recunosc nimic. (Beat.) Mi-a spus că mă ia la Bucureşti. Şi îl iubesc.

LAUR (lui ADI): Excelent! Acum pot fi acuzat liniştit şi de viol!

ADI: Ea a vrut!

IRINA (îl sărută): Într-adevăr, am vrut!

LAUR: Ar trebui să sun singur la poliţie, să mă denunţ.

IRINA: Cred că n-ai încotro. Ai rămas cu noi pe cap.

LAUR: Ăsta e cel mai inteligent lucru pe care l-ai spus toată seara. Nu, trebuie să mă gândesc la asta. (Stinge ţigara, şi îşi aprinde alta.) Nu îmi vine să cred că fac asta. Când vreţi să plecaţi?
IRINA: Mâine...

Tăcere lungă.

ADI: Ia mai spune şi

: Ia mai du-te şi tu în pula mea.
IRINA: Nu înnebuneşti acolo? Am auzit că poţi să înnebuneşti acolo. E un ritm nebun. LAUR: Las’ că poţi să înnebuneşti şi aici, cu voi doi pe cap.

Sună telefonul.

LAUR (răspunde): Alo? Cine? Sărut-mâna. De unde aveţi numărul ăsta? Adi? Nu, nu ştiu unde e. Da, m-a sunat mai devreme, dar, chiar nu ştiu... Un prieten actor... Da, sigur, sigur că vă sun dacă aflu ceva... Sper să fie bine... Noapte bună... (lui ADI) Auzi, tu de ce ţi-ai uitat telefonul acasă?
ADI: Mă grăbeam cu berile.
LAUR: Băi, geniali mai sunteţi. Vreţi să fugiţi de acasă şi faceţi chestii dintr-astea de începători.
Nici nu vreau să mă gândesc la ce ai făcut tu, Irina. Probabil că adresa mea e pe un bileţel lipit la vedere şi dublu subliniat, pe frigider!
ADI: M-am grăbit, pe bune. Nu-mi vine să cred că s-a uitat la apeluri.
LAUR: Asta fac mamele,
Adi. IRINA: Ce facem acum?

LAUR: Nu facem nimic. Adică eu nu fac nimic... Voi vă strângeţi frumuşel bagajele şi vă întoarc

săptămână. ADI: Nu fi aşa. Ştiu că vrei să vii cu noi.
LAUR: Ai tu sentimentul ăsta? Crezi că eu n-am lucruri mai bune de făcut decât să joc cu doi
puşti, la Bucureşti?
IRINA: Ce e rău în asta? Mie mi se pare super OK.
LAUR: E o problemă. Eu nu mai vreau să ies din casa asta.
ADI: Asta e o prostie.
LAUR: E o prostie. Dar e prostia mea. Dacă vreţi să jucaţi cu mine, jucaţi aici. Eu nu mă mişc din apartamentul ăsta şi nu mă mişc din oraşul ăsta.
IRINA: Ştii bine că nu putem să rămânem aici.
LAUR: Atunci puteţi să plecaţi singuri. Uite, Adi ştie unde e Bucureştiul. Cred că aveţi nişte bani la voi. Probabil or să vă ajungă vreo două zile. Mergeţi şi convingeţi-vă. Vă spun că o să vă
întoarceţi de bună voie acasă. Sfatul meu ar fi să vedeţi nişte teatru între timp. Asta ca să vă daţi seama că ce faceţi la liceu e mult mai bine.
ADI: Nu ai de unde să ştii! Tu singur ai spus că nu ai mai fost de trei ani în Bucureşti!
LAUR: Atunci o să vedeţi voi singuri. Nu trebuie să mă credeţi pe mine. Poate o să găsiţi alţi puşti ca voi şi o să vă faceţi super companie.
IRINA (lui ADI): Nu vezi că face mişto de noi?
ADI: Nu poţi să faci asta, Laure! Nu poţi pur şi simplu să te dai bătut!
LAUR: Ai tu impresia că mă dau bătut?
ADI: Da. Exact asta faci. Exact asta ai făcut toată viaţa. Atunci când lucrurile nu au fost cum ai
vrut tu să fie, ai plecat!
LAUR: Am plecat, ai? Asta crede Adi, omul care mă cunoaşte cel mai bine din toată lumea asta?

ADL:

Nu, asta văd. E foarte c

lar pentru mine. LAUR: Ei bin

e, să vezi şi cum rămân acum. Şi voi plecaţi.

ADI: Asta a văzut şi Elena. Ştii că era îndrăgostită de Peca înainte să plecaţi în America? LAUR: Cum? Cine ţi-a spus asta?

ADI: Ea. Mi-a spus cu o noapte înainte să plece. Dar tu erai atât de absorbit de ceea ce făceai cu teatrul. Atât de pierdut în „arta ta“. Aveai un plan atât de bine conceput, ştiai atât de bine ceea ce avea să urmeze. Ea nu a vrut niciodată să plece din România. Ştiai asta, ţi-a spus asta vreodată? Dacă nu ar fi plecat Peca, nu ar fi plecat nici ea. Vroia să îţi spună. Dar tu n-ai ascultat-o niciodată. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, în New York. Habar n-am. Nici nu vreau să ştiu. Dar eşti sigur că ai iubit-o? Eu cred că atunci când iubeşti pe cineva cu adevărat, acel cineva simte asta. Şi te iubeşte şi la rândul lui. Dar eu nu cred că ai iubit-o pe ea. Tu te-ai iubit pe tine însuţi. Ea era doar o închipuire. Era doar cum îţi imaginai tu că e. Tu te iubeai pe tine şi pe Elena din capul tău.

LAUR: Auzi, tu ai citit chestiile astea undeva?

ADI: Mi le-a spus Elena înainte să plece... şi parţial în revista „20 de ani“...

LAUR: Căcat! Îmi spui un mare căcat! Habar n-ai despre ce vorbeşti! În primul rând, nici măcar nu ştii ce înseamnă să iubeşti cu adevărat! E doar un cuvânt pentru tine! În al doilea rând, nu ar mai fi venit cu mine dacă nu mă iubea! O cunosc foarte bine! Nu ar fi venit!

ADI: Ea mi-a spus că pleacă ca să se convingă de ceea ce simte. Vroia să îţi mai dea o şansă. Vroia să afle dacă o iubeşti într-adevăr. Asta e ce mi-a spus ea mie.

Pauză

.

LAUR: Atunci... cred că am futut şansa asta.

După zece secunde sună telefonul lui LAUR.

LAUR (în telefon): Alo? Da? Da. Eu sunt. Da, sunt în apartament. De unde aveţi numărul ...? A, da înţel

eg. (Se apropie de fereastră). Da, vă văd. Cobor imediat. Da, am buletinul de identitate la îndemână. Bine. (Închide.)

IRINA: Ce s-a întâmplat?

LAUR: Poliţia. Vor să semnez un proces verbal. Dacă auziţi tămbălău pe scări la un moment dat, ascundeţi-vă pe undeva.

ADI: Laur, îmi pare rău.

LAUR: Stai liniştit. Ştii, ce ai spus mai devreme... Cred că ai dreptate.

LAUR

zâmbeşte

. Ia o bluză de trening şi nişte şlapi în picioare şi iese prin bucătărie. IRINA: Adi,

mi s-a făcut frică.

ADI: Irina, stai liniştită. Nu e nimic grav.

IRINA: Adi, nu mai vreau să vin. ADI: Nu vrei să vii?

IRINA: Da, nu mai vreau. Nici nu cred că am vrut să vin vreodată. E o prostie!

ADI: Cum? Cum poţi să spui asta? Tu tot timpul ai...

IRINA: Ştiu. Chestia e că nu vreau să dorm pe stradă, sau să mă prostituez, sau să fac tot felul de lucruri...

ADI: Cine a spus că o să te prostituezi? Ce înseamnă tot felul de lucruri? IRINA: Vreau să îmi termin liceul şi să mă pregătesc pentru facultate.

ADL:

Facultatea de teatru?

IRL

N dar se abţine în ultimul moment): Bine. Atunci plec singur.

A IRINA: Adi, nu fii aşa. Oricum, ce crezi că am fi făcut acolo dacă nu venea Laur cu noi?

: ADI: O să vină.

D IRINA: Ba nu o să vină. Nu vrea să vină. Nu o să vină niciodată. ADI: Foarte bine. Mergi acasă atunci. Eu plec oricum.

a IRINA: Adi, te rog.

. ADI: Lasă-mă în pace. Lucrul ăsta e foarte important pentru mine. Mâine m-am cărat. Mă fut în el de oraş.

C ADI se ridică.

e ADI: Nu îmi vine să cred că îmi faci asta, tocmai tu. IRINA: Adi, te iubesc.

e ADI nu spune nimic. IRINA are lacrimi în ochi. Ia telecomanda şi pune The Strokes – Is This It?. În timpul melodiei, ADI se întoarce pe canapea. Cei doi nu ştiu ce să spună. ADI începe să o dezmierde pe IRINA. IRINA zâmbeşte. La un moment dat încep să se sărute, de parcă va urma sfârşitul lumii. Situaţia se înfierbântă, cei doi devin din ce în ce mai pasionali. LAUR intră. Când îl aud, cei doi se prăbuşesc pe podea, mişcând pernele canapelei. Pistolul lui LAUR cade pe podea. LAUR se repede la el şi îl ia în mână.

r LAUR (nici nu aude ce spune ADI, e preocupat doar de pistol): Staţi liniştiţi, e doar recuzită.

ă

u

î

n

a

s

t

a

?

ADI (după ce vrea să dea o replică

ADI: Laurenţiu?

LAUR: E doar recuzită. Nu am vr

ut să vă speriaţi! ADI: Ce caută recuzită la tine în casă?

LAUR: Nimic. Îl am de la New York.

IRINA: Un pistol? Cum te-au lăsat cu el în avion?

LAUR: M-au lăsat.

ADI: Laurenţiu? Ce vrei să faci cu pistolul ăla?

LAUR: Nu e un pistol.

ADI (se ridică): Atunci ce pula mea e? O răţuşcă?

LAUR: NU E UN PISTOL!

ADI: Dacă nu e un pistol, trage în mine. LAUR: Nu poţi trage cu el.

ADI: Nu te cred. Dă-mi-l să văd.

IRINA: Adi...

LAUR: Nu îţi dau nici un pistol. IRINA: Terminaţi, vă rog!

LAUR: Irina, stai liniştită, nu e...

ADI îi smulge neaşteptat pistolului LAUR şi şi-l pune la tâmplă. ADI: O să vedem imediat...

LAUR: Adi! Lasă pistolul jos!

ADI: Dacă e recuzită, nu o să păţesc nimic!

LAUR: NU E RECUZITĂ! E ADEVĂRAT! O SĂ ÎŢI ZBORI CREIERII!

ADI scapă pistolul din mână. Se retrage câţiva paşi. IRINA, şocată, e pe cale de a izbucni în plâns.

ADI: De ce vrei să faci asta?

LAUR: Ce să fac? Nu fac nimic.

ADI: O pulă nu faci nimi

c! Tu vrei să-ţi zbori creierii!
LAUR: Nu e treaba ta.
IRINA (plângând): Adi, te rog...
ADI: DE CE VREI SĂ FACI ASTA?
IRINA: LASĂ-L ÎN PACE, ADI!
LAUR: VREI SĂ ŞTII DE CE? CREZI CĂ EU POT SĂ ÎŢI SPUN? (Tăcere) Nu eşti în locul meu. Nu ştii cum e.
ADI: Da, sigur! Şi acum e ultima renunţare, nu-i aşa? Când lucrurile nu au mai ieşit cum trebuiau să iasă, Laurenţiu s-a decis să abandoneze! Bravo, Laurenţiu!

A se aruncă pe canapea şi îşi îngroapă faţa în pernele canapelei,plângând.

IRINA: Sunteţi nişte cretini! Amândoi sunteţi nişte cretini!
LAUR: Irina!
ADI: Irina, te rog...

LAUR ia pistolul şi îl pune undeva în coşul de gunoi.

IRIN

LAUR: Irina… Nu fii aşa… Da, sunt un idiot…
IRINA: De ce trebuie să faci asta?
ADI: Irina, omul a

recunoscut că e un idiot.
IRINA: Toate astea pentru o fată? Sunt atâtea fete pe lumea asta, atâtea zile, atâtea şanse!
LAUR: Ştiu, Irina, ştiu. Adi, te rog fă-o să nu mai plângă.
ADI: De parcă eu pot s-o opresc la comandă! Laure, când o apucă nu se mai opreşte!
IRINA: Acum chiar că m-am supărat!

se ridică în tăcere şi ia paharul cu whisky în mână.

ADI: Irina, glumeam!
IRINA: Lăsaţi-mă în pace!

Bea dintr-o suflare whisky-ul. Pe moment pare că totul e

OK. ADI: Irina, nu face asta. (Lui LAUR) Să ştii că nu bea de

obicei!
LAUR: Da, sigur.
ADI: Pe bune, chiar nu bea. IRINA: Pe dracu, nu beau.

IRINA se duce la paharul lui ADI şi... îl dă duşcă. ADI este perplex.

D

e

m

n

ă

ADI (foarte serios, lui LAUR): Îţi jur că nu bea. E prima dată când o văd aşa. IRINA: Ce ştii tu despre mine şi despre viaţa mea?

LAUR: Mi se pare absolut normal, la vârsta asta.
ADI: Irina, te simţi bine?
IRINA (la fel de demnă): Mă simt excelent,

mulţumesc foarte mult!

ADI: Cum zici tu.

IRINA: Sunt o femeie matură şi...

LAUR (lui ADI): Vă caută poliţia!

IRINA iese rapid în bucătărie.

LAUR: Poate că ar trebui să o ajuţi. ADI: Se descurcă singură.

Se aude o

căzătură. LAUR:

Da, sigur.

Se uită unul la celălalt.

LAUR: N-ar trebui să facem ceva? ADI: Ba da.

Fug amândoi, în acelaşi timp, în bucătărie. Se întorc cu IRINA în braţe, care a leşinat din nou. O
pun pe canapea. ADI o şterge la gură cu un prosop de bucătărie.

LAUR: Mişto noapte, copii.
ADI: Da, face toţi banii când
bea. LAUR: Super amuzant, Adi.

Pauză. ADI continuă să aibă grijă de IRINA.

ADI: Şi, ia zi... vii cu noi?
LAUR: La Bucureşti?
ADI: Hai că o să ne distrăm.
LAUR: Cu Irina

? Îi dăm să bea nişte whisky, nu?
ADI: Nu glumesc. Vii?
LAUR: M-au pus să semnez un proces verbal că nu v-am văzut în seara asta.
ADI: Poliţia?
LAUR: De fapt, maică-ta. Are nişte relaţii impresionante. Mi-au urmărit telefonul ca să afle unde stau.
ADI: Bine, a lucrat la SRI înainte să fie învăţătoare.
LAUR: Nu am semnat procesul verbal. ADI: Cum adică?
LAUR: Le-am spus că ştiu unde sunteţi.
ADI: Laurenţiu, eşti sigur că nu ai băut prea mult în seara asta? LAUR: Le-am spus că sunteţi la şcoală. Că repetaţi pentru piesă. IRINA (bolborosind): Vreau acasă...
ADI: Laur, nu trebuia să faci...
LAUR (tăindu-l): Le-am spus că vă întoarceţi pe la unu. Vă chem un taxi.

ADI: Eu nu mă întorc!

LAUR: Dacă nu vă întoarceţi, or să vină aici, să mă ia la secţie pentru că i-am minţit! (Se uită la ceas). Oricum,

mai aveţi vreo patruzeci de minute. (Cu el însuşi) Băi, e 12 şi un sfert.

ADI: Da, şi?

LAUR: Nu mai e ziua mea!

IRINA (se ridică): La mulţi ani, Laurenţiu!

IRINA cade iar.

LAUR: Mă gândi la propunerea voastră. ADI: Te-ai gândit? Ce vrei să spui?

LAUR: Ştiu un club. O pivniţă din asta nenorocită. Undeva pe Calea Victoriei. Mulţi prieteni de-ai mei au început acolo.

ADI: Da?

LAUR: Green Hours. Ai auzit de el? ADI: Nu.

LAUR: O hrubă. Oricum, se face teatru acolo. Îl cunosc pe patron. Fumam iarbă cu el. ADI: Ce e cu clubul ăsta?

LAUR: După ce vă iese spectacolul…

ADI: Stai un pic, eu nu mă întorc la Popa!

LAUR: Ba o să te întorci! Dacă vrei să lucrezi cu mine, o să te întorci! ADI: Spune-mi mai multe…

LAUR: După premieră, mergem să vedem nişte spectacole acolo. Să vedem dacă ne plac. Are şi

Peca unul.

ADI: Peca?

LAUR: „The Sunshine Play“.

ADI: N-am auzit niciodată de el.

LAUR: Oricum, vedem ce piese au,

şi poate începem ceva acolo. Poate îl sun pe Peca. Tot trebuia să vorbim.
ADI: Vrei să ne scrie o piesă?
LAUR (ironic): Bineînţeles... Poate chiar una cu noi trei!
IRINA: O să ajung la Bucureşti! O să fiu actriţă!
LAUR: Îţi convine aşa?
ADI: Da. Dar dacă nenorocitul ăla de Popa o să pună iar...
LAUR: Atunci să mă chemi pe mine! O să vorbesc eu cu el! Am să-i spun câte ceva! Batem palma?

dă noroc cu LAUR.

ADI: S-a făcut.
LAUR: Vreau totuşi să ştii şi de ce fac asta.
ADI: E târziu şi cred că ar trebui să o duc pe Irina acasă... LAUR: Am terminat. Dar trebuie să îţi spun asta, ca să ştii.
ADI: Bine, ascult.
LAUR: Ştiu că o să sune ca dracu dar... Vreau ca puştii ca voi să poată să ajungă oricând în New York... pentru că nu e nici o diferenţă între voi şi cei de acolo... Trebuie doar să fiţi voi înşivă... Trebuie doar să credeţi că... ADI: Laur...

LAUR: Da?
ADI: E OK, să ştii!
LAUR: Ştiu. Dar am şi eu micile mele plăceri vinovate.
ADI: Cred că putem să

începem să facem asta chiar aici sau...
IRINA: La Bucureşti!
LAUR: O iei tu pe asta mică la tine?
ADI: A man’s got to do what a man’s got to do!
LAUR: Auzi, tu să nu mă iei cu englezisme dintr-astea! Nu suntem la Leo Burnett Romania aici!
ADI: Îmi cer scuze. Da, o iau eu. Irina, poţi să mergi?
IRINA: Aş prefera să mă iei în cârcă.

ADI o ia pe IRINA în spate.

LAUR: Atunci vorbim mâine. Vrei să te ajut?
A
D
I
:

P
o
ate să deschizi uşa. Irina, te-ai mai îngrăşat în ultimul timp?
IRINA: Jigodie!
ADI: Back to normal!
LAUR: Băi, credeam că am stabilit ceva! Fără engle... ADI: Bine.

LAUR le ţine uşa la bucătărie. ADI şi IRINA ies.

IRINA (din bucătărie): Auzi, Adi, dacă aş fi însărcinată, aş vrea ca tu să fii tatăl copilului. ADI (din bucătărie): Asta e bine de ştiut. Eşti sigură că tu chiar nu ai pus pe tine?

Se aude cum IRINA îi arde o palmă lui ADI.

ADI: Au!

Se aude închizându-seuşa de la intrare.

LAUR: Aveţi grijă pe s

e întoarce la canapea. Își aprinde o țigară. Bea niște whisky.

LAUR (pentru el, amuzat): Puștii ăștia!

LAUR se duce după pistol. Îl ia în mână. Se uită foarte serios la el. Începem să realizăm că s-ar putea să... tragă totuși. Este teribil de serios. După câteva ezitări, duce pistolul la tâmplă. Se pare că va apăsa pe trăgaci dar... CLICK! încărcătorul pistolului cade pe podea. LAUR repetă celebra scenă a lui De Niro din „Taxi Driver“ cu „Are you talkin' to me?“ cu pistolul descărcat. Apoi se ridică.

LAUR aruncă pistolul la gunoi.
Zâmbește.

Scoate telefonul. Formează un număr. Se aude cum cineva răspunde, după foarte mult timp.

LAUR: Alo? Mamă? (Pauză) Da, sunt eu, Laurențiu. Mamă, ascultă-mă puțin. M-am întors...

Pe heblu începe Frank Sinatra – New York, New York.

FADE OUT

SFÂRŞIT